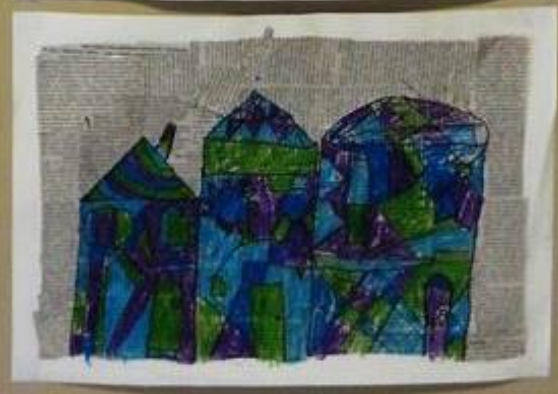
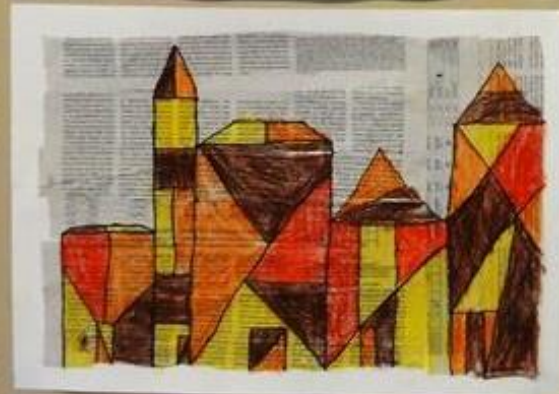

OŠ MATIJE ČOPA KRANJ

POLETNO BRANJE

ŠOLSKO LETO 2017/2018

Nihče ne ljubi domovine, ker je velika, temveč ker je njegova.

(slovenski pregovor)

DOMOVINA JE ...

Slovenija je moja domovina. Že 15 let živim, pa medtem časom skoraj nisem pomislila, kakšen je moj odnos do nje. Slovenija je od leta 1991 samostojna država. Kaj pa pred tem?

Živeli smo v vseh mogočih državah, med katerimi sta najpomembnejši Avstrija oz. Avstro-Ogrska in Jugoslavija. Dolgo so se Slovenci borili za samostojnost. In leta 1991 so bili Slovenci zavedni, ponosni, da imajo svojo domovino. Moj odnos do domovine je zelo različen. Sama sem ponosna nanjo in cenim trud naših predhodnikov, ki so stopili skupaj in si izborili samostojnost. Cenim oz. spoštujem tudi našo pokrajino, za katero vsi trdijo, da je prelepa. Ponosna sem na svojo domovino tudi ob pomembnih športnih in kulturnih dogodkih, ko drugim velikim narodom pokažemo, da lahko tudi majhni narodi zmagajo. A Slovenci smo včasih zavistni in škodoželjni, kar je naša velika slabost. Morali bi stopiti skupaj, si drug drugemu pomagati, namesto da si mečemo polena pod noge. Sprašujem se, zakaj nismo več tako zavedni, kot takrat ko smo se osamosvojili. Zakaj z dvignjeno glavo ne povemo, da smo Slovenci? Ljudje, ki ne vedo, da Slovenija sploh obstaja, mi niso ravno pri srcu. Smo majhen narod, a vendarle spoštovanja vreden narod. Američani, ki o Sloveniji ne vedo ničesar, bi se morali sramovati svojega neznanja.

Slovenijo kot svojo domovino cenim, spoštujem, sem ponosna, da sem Slovenka. Prav tako pa spoštujem našo zgodovino in boj Slovencev, s katerim so si priborili našo samostojnost. Lahko smo tudi zadovoljni, da imamo pitno vodo, mir, pravico do šolanja, zdravstvenega zavarovanja in pravico do srečnega življenja.

2

META PENEŠ, 9. B

Moj odnos do domovine je vedno bil in vedno bo spoštljiv in ljubeč, saj ima vsak človek le eno domovino, le en kraj, kjer se zares počuti doma. Zame je to Slovenija. Ko grem na počitnice v drugo državo ali pa samo na izlet in ko se vrnem domov, se počutim preprosto prijetno in varno. Čeprav smo majhna država, smo Slovenci srčen narod. Pravzaprav je ravno ta majhnost eden glavnih razlogov, zakaj smo kot narod tako povezani.

Zato pa me tudi tako zelo razjezi, ko druge države gledajo na nas zviška, kot da smo nepomembni oz. manj vredni. Prav tako pa zelo cenim našo naravo, gozdove, gore, morje in dolge ravnine. Naša domovina mi je tako zelo všeč prav zaradi te raznolikosti in možnosti, da lahko prideš iz hribov pa do morja v kratkem času. Seveda pa sem najbolj ponosna, da sem Slovenka ob raznih zmagah naših športnikov, prireditvah in tradicionalnih praznikov.

EVA VALENČIČ, 9. A

Ko zaslišim besedo domovina, pomislim na Slovenijo. Domovina ima posebno mesto v mojem srcu. Za mene je zelo pomembna. Slovenija je nekaj več kot država, v kateri bivam. Je država, v kateri sem se rodil, kjer imam starše, je država, v kateri imam omogočeno

šolanje in obiskovanje drugih interesnih dejavnosti, je država, kjer moji starši hodijo v službo. Otroštvo, lepi in slabi trenutki, vzponi in padci, zmage in porazi, vse to se je dogajalo v moji domovini, ki mi nudi dom. Ko vstopim v Slovenijo, se počutim sprejetega. Ima pa tudi Slovenija kot vse druge države nekaj slabosti, saj je med ljudmi še vedno preveč sporov, politiki ne najdejo skupnega jezika.

Tudi v Sloveniji ni vse rožnato, dogajajo se stavke, protesti, zločini, brezposelnost je velika, vendar pa država brez teh dejavnikov ni prava država. Po mojem mnenju pa prevladujejo pozitivne stvari. Ne pozabimo, da Slovenija seže v sam vrh športa, zabave, kulture. Imamo veliko svetovno znanih predstavnikov, s katerimi se je vredno pohvaliti. Slovenija je kot majhna država vseeno zelo raznolika, polna naravnih bogastev, čudes, imamo presihajoče Cerkniško jezero, Triglav, Blejski otok, Lipico, Postojnsko jamo itd. Imamo veliko hrane, čisto in pitno vodo, primerno podnebje, kar ni nekaj samoumevnega v nekaterih drugih državah. Ne glede na to, kje bom služboval ali nadaljeval šolanje, bom z veseljem in ponosom rekel, da prihajam iz Slovenije, ki je moja domovina.

3

KRISTIЈAN FRLIC, 9. B

Fotografije so za prijatelje, trenutki iz potovanj pa ostanejo večer spomin samo tvoji duši.

(Branko Pajer)

VULKANSKI OTOK LANZAROTE

Kanarsko otočje, ki leži v Atlantskem oceanu, le 125 kilometrov zahodno od afriške obale, tvori 7 večjih otokov ognjeniškega izvora: Tenerife, Fuerteventura, Gran Canaria, Lanzarote, La Palma, La Gomera in El Hiero. Otok Lanzarote je ime dobil po pomorščaku Maloccellu Lancelottiju, ki naj bi otok zavzel v 14. stoletju. Prijel pa se ga je še vzdevek vulkanski ali ognjeniški otok zaradi številnih vulkanov, ki jih najdemo na površju. Glavno mesto je Arrecife, vsi otoki pa so španski.

Naša pot se je začela takoj, ko smo po kratkem letu iz Münchna stopili skozi vrata letališča na Lanzarotu. Najprej sem zagledala prečudovit nasad kaktusov in skale, ki so bile obdane s strjeno lavo, v daljavi pa sem že videla vulkan. Pokrajina je bila gola, trave ni bilo na spregled. Bilo je tako zelo drugačno kot pri nas, a na nek svoj način je bilo čudovito.

Nato je sledila vožnja z najetim avtomobilom do kraja Caleta de Famara, ki je znan po 2,8 kilometrov dolgi plaži, nad katero se dviguje mogočen klif, ter po lepih sončnih zahodih. Ta plaža je tudi priljubljena destinacija za surfanje in kajtanje. Med vožnjo sem občudovala skalnato pokrajino in kamorkoli sem se ozrla, sem videla vulkan. Ker je otok majhen, nam vožnja ni vzela veliko časa in kmalu smo prispeli do cilja. V Caleti de Famari sem bila takoj navdušena tudi nad arhitekturo. Okrogle, bele in nizke hiške so mi bile takoj všeč, eno izmed njih pa smo imeli tudi najeto. Kar takoj smo se odpravili na sprehod po plaži in uživali v čudovitem sončnem zahodu.

4

Naslednje jutro smo se zgodaj zbudili in izkoristili jutranji veter za kajtanje. Nato pa je sledil ogled otoka. Odšli smo na skrajni SZ otoka, v Mirador del Rio. To je razgledna točka, ki ponuja prečudovit razgled na odprto morje in manjši otok Isla Graciosa. Na vrhu se je pod arhitekturno stvaritev podpisal umetnik Cesar Manrique. Bil je zelo znan arhitekt, ki je ustvarjal na otoku. Domačini radi poudarjajo, da je ustvaril Lanzarote, saj je vztrajal pri tradicionalni gradnji stavb

in hiš, ki so vse nizke, bele barve z zelenimi ali modrimi okni in vrati ter tipičnimi dimniki. Tako na otoku nismo videli visokih turističnih hotelov.

Zatem smo si ogledali Jardín de Cactus oz. vrt kaktusov. Tudi za ta vrt je načrt naredil arhitekt Cesar in je ena največjih turističnih atrakcij. V njem najdeš okoli 1400 različnih vrst kaktusov s celega sveta. Vzeli smo si čas in si vse ogledali. Za nekatere bi bilo to dolgočasno, a ne zame, saj je kaktus moja najljubša rastlina in z velikim zanimanjem sem se sprehajala med njimi. Potem smo se povzpeli do

mlina nad vrtom, od koder sem navdušeno občudovala celoten vrt kaktusov.

Tako kakor smo si prejšnji dan ogledali razgledne točke, je bil naslednji dan pravo nasprotje. Ogledali smo si namreč Jameos del Agua. To je bila nasploh prva turistična atrakcija na otoku Lanzarote, in sicer se je odprla leta 1968. To je vodna jama, ki ji poseben pečat daje umetno urejena laguna ob izhodu iz jame, s turkizno modro vodo in snežno belim obrežjem ter najdaljši vulkanski tunel na svetu v vulkanski jami Cueva de los Verdes. Tudi ta ogled je bil zelo zanimiv.

5

V vodni jami je bilo tako tiho in spokojno, da smo se lahko sprostiti in uživali v popolni tišini. Ob izhodu me je prevzela umetna laguna z izredno čisto turkizno vodo in edina škoda je bila le ta, da je bilo kopanje v njej prepovedano.

Jameos del Agua ima tudi poseben simbol, imenovan *jameito*, ki prikazuje raka in je prav tako pečat arhitekta Cesarja.

Tretji dan smo si ogledali vinsko klet. Lanzarote je zelo znan po odličnem vinu in njegovi posebni pridelavi. Vinske trte namreč rastejo v luknji, ki jo je izoblikovala lava. Njihovi vinski izdelki so zelo cenjeni, najpopularnejše pa je vino *malvasia*. Poskusila pa sta ga lahko le moja starša in povedala, da je vino zelo okusno.

Nato nas je pot zanesla v glavno mesto Arrecife. Mesto je majhno in ima tudi manjše пристanišče. A ljudje so bili zelo prijazni in vedno pripravljeni pomagati. Mesto je dobilo ime po koralnih grebenih, saj v španščini arrecife pomeni greben. Tam smo si ogledali grad svetega Gaberiel, Playo el Reducto-mestno plažo in Castillo de San Jose, v kateri je tudi umetnostna galerija. Za kosilo smo se ustavili v restavraciji, kjer smo poskusili tudi tradicionalno hrano, tapas. To je lahko topel ali mrzel obrok, ki se streže za več oseb, je pa na razpolago več različnih kombinacij. Moji starši so bili navdušeni nad obrokom in načinom priprave, meni pa tapasi niso bili všeč.

Zadnji dan na tem vulkanskem otoku sem bila kar nekoliko razočarana, saj sem vedela, da bo teh zanimivih dogodivščin kmalu konec. A cel dan je bil še pred nami in prav tako še en ogled. Nacionalni park Timanfaya. To je eden izmed najznamenitejših vulkanskih parkov na Lanzarotu. Z avtobusom so nas popeljali po ozkih, kar nekoliko groznih cestah. Okoli sebe sem opazovala vulkanske skale, posušeno magmo, pesek in številne vulkane. Ta čudna a čudovita narava me je zelo prevzela in v vožnji sem se navdušeno ozirala naokoli in si poskušala pokrajino čim bolj vrisati v spomin. Pravzaprav bi si lahko z lahkoto predstavljala, da sem na Luni, z

edino razliko, da bi bila na satelitu pokrajina malce bolj srebrnkasto-sivo obarvana. Videla sem tudi jezdece kamel in tudi sama sem si jim želela pridružiti. Na koncu ogleda so nam vodiči pokazali še gejzir, ki so ga sami umetno pripravili. Bilo je čudovito opazovati, kako je vroča voda izbruhnila iz luknje visoko v zrak. Bila sem navdušena, saj je bilo to prvič, da sem videla gejzir v živo.

To potovanje je eno izmed mojih najljubših in z veseljem bi otok še enkrat ali celo večkrat obiskala. Čeprav smo si ogledali kar veliko znamenitosti, Lanzarote skriva še veliko prečudovitih stvari, ki si jih žal nismo ogledali. Prav tako mi je bila všeč kombinacija športa in ogledov, saj šport vse skupaj popestri. Na tem popotovanju mi je bilo všeč prav vse, od arhitekture, ljudi, do pokrajine. Najbolj sem uživala v narodnem parku Timanfaya ter Jardin de Cactus, v vrtu kaktusov, najmanj pa sem bila navdušena nad tapasom. Presenečena pa sem bila nad dejstvom, da na otoku trave sploh ni in moram priznati, da sem takrat zelenje kar malo pogrešala.

ČUDOVITA NARAVA OB AZURNI OBALI

Ura je bila 5:00, usedli smo se v avto in se odpeljali proti naši prvi postaji Italiji, natančneje mestu Genova. Ko je minilo dobrih pet ur vožnje, smo končno prispeli. Avto smo parkirali na parkirišču blizu akvarija Aquario di Genova, v katerega smo bili namenjeni. Na parkirišču so nas pričakali temnopolti moški in nam vsiljivo prodajali figurice slonov in želv, ki jih nismo želeli kupiti.

Končno so nas spustili naprej do blagajne, kjer smo kupili karte za akvarij. Obisk akvarija je bil zelo zanimiv, v njemu pa sem videla veliko novih živali. Najbolj mi je bil všeč stekleni tunel, okoli katerega so plavali morski psi, morski biči in listi ter druge nam manj znane ribe.

Po ogledu akvarija smo pot nadaljevali proti Franciji. Naš cilj ta dan je bil priti do znanega mesta Nica, v katerem se je nekaj dni po našem ogledu zgodil teroristični napad. V Nico smo prispeli zgodaj popoldne, tako da sva se midva z bratom še isti dan kopala v morju. Na večerjo smo odšli v tipično francosko restavracijo.

Naslednji dan smo nadaljevali vožnjo proti Marseillu. Na poti smo se ustavili še v Marinelandu, kjer sem prvič v živo videla orke. Proti večeru smo se odpravili v kamp, kjer smo postavili šotor, v katerem smo prespali.

Naslednje jutro smo že zgodaj zjutraj odšli iz kampa v večji nakupovalni center. Ko smo se želeli odpraviti, smo na parkirišču zagledali Francozinjo, ki se je s svojim avtom zaletela v našega. Na srečo je bil avto še vedno vozen in smo kaj hitro nadaljevali pot proti Salonu-de-Provance, ki je znan po velikih poljih sivke. Tam smo se srečali s prijatelji in skupaj smo odšli v vas Le villeage des Bories, ki je obenem tudi muzej na prostem. Hiše in obzidje okoli vasi so narejeni iz kamnja. Ogledali smo si vse hiše, ki bi jim lahko rekli kar hiške, saj so bile zelo majhne.

y

Po ogledu muzeja smo šli še do izvira Fontaine-de-Vaucluse Destination Guide. Izvir izgleda kot nekakšna jama. Voda v njej ob močnih nalivih lahko doseže tudi višino osmih metrov. Vsi utrujeni smo odšli v kamp z bazenom, kjer smo se sprostili. Naslednji dan smo končno prišli v Španijo v Barcelono. Tam smo se najprej namestili v hotel, nato pa smo se odpravili na večerjo.

Naslednji dan smo si ogledali katedralo Sagrada Familia ali Baziliko Sv. družine, ki jo je zasnoval zelo znan umetnik Gaudi, gradijo pa jo še danes. Že prej sem vedela, da je to ogromna stavba, a si nisem mislila, da je tako velika, zato sem kar osupnila ob pogledu nanjo. Začeli so jo graditi leta 1882, med špansko državljansko vojno pa je bila gradnja prekinjena. Zopet so jo začeli graditi leta 1940, predvidevajo pa, da bo gradnja dokončana leta 2026. Navdušeni smo bili tudi nad hišo umetnika Gaudia, v kateri je živel okoli 20 let. Hiša je zgrajena v njegovem slogu, pobarvana z različnimi barvami in iz različnih materialov. Zelo zanimivo je bilo, da si je Gaudi v svojem slogu uredil tudi okolico, stebri so bili okrašeni s črepinjami skodelic, rože so bile skoraj na vsakem koraku in z zapletenimi tlakovanimi potkami.

Med bivanjem v Barceloni smo obiskali tudi eno izmed večjih tržnic s hrano na najbolj znani in najlepši ulici Rambla. Pred vstopom v ulico smo si ogledali tudi velik kip pomorščaka Krištofa Kolumba. Tudi meni se je ta ulica zdela zelo lepa, po njej pa se je sprehajalo veliko turistov.

Ko smo se vračali proti Sloveniji, smo noč prespali pri francoskih prijateljih, s katerimi sem se pogovarjala malo po francosko, v večini pa angleško. Tisto noč smo si skupaj ogledali finale Evropskega prvenstva v nogometu. Za naslov evropskega prvaka sta se borili Francija, za katero sem navijala tudi sama in seveda oba Francoza, in Španija, za katero so navijali mami, oči, sestra in brat. Naslednji dan smo skupaj pojedli pravi francoski zajtrk, se poslovili in odšli proti Sloveniji, vendar ne po Azurni obali, ampak po gorskih prelazih skozi Alpe.

Potovanje mi je bilo zelo všeč, naučila sem se veliko novega in videla veliko novih stvari. To potovanje je bilo eno izmed mojih najljubših. Najbolj pa me je očarala Azurna obala Francije in vijolična polja sivke v Salonu-de-Provance.

NEŽA KEJŽAR, 9. B

DEŽELA KARIBSKEGA MORJA

Večina od nas ve, da je Kuba socialistična država v Latinski Ameriki, kjer živijo revni, ampak srečni prebivalci, ki kadijo cigare, pijejo rum in častijo Che Guevara in pisatelja Ernesta Hemingwaya, ki je tam preživel mnogo let. To je vse, kar sem vedela o Kubi pred našim odhodom.

Pri izbiri države za potovanje je bila ključnega pomena vroča tropska klima, saj smo potovali februarja in nas je mikalo toplo podnebje. Po napornem petnajsturnem letu smo z družino prispeli na letališče blizu Havane. Takoj ko smo stopili iz letala, smo občutili prijetno vročino ter opazili rdečo prst, palme in temnopolte ljudi. Na parkirišču nas je že čakal avtobus, s katerim smo se odpeljali do Varadera – kraja, kjer smo bili nastanjeni in je turistično središče Kube. Takoj sem bila navdušena nad urejenostjo hotela in okolice, saj je bilo vse tako kot v pravljici. Ima dvajset

kilometrov dolgo plažo z belim peskom in najčistejšo vodo. V to sem se prepričala že takoj zjutraj, ko sem se zbudila v sobi z razgledom na turkizno morje, palme in bel pesek. Ta prizor mi je takoj vzbudil željo po kopanju in poležavanju na plaži, zato smo brez zadržkov tri dni počeli samo to. Kakšnih posebnih znamenitosti v Varaderu ni. To sem ugotovila med vožnjo s kočijo čez celo mesto. Navdušena sem bila tudi nad njihovo glavno tržnico, kjer so prodajali spominke in ki sem jih

seveda kupila. Presenetilo me je, da je bilo večina izdelkov iz govejega usnja, narejenih na toliko izvirnih načinov.

Po treh dneh uživanja na čudoviti plaži smo se odločili za izlet do Havane, glavnega mesta Kube. Že pot do mesta je bila izjemno zanimiva. Peljali smo se mimo palmovega gozda, nasadov bananovcev, ananasov in plantaž sladkorja. Ob prihodu v mesto so mi takoj padle v oči stare razpadajoče dvonadstropne hiške s širokimi okni, starinski avtomobili, ljudje, ki so sedeli na stopnicah hiš in kadili cigare ter ženske v pisanih nošah. Vsak od njih je želel prodati karkoli turistom, saj je to njihov glavni vir zaslužka. Na vsakem koraku so se slišali zvoki ritmične salse.

Ko sem se sprehajala po ulicah Havane, sem imela občutek, kot da se je čas ustavil v obdobju revolucije, stavbe so razpadale, povsod je bila slika Che Guevara, ki je svetovna revolucionarna ikona, zlasti med mladimi, za katere še vedno ostaja idol. Zelo sem bila presenečena, ko sem zagledala skupino enako oblečenih otrok. Mami mi je razložila, da so to šolarji, oblečeni v uniforme in da je na Kubi izobrazba pomembna ter da je šolanje popolnoma brezplačno, vključno s šolskimi potrebščinami in uniformo.

Pot skozi center mesta nas je pripeljala do trga Plaza de la Catedral, ki je dobil ime po cerkvi, ki stoji na njem. To je glavni trg v mestu in ena izmed največjih znamenitosti Havane. Seveda smo si katedralo želeli tudi ogledati. Bila pa sem zelo razočarana, ko so nas pri vhodu opozorili, da je vstop v kratkih hlačah prepovedan. Potem smo se ustavili še na trgu Plaza de la revolucion, na katerem stoji velik spomenik kubanskemu narodnemu heroju Joseju Mertiju, kubanskemu borcu za neodvisnost od Španije. Po zanimivem celodnevem ogledu Havane smo se utrujeni vrnil v hotel.

Naslednji dan nas je čakala ekskurzija, ki sem se jo najbolj veselila, saj me je čakalo kopanje z delfini. Ta dan smo se že zgodaj zjutraj z avtobusom odpeljali do пристanišča. Tam smo se vkrcali na katamaran, s katerim smo pluli dve uri po odprtem Karibskem morju do delfinarija Rancho Cangrejo. Pot je bila zelo zabavna, saj smo imeli glasbo, animatorja in

malo pogostitev. Ko smo prispeli na cilj, smo dobili rešilne jopiče in v manjših skupinah šli v vodo. Nato se je začela prava predstava. Delfin, po imenu Oskar, je izvajal neverjetne trike, na primer dajal poljubčke, petke, ploskal s plavuti ter me peljal en krog na svojem hrbtu. To je bilo eno najboljših doživetij v mojem življenju. Potem smo se odpravili na nenaseljen otok Cayo Blanco, ki nas je takoj očaral s svojo neokrnjeno naravo. Tam smo si privoščili kosilo. Presenetilo me je, da so jastoge

stregli v količinah, tako kot pri nas strežejo na primer piščanca. Po eksotičnem kosilu smo se odpravili raziskovat otok. Bil je prečudovit in dokaj majhen. Proti večeru smo se polni vtisov vrnili v hotel.

Po še treh dneh brezskrbnega uživanja na plaži smo se vrnili v Slovenijo. To potovanje mi bo za vedno ostalo v lepem spominu. Upam, da se nekoč vrnem v to zanimivo državo, kjer je nemogoče ostati ravnodušen do lepot narave ter prijaznega in počasnega načina življenja domačinov.

ANA FRANTAR, 9. A

OČARLJIVA SICILIJA

KAPUCINSKE KATAKOMBE

Vuccirio, ki je ena od štirih zgodovinskih tržnic v starem mestnem jedru. Znana je po tem, da so tla vedno mokra. Ko sem hodila po ozkih ulicah, sem opazila, da je to najrevnejši in neobnovljen predel starega mestnega jedra. Sprehodili smo se tudi skozi ulice Ballarua, v kateri je zelo barvita in živahna tržnica. To živahnost sem okusila, ko so za nami vzklikali prodajalci sadja in

Popotovanje smo začeli v največjem mestu Sicilije, Palermu. To je pomembno pristanišče ter upravni center Sicilije. Tu sem bila presenečena nad njihovimi zelo ozkimi ulicami, ki vedno vodijo nekam – ali do majhne trgovine ali restavracije. Najprej smo si ogledali

zelenjave, z upanjem, da bodo svoje izdelke prodali. Peš smo se odpravili do Praetoria oz. Trga sramu, ki so mu ime nadeli domačini v 16. stol. Domačinom ni bilo všeč, da so zanj porabili toliko denarja in da je na njem toliko golih kipov. Ogledali smo si tudi Kapucinsko cerkev in samostan oziroma kletne prostore z 8000 mumijami (Kapucinske katakombe). Ko sem se sprehajala skozi kletne prostore, me je spreletela groza, saj so bili vsi okostnjaki še oblečeni.

11

OGROMEN ZAKLAD

Naslednji dan smo se z avtobusom odpeljali 8 km južno od Palerma, v nekoč arabsko mestece Monreale, ki je še danes znano po odličnem vinu, oljčnem olju ter proizvodnji čevljev, košar in pohištva. Ogledali smo si prečudovito monrealsko katedralo, ki je skozi zgodovino »preživela« udar strele in ogromen požar. Medtem ko smo občudovali katedralo, nam je vodič povedal legendo, ki pravi, da je katedrala zgrajena na kraju, kjer se je ustavil Vilijem II., da si odpočije med lovom. Tu se naj bi mu prikazala devica Marija ter mu pokazala, kje je njegov oče Vilijem I. skrnil svoj ogromen zaklad. Ko je Vilijem II. našel zaklad, je z njim dal zgraditi mogočno katedralo in samostan.

Z avtobusom smo se odpravili proti Segesti, eni najpomembnejših antičnih trgovskih in pristaniških mest na Siciliji. Mesta tam seveda ni več, ostal pa je dorski tempelj in ogromno antično gledališče. Ko sem si ogledovala ogromen tempelj in gledališče, sem se spraševala, koliko časa in koliko ljudi je vse to gradilo. Seveda pa sem tu tudi uživala, predvsem zaradi razgleda na lepo pokrajino.

MAFIJA KOT HOBOTNICA

Od tam smo se naslednje jutro odpeljali do mesta Corleone. Vstopili smo v muzej v velikosti hiše. Spoznali smo skupino ljudi, ki tam dela. Prijeten možakar nam je pokazal nekaj dokumentov ljudi, ki so se borili proti mafiji. Med njimi je bil tudi njegov pradedek. Povedal nam je še, da so velikokrat v mafijo vstopili mladi, revni dečki, saj so potrebovali denar. Ogledali smo si tudi

fotografije žrtev mafije in na slikah smo lahko videli, da ljudje v okolici niso bili tako presenečeni in prestrašeni, saj so bili s tem obdani že od rojstva. Nisem si mogla vsega predstavljati, a počutila sem se grozno, ko sem slišala vse te zgodbe. V devetdesetih letih je mafija sicer izgubila moč, a je še vedno ni bilo konec. Neka stara gospa nam je v polomljeni angleščini povedala, da je mafija kot hobotnica – nikoli ne veš, do kod segajo njene lovke. Solznih oči smo odšli do avtobusa in se odpeljali do Doline templjev. Našo žalost je hitro nadomestilo občudovanje in nadaljevali smo pot proti Dolini templjev. Peljali smo se mimo vsaj desetih templjev, treh svetišč in mnogih vrtov. Po kakšni uri občudovanja in sprehajanja po vrtovih smo se vrnil v naš hotel.

ETNA, NAJVIŠJI VULKAN V EVROPI

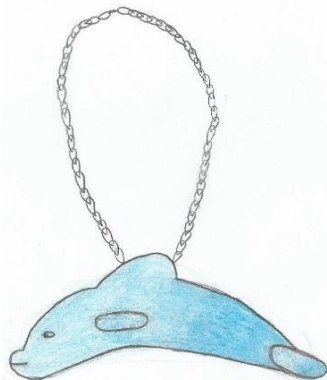
Pot nas je naslednji dan vodila skozi Enno, geografsko središče Sicilije, do Etne, najvišje gore Sicilije. Etna je relativno mlad, najaktivnejši ter najvišji vulkan v Evropi. Najbolj me je šokiralo to, da kljub nevarnosti izbruhov še vedno četrtina sicilijanskega prebivalstva prebiva na pobočjih Etne.

Potovanje priporočam vsakemu, ki obožuje zgodovino, prelepa mesta in legende. Bilo je zelo lepo in mislim, da bi tu vsak užival.

Vsak doživljaj je zgodba zase.

JANJA ME JE PRIZADELA

Bil je ponedeljek in ravno sem se vračala iz šole, ko sem zagledala sošolko Janjo. Vsi so stali okoli nje in nekaj občudovali. Takoj ko sem pristopila zraven, sem zagledala svetlikajočo se verižico, ki jo je imela okoli vratu. Bil je zlat delfinček, ki se je lesketal, če si ga obrnil proti soncu.

Vsem je bila verižica všeč in tudi sama nisem mogla verjeti svojim očem. Želela sem si enako, a Janja je povedala, da jo je kupila v tujini ter da jo v Sloveniji ne prodajajo. Bila sem zelo jezna nanjo, saj sem bila prepričana, da laže, samo zato, da ne bi imela take verižice kot ona. Pregledala sem vse trgovine, da bi našla enako, toda nikjer je niso imeli. Bila sem žalostna, a sem se sprijaznila, da ne bom imela take verižice.

Naslednji teden sva se z Janjo sprli, ker ni našla svoje verižice. Spomnila se je, da sem jo jaz občudovala in si želela enake. Verižico je pred športom pustila v garderobi, ki sem jo zadnja zapustila. Vse je kazalo na to, da sem jo vzela jaz, čeprav to ni bilo res. Zakaj bi si želela ukrasti ogrlico, ki je potem sploh ne bi nosila zaradi strahu, da bi ugotovili, da je ukradena?

Nisem imela dokazov in tudi nisem vedela, kako dokazati svojo nedolžnost. Ker se je tako imenovani „zločin“ zgodil v šoli, so se pri iskanju verižice priključile tudi učiteljice. Čistilke so bile opozorjene na verižico, ki jo morda najdejo v garderobi ali kje drugje. Seveda pa tudi Janja ni bila tiho in je z učiteljicami delila svoje sume.

Počutila sem se grozno, kot da sem najhujši ropar, čeprav mi nikoli niti na pamet ni padlo, da bi ukradla verižico. Sram me je bilo. Janja me je najbolj prizadela ravno s tem, da me

je obtožila kraje brez dokazov. Tako sem bila v šoli večino časa sama. Drugi so se me namreč izogibali, da jim ne bi česa ukradla.

Nekega dne enostavno nisem zdržala več. Šla sem v garderobo, ki mi je bila v tistem trenutku najbližja in na srečo prazna, ter se zaklenila. Tam sem se zjokala. Iz jeze in obupa sem začela brcati koš za smeti. Ta se je nenadoma prevrnil, da se je njena vsebina stresla po tleh. Kot da ni dovolj, da sem obtožena, za nekaj česar nisem storila – celo smeti bom morala pobirati. Vsa objokana sem začela pobirati smeti. Ko sem hotela koš vrniti na prejšnje mesto, sem na tleh zagledala listek. Pobrala sem ga in videla, da na njem nekaj piše.

Prepoznala sem pisavo dveh sošolk – Mance in Katje.

Zanimalo me je, o čem sta se dopisovali, zato sem začela brati. Nisem mogla verjeti. Manca se je Katji pohvalila, kako je vzela Janjino

verižico in jo skrila v svojo omarico. V listek sem strmela dolgo časa. Vedela sem, da moram nekako „oprati“ svoje ime. Morala sem nekaj storiti, da me nehajo vsi tako čudno gledati.

Listek sem odnesla do ravnateljice, ki je vso stvar hitro uredila. Nisem se mogla pomiriti. Čeprav se je Janja želela spet spoprijateljiti z menoj, jaz tega nisem želela. Preveč me je namreč prizadela s tem, da je najprej posumila vame.

Čez nekaj dni so se stvari izboljšale. Sošolke in sošolci so bili do mene spet taki kot prej. Sama pa se še vedno nisem počutila najbolje, saj mi nihče ni stal ob strani, ko so me obtožili kraje. Vendar sem se sčasoma spet začela družiti s prijatelji.

PRIZADELI SO JO

Nekega dne sem se zbudila v hladen deževen dan. Toda vreme ni vplivalo na moje razpoloženje, zato sem se z nasmeškom na obrazu odpravila v šolo.

Zazvonil je zvonec, ki je naznanjal konec odmora. Vsi smo se umirili in utišali, nato pa je v razred prišla učiteljica, takoj za njo pa neka deklica. Delovala je prestrašeno. Imela je dolge črne lase ter rdečkasto-rjave oči. Oblečena je bila v preprosto, na videz staro majico in trenirko. Ko smo se jo nagledali, nam jo je učiteljica predstavila in povedala, da je to naša nova sošolka Emily. Prihajala je iz tujine in ni znala slovensko.

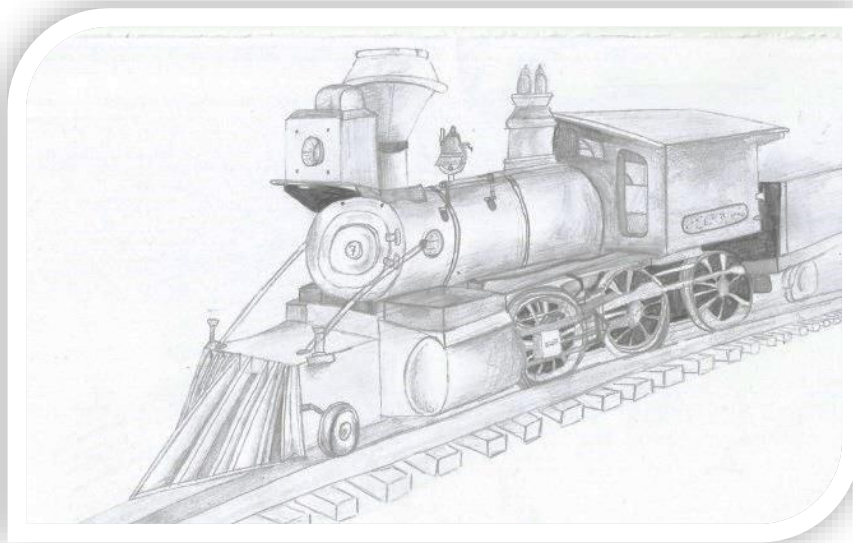
Čas je bil, da si Emily izbere svoj sedež in da pričnemo s poukom, toda vsi so začeli nekaj šepetati in zasedati mesta

ob sebi. Zasmilila se mi je, saj sem videla njeno žalost, strah in izgubljenost, zato sem ji prijazno ponudila sedež poleg sebe. Prisedla je in začeli smo s poukom.

Že med malico so se začeli norčevati iz nje in to samo zato, ker je imela s seboj svojo domačo hrano. Tudi njen videz so popolnoma skritizirali, čeprav je meni izgledala ljubka. Tako se je nadaljevalo še cel dan. Najhuje je bilo, da Emily ni niti vedela, zakaj se ji posmehujejo, ker jih ni razumela, samo zmedeno in prizadeto nas je opazovala. Šla sem do nje in se poskušala sporazumovati z njo. Nekako mi jo je celo uspelo povabiti po šoli k nam na kosilo. Privolila je.

Emily mi še ni zaupala, ampak mislim, da je to začetek novega prijateljstva.

ANA FRANTAR, 9. A

IZLET Z VLAKOM V LJUBLJANO

14

Za moj najlepši dan sem si izbral izlet z vlakom v Ljubljano. Šel sem v mamičino službo in na obisk dedka Mraza.

Z atijem sva se z vlakom odpravila iz Kranja v Ljubljano. Peljala sva se mimo Sorškega polja in Medvod, kjer teče reka Sora. Ko

sva prispela na železniško postajo v Ljubljano, sva odšla najprej v Mc Donalds, nato pa v mamičino pisarno. Tam sem rezal odvečni papir, zelo všeč pa so mi bile tudi štipaljke in žigi. Po končanem ogledu prostorov, kjer dela mami, smo se odpravili v center Ljubljane, od koder je bil zelo lep razgled na Ljubljanski grad. Videli smo tudi reko Ljubljanico ter Zmajski most. Nato smo se odhiteli v Tacen, kjer nas je obiskal dedek Mraz. Tam je tudi policijska akademija za študente, ki bodo nekoč postali policisti. Razstavljen je bil tudi star policijski motor. Najprej smo si ogledali lutkovno predstavo Dva metulja. Potem je med nas prišel dedek Mraz ter nam razdelil darila. Dobil sem tovarno za izdelovanje sluzi. Vsi smo bili veseli svojih daril. Imeli smo tudi pogostitev s sendviči in sokom. Ko je bilo vsega konec, smo se odpravili domov.

Opisani dan mi je bil zelo všeč, ker sem doživel veliko novega, lepega in zanimivega. Ostal mi bo v spominu za vedno, še posebej pa obisk policijske akademije.

NIK RIBNIKAR, 5. B

MOJE POČITNICE

Bila je sobota in z družino smo odšli na Hrvaško, z nami pa so odšle tudi moja sestrična, teta ter njuna psička Simba.

Ko smo prišli na cilj, so nam prijazni Hrvati razkazali okolico in otok Cres, kjer smo imeli rezervirano mobilno hišico. Prvi dan smo se sprehajali po otoku. Na recepciji smo dobili povabilo na prireditev, ki smo se jo udeležili. Ogledali smo si tudi kratek film z naslovom Naša lepa domovina. Naslednji dan smo odšli na rafting v Črno goro, in sicer na reko Taro. Zaradi gneče na cesti je bila vožnja dolga, saj smo se vozili kar pet ur.

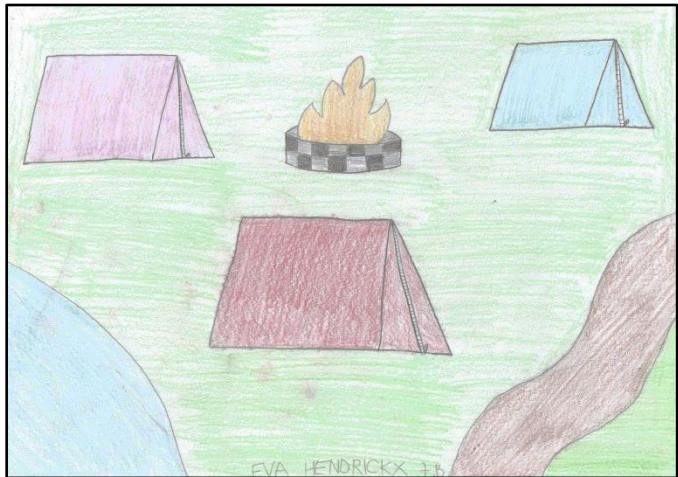
Ob prihodu nas je sprejel prijazen vodič Dejan. Najprej smo odšli v kamp, kjer smo pojedli okusno kosilo.

Po končanem obroku smo odšli na rafting. V garderobi smo dobili opremo in vesla. Vkrkali smo se v čoln za osem ljudi. Gospod Dejan nas je naučil veslati. Že po 20-minutnem učenju smo odšli na reko. Na začetku nam je šlo slabo, a smo se hitro uskladili. Naredili smo nekaj zavojev in prišli do slapu. Tok vode ni bil močan, zato smo mirno prišli na drugo stran reke. Nekajkrat je v nas pljusnila voda, a nas ni bilo strah, saj smo bili dobro opremljeni. Čez nekaj

kilometrov smo prišli na cilj.

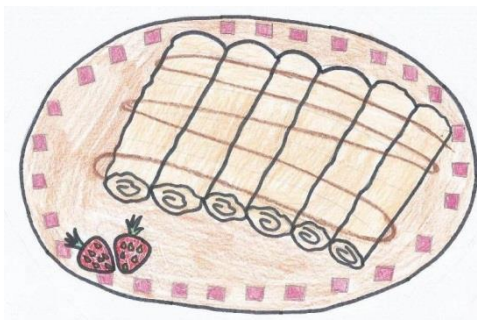
V kampu smo se preoblekli, kajti ob sedmih smo imeli večerjo. Jedli smo ob tabornem ognju, zraven pa nas je zabaval komik Aleš. Ob deveti uri smo odšli v šotore. Ko nas je zjutraj zbudil glas »kozjega roga« (lesen ukrivljen taborni instrument), smo se vsi dvignili iz postelj ter odhiteli na zajtrk. Po njem smo vzeli svoje obleke, pripomočke in druge reči ter jih zložili v kovčke.

Odpravili smo se nazaj v Slovenijo. Na poti smo imeli malo več sreče glede vožnje. Pot nazaj je bila varna in srečno smo po sedmih urah vožnje prispeli v Kranj. Te počitnice so bile zagotovo nepozabne.

EVA SUBOTIČ, 5. B

KAKO SEM PREŽIVEL POČITNICE

V ponedeljek sem šel k svoji babici. Tam sem za zajtrk pojedel sendvič. Bil je zelo okusen. Potem sem se z dedkom igral štiri v vrsto. To se zelo rad igra. Doma ima tudi šah, človek ne jezi se, domine in mikado. Zelo rad gleda nadaljevanko z naslovom Elif. Potem sem pomagal babici skuhati kosilo. Pojedel sem prežganko, čevapčiče, pire krompir in palačinke. Nato sem šel domov in se učil. V torek smo bili cel dan

doma in pospravljali stanovanje. V sredo pa smo šli peš iz Kranja do Podbrezja. Prehodili smo 11 kilometrov, za katere smo potrebovali dve uri in pol. V Podbrezju stanuje moja druga babica. Ati nas je z avtom prišel iskat. V petek je bil pri nas Braco. Ko je odšel, smo šli v trgovino. Jedli smo pico. V soboto sem se spet učil in delal domačo nalogo.

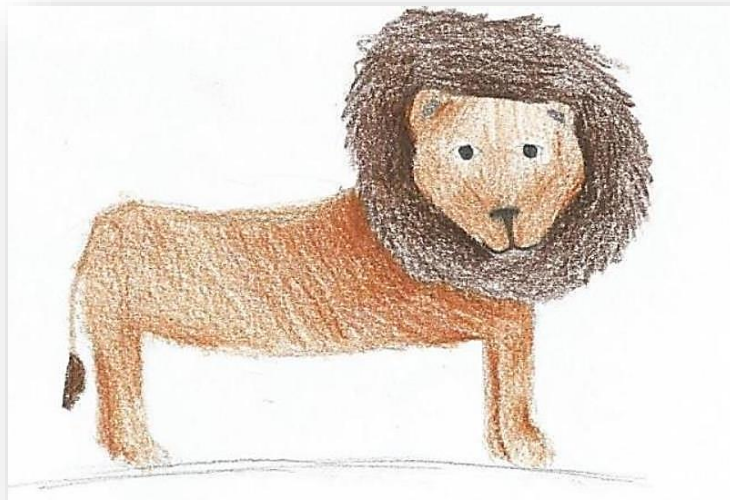
MATIJA BAČIČ, 4. A

AFRIKA - DEŽELA LEPIH SPOMINOV

Moja mami prihaja iz Afrike, točneje iz Kenije. Dve leti nazaj sva bila z očetom zadnjič v Afriki in še vedno imam lepe spomine na to dolgo potovanje.

Najina pot se je začela na letališču Brnik, od koder sva preko Istanbula odletela v Kenijo, v drugo največje mesto Mombasa. Ker moj oče, ki je tam na obmorskem delu bival 6 let, vse pozna, sva že pred odhodom rezervirala apartma. Ko sva prišla v Afriko, je bilo tam zame vse tuje, čeprav sem kot majhen otrok že trikrat obiskal Kenijo.

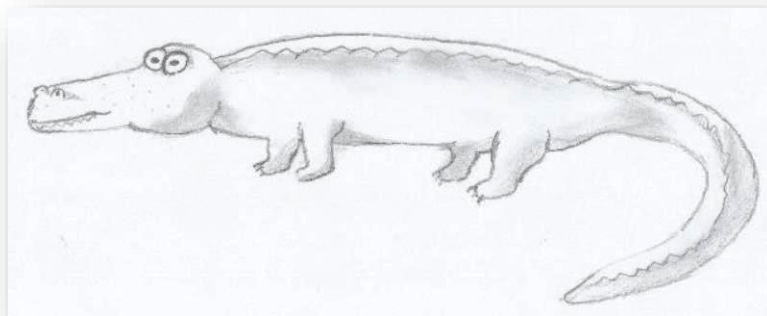
V Keniji je celo leto poletje, zato sem bil zelo vesel lepega vremena, kopanja in igranja na dolgih mivkastih plažah. Po dveh dneh je k meni prišla tudi moja mami, ki sicer stanuje v Keniji, a 1000 kilometrov od morja in najine nastanitve. Tri dni sem bil skupaj z obema staršema, potem je mami odšla. Z očetom sva se nato sama udeležila nepozabnega safarija, ki je trajal dva dni. V teh dveh dneh sva od blizu

videla veliko divjih živali, tudi leve, ki so bili oddaljeni le pet metrov od najinega vozila.

Po vrnitvi s safarija sva se preselila v hišo, k očetovemu prijatelju Italijanu Pieru, ki je skupaj z družino stanoval v centru obmorskega mesta Mombasa. Tam sem se imel tudi zelo dobro, saj sem spoznal in se igral z njegovo hčerko Alessio. Oče, zaljubljen v Afriko, pa je s Pierom obujal

spomine in obiskoval prijatelje. Vsak dan smo jedli italijanske in afriške dobrote. En dan smo obiskali tudi farmo krokodilov in prvič v življenju sem pobožal krokodila. Bil

je še mladič, a vseeno krokodil.

Dopust je hitro minil in poln vtisov sem se skupaj z očetom vrnil preko Turčije domov v Slovenijo. V glavi sem imel toliko lepih spominov in mešanih občutkov, da komaj čakam na ponovno potovanje v Afriko.

SHADU ODHIAMBO LISEC, 4. B

POTEPANJE PO ŠVICI IN AVSTRIJI

Med lanskimi poletnimi počitnicami smo šli v Švico, nato pa še v Avstrijo.

V Švici smo prespali pri mojih stricah. Zjutraj smo zgodaj vstali, pojedli zajtrk in se oblekli. Usedli smo se v avto in se odpeljali do Renskih slapov. Ko smo prispeli, smo si najprej ogledali reko Ren, v kateri je plavalo zelo veliko rib. Sprehodili smo se čez most in prišli do igral, nato pa smo kupili vstopnice. Najprej smo šli do razgledne točke, kjer so se dobro videli Renski slapovi, reka Ren in ribe, ki so plavale v njej. Presenečena sem bila nad informacijo, da so to največji slapovi v Evropi, saj sem bila prepričana, da na celem svetu. Na poti do avta smo srečali veliko Turkov, Švicarjev in italijansko govorečih Švicarjev. Pred avtom smo se poslovili od obeh stricev in stričeve žene.

Vožnja do Avstrije je bila kratka. Na poti smo videli zelo znano Bodensko jezero, ki meji na kar tri države: Avstrijo, Švico in Nemčijo. Zelo je veliko. Nato smo se odpravili do mesteca Ellmau, kjer so snemali nanizanko Gorski zdravnik. Ogledali smo si ambulanto dr. Martina Gruberja. Z gondolo smo se odpeljali do vrha gore Ellmis. Z bratcem sva se igrala na zelo zanimivih igralih. Po krajšem počitku smo se odpravili nazaj v mesto Ellmau. Pri teti smo pojedli okusne palačinke, pripravili smo si film, ga pogledali in odšli spat.

Ta dan sem se imela zelo lepo, ker sem doživela veliko novih in zanimivih stvari.

HANA RADONČIČ, 5. B

IZLET NA MANGART

Pred začetkom novega šolskega leta smo šli za vikend na Mangart, ki meji na Italijo in Slovenijo.

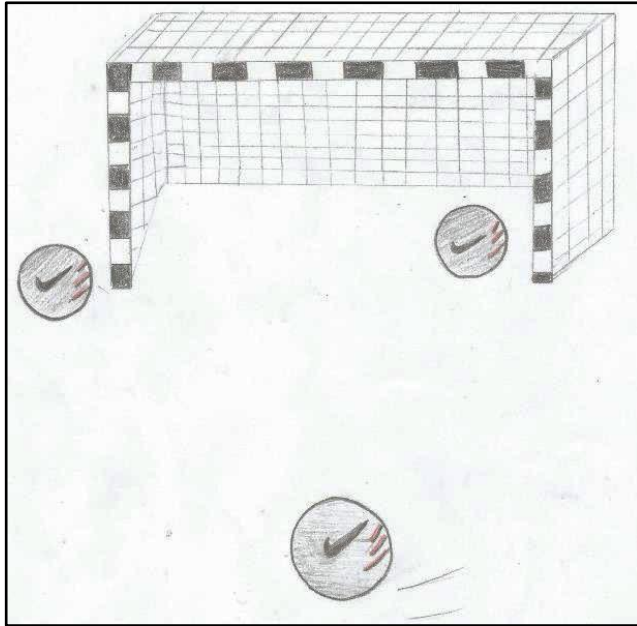
Lepega sončnega jutra smo spakirali in se odpeljali do vznožja Mangarta v vas Log pod Mangartom, kjer smo se v gostilni Bovški hram okrepčali s slastno jedjo, ki ji pravijo Bovški krafi. Po zajtrku

smo se odpravili na dolgo pot. Med potjo je moj brat Samo stokal, da ga bolijo noge in da je utrujen zaradi hoje. Usedel se je na vsako klop, ki jo je videl, in ves čas smo ga čakali. Moj oče je našel čudovit kamen v obliki srca. Rekel je, da ga bo dal mami za dan žena. Pot je bila zelo dolga in naporna. Skoraj sem že obupal, kar naenkrat pa sem v daljavi zagledal kočo, ki je izgledala kot rjava packa. Hodili smo po pašniku, kjer je bilo veliko krav in njihovih iztrebkov. Morali smo paziti, da nismo stopil na kakšnega, zato sem si raje sezul čevlje. Nenadoma pa sem z boso nogo stopil v nekaj toplega in rjavega. Bilo je zelo neprijetno, ko mi je snov zlezla mimo prstov in se mi razlila po nogi. Na srečo smo bili že zelo blizu koč, kjer bi si nogo lahko umil. Ko smo prišli do koč, smo se najprej slikali, nato pa smo šli na recepcijo, kjer smo dobili številko sobe. Naš sosed je bil star možak po imenu Jože, ki se je do koč pripeljal z avtom. Z nami v sobi pa je bil še Žiga z mamo, ki se je zelo bal teme in si ni upal spati sam. Za večerjo smo jedli palačinke z marmelado, ki so bile slastne in velike. Kmalu je bil čas za spanje. Umil sem si zobe in se odpravil v posteljo. Naslednji dan sem se ob 7.00 zjutraj zbudil in se oblekel v kratko majico in trenirko. Po zajtrku smo se odpravili na vrh. Najprej smo se na Mangartskem sedlu slikali in zraven prepada delali zanimive poze. Potem pa sem splezal na veliko skalo in se nasmehnil fotoaparatu Džoniju, ki smo ga poimenovali po mojem pradedku. Do vrha je bilo še približno pol ure, ko mi je spodrsnilo, da sem padel na koleno in si ga opraskal do krvi. Pot do vrha je bila zato zame zahtevnejša. Na vrhu sem imel občutek, kot da sem na luni. Na eni strani se je videlo celo morje. Odpravili smo se z gore. V koči smo pobrali svoje stvari in šli. Po izletu smo se odpeljali še na sestričin rojstni dan. Ker smo bili od izleta utrujeni, na rojstnem dnevu nismo bili preveč živahni.

To je bil najbolj zanimiv dan, kar sem jih doživel do sedaj. Zdi se mi, da ga nikdar ne bom pozabil. Poleg tega pa sem tudi spoznal, kakšen je občutek, ko si nad 2500 metrih.

NACE KOBAL, 5. B

NOGOMETNE PRIPRAVE V UMAGU

Med zimskimi počitnicami sem s svojim Nogometnim klubom Triglav odpotoval v Umag. Nogometaši treh selekcij smo imeli ob morju nogometne priprave. Preden smo odpotovali, nam je trener povedal že znana pravila obnašanja, saj v tujini predstavljamo svoj klub. V ponedeljek zjutraj smo se odpeljali z dvema avtobusoma. Rezervirane smo imeli sobe v hotelu s štirimi zvezdicami.

Kondicijski trening se je začel zgodaj zjutraj. Malo smo bili zaspani, saj smo prejšnji dan pozno zaspali. Tekli smo skozi park in videli del sončnega vzhoda. Po kratkem kondicijskem treningu smo imeli v hotelu zajtrk. Imeli smo pestro izbiro hrane.

Veliko sem pojedel in tako dobil energijo, ki sem jo potreboval do konca dneva. Po obilnem zajtrku smo se z avtobusom odpeljali na nogometno igrišče. Sledil je drugi del dopoldanskega treninga. Oblekli smo se v klubske drese, obuli nogometne čevlje, vzeli vsak svojo žogo in plastenko vode ter brez prerivanja odšli na igrišče. Razporedili smo se po njem in izvajali raztezne vaje, saj je po opravljenih vajah možnost poškodb manjša. Sledile so vaje za moč nog, trebušnih in hrbtnih mišic. Vaje so mi bile poznane, saj jih izvajam štirikrat na teden. Te vaje so pomembne za doseganje dobrih rezultatov na tekmah. Trener je po igrišču postavil različne rekvizite, na katerih smo po njegovih navodilih delali različne vaje. To so bile vaje za ravnotežje, spretnosti z žogo in šprint. Mislim, da smo vaje pravilno izvajali, saj trener ni imel pripomb, a tudi pohvalil ni nikogar. Po izvedenih vajah smo pospravili rekvizite. Razdelili smo se v dve skupini, da bi igrali med seboj. Med treningom smo imeli zelo kratke odmore, da smo lahko pili vodo. Trener nas je opazoval, spodbujal in tudi kritiziral, če smo delali napake. Rekel je, da ni pomemben rezultat, ampak način igre. Na koncu treninga smo ponovno izvedli raztezne vaje. Izvajajo se zato, da se preprečijo bolečine in napetost v mišicah. Po 90 minutah dopoldanskega treninga smo se z avtobusom odpeljali do hotela.

V sobah smo se preoblekli, za prhanje ni bilo časa, saj smo morali na kosilo. Tega nisem vajen, saj sem šel po treningih v Kranju vedno najprej pod prho in šele nato sem jedel. Po kosilu smo odšli v sobe na popoldanski počitek. Na mobilnih telefonih smo igrali video igrice in se pogovarjali o vsebini igrice. Vsak je imel svoj mobilni telefon. Nekateri soigralci se niso držali navodil trenerja in se neprimerno obnašali. Poškodovali so hotelska vrata in v sobi uničili vzmetnico na jogiju. Trener se je vodji hotela opravičil, vsi igralci smo morali povrniti škodo. To mi ni bilo všeč, saj sem se jaz lepo obnašal.

Po počitku smo se pripravili za tekmo. Igrali smo na igrišču z umetno travo, ki je bilo blizu našega hotela. Pred tekmo smo izvedli vaje za ogrevanje, ki smo jih morali izvesti pravilno, da ne bi prišlo do poškodb pred tekmo, med tekmo in po njej. Naši nasprotniki so bili dve leti starejši igralci Nogometnega društva Slovan iz Ljubljane. Čeprav smo tekmo izgubili, nas je trener pohvalil. Po tekmi smo se pogovorili, kaj je bilo dobro pri igri in kaj se da še izboljšati. Ne preveč dobro razpoložen, ker smo izgubili, sem odšel s soigralci v hotelsko sobo, da sem se pripravil za večerjo. Bil sem že lačen, saj sem po napornem dnevu izgubil veliko energije.

Po večerji smo se vrnil v sobe in šli pod prho. Imeli smo dve uri prostega časa, vendar smo morali ostati v sobi. Ponovno smo na mobilnih telefonih igrali video igrice. V posteljo smo morali ob 22.00, kar nam je naročil trener. Ugasnili smo mobilne telefone in luč. Ležali smo na posteljah in se pogovarjali, saj nismo mogli zaspali. Ob 23.00 sem bil že utrujen in sem zaspal.

V Umagu sem se dobro počutil. Soigralci smo se med tekmami spodbujali in navijali. Pridobil sem nekaj dodatnega nogometnega znanja. V prostem času smo se med seboj družili.

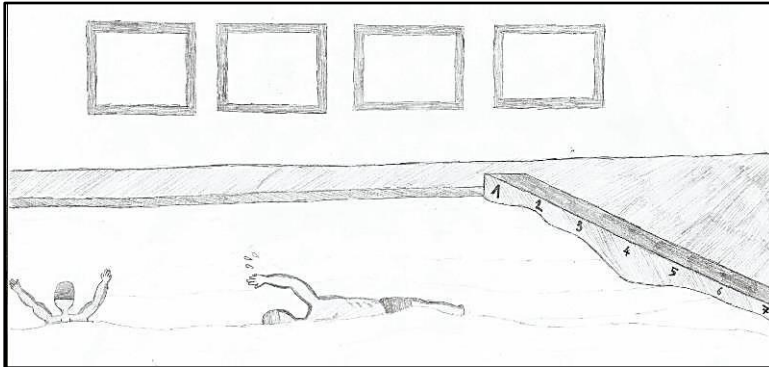
PETER SKINDER SAVIĆ, 5. B

MOJE PRVO MEDNARODNO PRVENSTVO V PLAVANJU

Zgodba se vam bo verjetno zdela neresnična, ampak verjemite mi, je resnična. Začela se je takole.

Nekega dne sta me starša prijavila na plavalni tečaj v Klub Zvezda. Takrat še nisem znal plavati, ampak sem se kmalu naučil. Po treh mesecih plavanja je moj učitelj Gašper starše vprašal, če mi dovolijo, da bi odšel na mednarodno prvenstvo v plavanju. Starša sta privolila v to. In tako sem čez dva tedna odšel na mednarodno prvenstvo, kjer sem kot petletni deček tekmoval s starejšimi dečki. Tekmovanje je potekalo na olimpijskem bazenu v Kranju. Ko sem prišel na bazen, je bilo tam polno tekmovalcev in gledalcev iz Italije, Avstrije, Madžarske, Nemčije in Hrvaške. Prvi šok sem doživel, ko mi je trener Gašper povedal, da bom moral skočiti na glavo, jaz pa tega še nisem počel. Gašper mi je razložil, kako moram to izvesti, meni pa je čudežno v prvem poizkusu uspelo. Prvenstvo se je končno začelo.

Prve so pričele s plavanjem deklice. Ko sem končno prišel na vrsto, sem stopil na kamen in ko je sodnik zapiskal, sem skočil v bazen in začel plavati hrbtno. Teh 50 metrov se je vleklo in vleklo, ampak sem priplaval do konca. Na cilj sem priplaval zadnji. Bil sem premajhen, da bi sam splezal iz bazena. Pri tem mi je pomagal sodnik, ki je bil ob bazenu. Sledilo je preoblačenje. Mene so pozabili v garderobi. Povezovalc je zaklical moje ime, a mene ni bilo. Trener se je ustrašil, ker me ni nikjer videl. Prišel je v garderobo, kjer me je našel, in skupaj

sva odšla na podelitev. Gledalci so mi zaploskali. Takoj po podelitvi smo odšli na tribuno, kjer sem videl svojo mamico Tino, očija Boštjana, babico Brigito in dedka Marjana.

Vsi so bili zelo ponosni name. Najbolj pa sem bil ponosen sam nase.

TIT JENKO, 5. B

20

PRI ZOBOZDRAVNICI

Že takoj ko sem se prebudil, sem občutil strah pred tistimi kleščami in vrtnikom.

Počasi sem vstal iz postelje, se šel umiti in počesati. Oblačil sem se kot lenivec, ki se poskuša še bolj počasi gibati. A vseeno ni minila niti minuta, ko sem bil že oblečen. Odvlekel sem se do mize, pozajtrkoval in si nato temeljito očistil zobe, da ne bi bila zobozdravnica slabe volje.

Pogledal sem na uro in ugotovil, da moram počasi oditi v šolo. Začela se je prva ura, ki se je vlekla kot pot v neznano. K zobozdravnici moram že drugo uro. Joj, do takrat me bo zaradi

preobremenitve srca še kap. Vsake toliko časa sem pogledal na uro, kdaj bo zvonilo in bo prve ure konec. To se je kmalu zgodilo. Čimprej sem hotel opraviti z bolečino v ustih ter s strahom. Kmalu sem stal pred vrati ambulante. Čakal sem manj kot dve uri in ven je prišla zobozdravnica. Strah me je bilo, kot še nikoli poprej (no, skoraj nikoli, a dogodek mora biti napet ...), zato sem kar otrpnil. Vstopil sem, se usedel na stol ter upal, da ne bo nič hujšega. Na srečo mi je izpulila le en zob, ki se skoraj ni več držal dlesni. Vesel konec zame.

NOEL MILOST, 6. B

MOJ PROSTI ČAS

V prostem času se ukvarjam s plesom, s katerim sem začela, ko sem bila v prvem razredu. Najprej sem obiskovala tečaj v šoli, potem pa sem se vključila v Plesni klub Tinča, sedaj pa plešem v Plesni šoli Urška. Plešem hip-hop. Treniram trikrat na teden po dve uri. V tem šolskem letu smo nastopali tudi na svetovnem prvenstvu. Rada plešem za sprostitev.

LUCIJA ŽBOGAR, 6. B

Kar veliko stvari počnem v prostem času. Rada jaham na ranču Ane Škofic, kjer tudi pomagam in postorim kaj na ranču. Na šoli pa treniram košarko, ki jo igram že od prvega razreda. Plešem tudi folkloro v Kulturnem društvu Brdo, kjer mi je zelo všeč.

MIA MARKOVIĆ, 6. B

V prostem času se igram s sestricama in z bratcem. Včasih k meni pride tudi kakšna prijateljica. Očka mi je kupil album s pobarvankami in zelo rada kakšno tudi pobarvam. V prostem času grem pogosto s psom na sprehod. Rada tudi pojem in plešem.

LARA PRAČA, 6. B

V prostem času hodim na igralsko šolo, kjer imam igralske »treninge«. Ustvarjamo in vadimo za predstavo, ki jo bomo igrali. Sem tudi skavt in na sestankih, ki jih imamo, se učimo delati vozle, prižgati ogenj, se orientirati ... Treniram tudi atletiko in vsako leto se udeležim tekmovanja Zlata liga Gorenjske. Že tretje leto igram kitaro, najprej sem igral klasično, sedaj pa električno.

NOEL MILOST, 6. B

V prostem času po navadi kaj počnem s sestro ali s svojo prijateljico. Rada tudi berem knjige in zato grem popoldne velikokrat do mestne knjižnice. Včasih gledam televizijo. Nekajkrat na teden imam po pouku likovni krožek ali treninge drsanja. V prostem času pospravim tudi svojo sobo. Kadar nimam nobenih popoldanskih aktivnosti, grem tudi ven, največkrat z rolarji ali s skirojem.

NAJA KOLAR, 6. B

GROMOZANSKI PAJEK

Nikoli ne bom pozabila dogodka, ko sem se močno prestrašila. Še danes se pogosto spomnim tistega popoldneva, ko sem poleg strahu čutila tudi grozo in gnus.

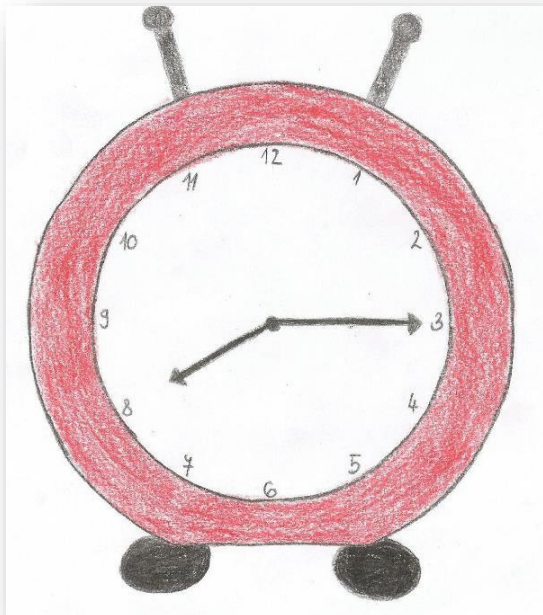
Bilo je deževno in hladno jesensko popoldne. Ker nisem imela kaj početi, sem se odločila, da bom v svoji plesni sobi vadila novo koreografijo, ki jo je pripravil moj učitelj Anže Zalar. Pripravila sem si glasbo na prenosni zvočnik, jakost zvoka povečala na maksimum, prižgala glasbo in začela plesati.

Gledala sem se v ogledalo, ki prekriva celotno steno. Naenkrat sem s kančkom očesa opazila nekaj črnega, velikega, premikajočega, z veliko nogami. Od strahu sem najprej onemela, še enkrat pogledala to črno stvar in videla, da je to gromozanski pajek. Tako sem zatulila, da sem preglasila glasbo. Stekla sem iz sobe in kričala kot nora. Mami je vsa zelena pritekla k meni in še ona vpila, kaj mi je. Pritekel je še moj pes Nero in lajal tako, da se ga je slišalo do trgovine. V vsem tem hrupu in kričanju je pozvonil še sosed. Prepričan je bil, da se je zgodila strašna nesreča. Ko sem uspela razložiti, da je v sobi pajek, je mami začela v smehu govoriti, da je prejšnji dan v časopisu prebrala, da je pajek požrl celo družino. Le Nero me je razumel in še naprej lajal na sovražnika.

Sosed je hotel pajka ujeti, a mu je ušel za ogledalo. Od takrat kar nekaj časa nihče ni stopil v sobo. Potem pa je nastopila zima in potrebovali smo prenosni radiator, ki je bil v tej strašni sobi. Radiator se je selil iz kopalnice v plesno sobo in nazaj in pajka smo preselili v kopalnico. Tam ga je mami ujela v posodo in ga preselila na vrt.

Upam, da je pajek preživel. Nas je skoraj pobralo od strahu. Drama se nadaljuje z novimi nepovabljenimi obiskovalci: mravljami. A to je že druga zgodba.

LUCIJA ŽBOGAR, 6. B

URA TEČE, NIČ NE REČE

Ob vikendih sem navajen biti dlje pokonci. V nedeljo sem šel prepozno spat.

Uro sem si navil, da me zbudi za šolo. Ura je zjutraj zvonila, jaz sem jo slišal in sem jo izklopil. Rekel sem si, da bom podaljšal še eno minuto. V tem času sem zaspal nazaj. Ko je mamica videla, da nisem vstal, je prišla v sobo in me zbudila. Vprašal sem jo, koliko je ura. Odgovorila je, da je že toliko, da sem zamudil v šolo. Hitro sem vstal, se oblekel in se napotil v šolo.

Ko sem prišel v razred, sem se opravičil in sem povedal, da sem slišal budilko, ampak sem bil tako utrujen, da sem kar nazaj zaspal. Učiteljica je opravičilo sprejela.

MELSIN KOLENOVIĆ, 4. A

V BOLNICI

Bilo je nekaj dni po božiču. Bratec Aleks je za božička dobil električni vlak. Sestavili smo ga in se z njim igrali.

Da bi bilo bolj zabavno, smo prižgali računalnik, na katerem smo poslušali glasbo.

Tekla sem za vlakom in naenkrat mi je spodrsnilo in z glavo sem udarila v računalnik. Ko sem se obrnila k mami, se je prijela za glavo. Kri je bila vsepovsod. Mama in očka sta me odpeljala v dežurno ambulanto. Tam so mi rano oskrbeli in me peljali na Jesenice v bolnico, kjer so mi rano zašili. Ko sem prišla domov, sta me sestra in bratec začudeno gledala.

Tega dogodka ne bom pozabila, saj so mi na obrazu ostale brazgotine.

SAŠA PRAČA, 4. A

23

MOJA BABICA

Moja babica živi v vasi Sebenje. Živi že zelo dolgo. Babici je ime Cvetka in ima vrt. Na njem je veliko zelenjave. Ima tudi jablano, češnjo, breskev. Zelo rada hodi v hribe. Dela smrekov sirup in zelo dobro kuha. Kadar prespim pri njej, mi vedno speče palačinke s čokolado. Upam, da bo ostalo tako in bo še dolgo živa.

TRINA KLOJČNIK ZAPLOTNIK, 4. A

Moja babica je stara 76 let. Ime ji je Julijana. Stanuje v isti ulici kot jaz. Velikokrat jo obiščem. Največkrat med počitnicami. Zmeraj ji pomagam kuhati. Včasih grem z njo v trgovino in ji pomagam nakupovati. Najbolj pa mi je všeč, ko grem z njo na vrt. Rad jo učim igrati šah. Prej je živela v Prekmurju. Meni je najbolj všeč, ko mi pripoveduje, kako je bilo v starih časih in mi speče palačinke.

MATIJA BAČIČ, 4. A

Spomini so kot iskre, ki pod pepelom tlijo, a ko jih razgrneš, vedno znova zažarijo.

(J. W. Goethe)

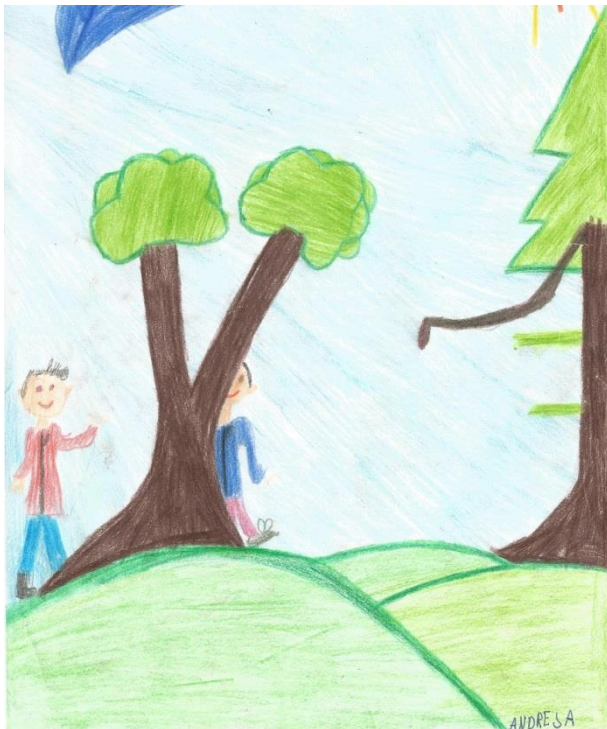
IZGUBLJENI KLJUČ

Moj oči mi včasih pripoveduje zanimive zgodbe iz svojega otroštva. Ena od njih je govorila o izgubljenem ključu. Neke mrzle zime je moral odnesti pepel iz kuhinjske peči v smetnjak. Posodo s pepelom je prijel z obema rokama. Na pepel je položil ključ od kleti. Pepel s ključem je stresel v smetnjak. Oči ni upal povedati babici resnice. Babici je celo pomagal iskati ključ po stanovanju. Seveda ga nista našla. Oči je eno leto kasneje napisal šolski spis o tem, kako je izgubil ključ. Za spis je dobil petico. Ko ga je babica prebrala, se je na ves glas smejala.

MANCA ROŽANC, 3. C

S PRIJATELJI V GOZDU

Nekega dne je moj oče odšel s prijatelji v gozd. Bil je lep sončen dan kot ustvarjen za igro in druženje. Dogovorili so se, da bodo gozd malo uredili in tako imeli tekmovanje, kdo bo nalogo bolje opravil. Razdelili so se v dve skupini.

Prva skupina je imela nalogo, da pobere vse odpadke, ki niso sodili v naravo. Druga skupina pa je morala pobrati polomljene veje in listje. Moj oče je bil v drugi skupini. Veje so razvrstili po velikosti na kupčke, listje pa so pograbili. Med delom so se zelo zabavali. Ko je prva skupina pobirala odpadke, je v grmovju opazila mrtvega ptička. Sklenili so, da ga bodo zakopali. Naredili so luknjo in vanjo položili ptička. Prekrili so ga z zemljo. Iz vej so naredili majhen križ, da bi kasneje vedeli, kje je ptiček pokopan.

Ko so končali z delom, so ugotovili, da sta obe skupini naredili veliko za gozd. Odločili so se, da sta obe skupini zmagovalki. Da bi proslavili skupno zmago, so se odločili še malo igrati skrivalnice. Seveda je bil moj oče najboljši, saj je poznal skrivališča, ki jih ostali niso.

Počasi se je začelo mračiti, zato so morali oditi domov. To je bil res nepozaben dan za mojega očeta in njegove prijatelje, ki jim je ostal za vedno globoko v spominu.

ANDREJA PUNČEC, 3. C

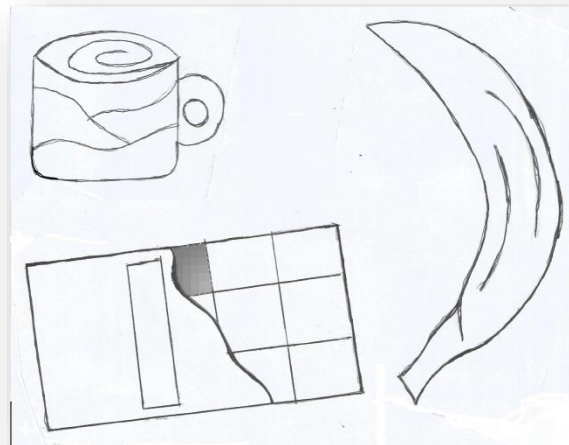
KAKO JE BILO, KO JE IMEL MOJ ATI OSEM LET

Atija sem nekega dne vprašal, kaj se je dogajalo leta 1986, ko je bil star 8 let, in kaj so takrat počeli otroci.

Povedal mi je, da je hodil na OŠ Ota Vrhunca Blaža v Medvodah. Imeli so podobne predmete, kot jih imamo danes. Za nekatere predmete so imeli učbenik in delovni zvezek. Pri športni vzgoji, likovni vzgoji in glasbi niso imeli številčnih ocen, ampak le zapis zelo uspešno, uspešno in manj uspešno. Po končanem pouku je šel na nogomet ali pa se je igral s svojimi prijatelji.

Povedal mi je, da so bili takrat veliko več zunaj, saj niso imeli računalnikov in ne pametnih naprav. Prav tako takrat še ni bilo velikih nakupovalnih centrov. Nekatere izdelke (npr. kavo, čokolado, banane) so hodili kupovat v sosednjo Avstrijo. Letni časi so bili taki, kot morajo biti. Poletja so bila dolga in

topla, zime pa mrzle in bogate s snegom. Starši so bili v službi večinoma od šeste do štirinajste ure in so bili zgodaj doma, tako da otroci niso potrebovali podaljšanega bivanja.

MARAT MEMIČ, 3. C

NESREČA MOJEGA DEDKA

25

Predstavil vam bom zgodbo iz otroštva mojega dedka, ki se je zgodila pozimi na drsanju. Moj dedek je hodil še v osnovno šolo. Imeli so zimske počitnice. S fanti iz vasi so šli na drsanje na ribnik Čukova jama na Kokrici. Odpeljali so se s kolesi. V torbi so imeli vodo, drsalke in prigrizek. Srečno so prispeli na drsališče. Moj dedek je dobro drsal. S fanti so se lovili po ledu in igrali hokej. Ker niso imeli hokejskih palic, so uporabili veje, namesto

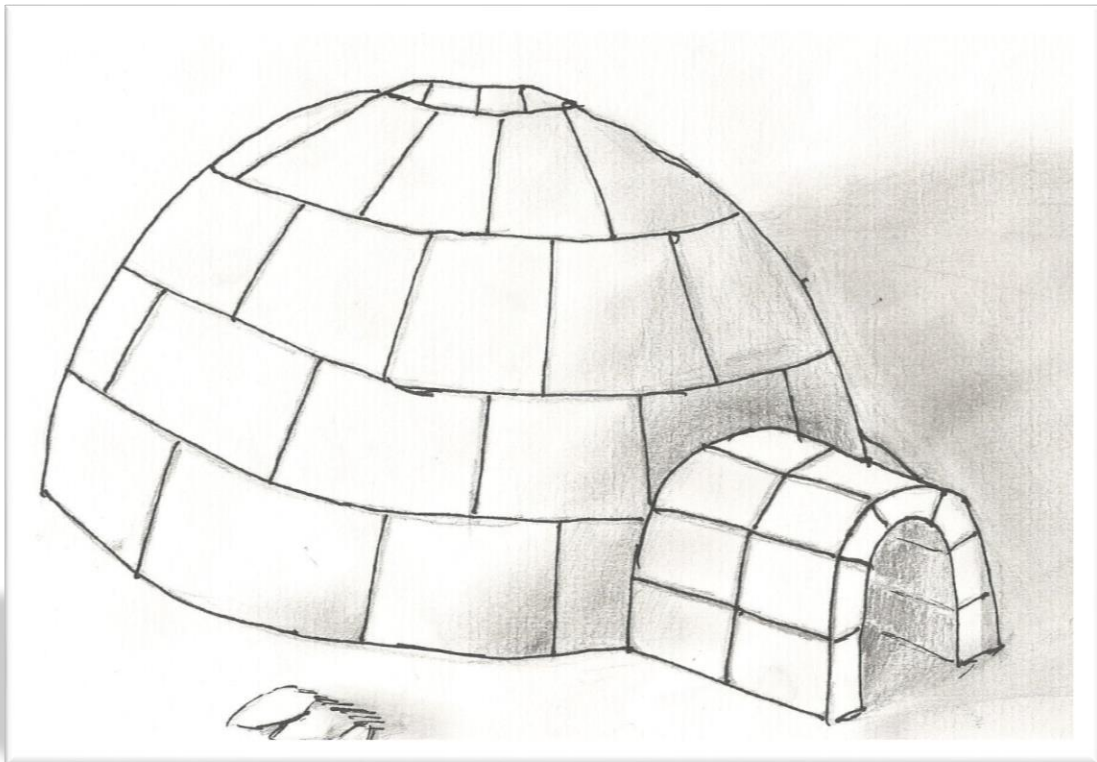
paka pa so imeli kamen, gol pa so naredili kar s čevlji. Kamen se je odkotalil tja, kjer je bil tanek led. Dedek ga je odšel iskat. Kar naenkrat je padel v mrzlo vodo. Fantje so mu pomagali, da je zlezal iz vode. Bil je čisto moker. S kolesom je odhitel domov, ostali fantje pa so še naprej igrali hokej. Ko je prišel domov, ni upal povedati mami, da je padel v vodo, ker je mislil, da ga bo po zadnji plati. Mama ga je videla vsega mokrega in ga hitro preoblekla. Vse se je srečno končalo. Naslednjič je bil dedek pri drsanju bolj pazljiv.

LUKA SIMEUNOVIČ, 3. C

ČAROBEN ZIMSKI DAN

Ko je bil moj ati približno mojih let, so se s prijatelji najbolj razveselili zime. Verjetno tudi zato, ker je atija zadnji dan v letu obiskal dedek Mraz in mu prinesel darila, ki si jih je zaželel v pismu, ki ga je pustil na okenski polici. Še bolj pa so se s prijatelji razveselili snega.

Ati mi je povedal, da je včasih zapadlo veliko več snega kot v današnjih časih, tudi do enega metra. Takrat so se začele njihove zimske radosti, kot so kepanje, sankanje, delanje snežakov in gradnja snežnih bunkerjev. Ker so živeli v hiši, je moral dedek zjutraj, ko je celo noč padal sneg, odkidati okoli hiše veliko snega. Tako je nastal velikanski kup snega, ravno pravšnji, za pripravo snežnega bunkerja. Po toplem zajtrku so se s prijatelji dobili na ulici. Vsaj od njih je bil opremljen s svojo lopatko in kanglico, kdor pa tega ni imel, si je moral pomagati kar z rokami. Velikanski kup snega je počasi začel dobivati obliko mogočne trdnjave z rovom in skritim izhodom za pobeg. Do kosila jim je uspelo zgraditi trdnjavo. Po kosilu so še z mokrimi rokavicami in kapami odhiteli pred hišo in naredili še skladišče za kepe in takrat se je bitka lahko začela. Po zraku so letele

kepe, slišali so se mogočni kriki bojevnikov, ki so hoteli zasesti trdnjavo, in kar naenkrat je bila cela ulica zasnežena. Takrat pa je iz sosednje hiše pritekel jezni sosed. Začel je kričati in loviti otroke. Vzel je lopato in začel z njo metati sneg v atija in njegove prijatelje, ki so se skrili v snežni bunker. Ker je bil sosed res jezen, jim je začel podirati trdnjavo. Še dobro, da so zgradili skrivni izhod, skozi katerega so zbežali pred jeznim sosedom in se skrili v varno zavetje svojih domov.

Doma je mama atiju skuhala topel čaj in na ustnice se ji je prikradel majhen nasmeh zaradi vragolij, ki so jih otroci delali čez dan.

ZAKAJ JE BILO DEDA SRAM

Dedek mi je povedal zgodbo, ki se mu je zgodila leta 1955, ko je bil star šest let.

»Ko sem bil star šest let, smo s prijatelji smučali na hribu na Zlatem Polju. Ob smučišču je bila široka pot. Po tej poti je pripeljal velik voz z vpreženima konjema. Opazili smo, da je bil voz naložen z živo pisanimi koluti. Stekli smo za vozem in iz njega vzeli nekaj kolutov. Voznik je to opazil in nas poskušal uloviti. Ker mu to ni uspelo, nam je vzel smučke in se odpeljal. Ko sem doma to povedal svoji mami, je rekla, da moram h gospodu, se mu opravičiti in ga prositi, če mi vrne smuč. S strahom sem šel na njegov dom, se mu opravičil, gospod pa mi je z nasmehom na obrazu vrnil smučke. Ob tem me je bilo zelo sram.«

LOVRO RAČIČ, 3. C

BILO JE NEKOČ

Moj dedek se je rodil v gorski vasi. Povedal mi je, da je bila njegova šola daleč. Vsako jutro je moral prehoditi do šole pet kilometrov in popoldne spet pet kilometrov do doma. Včasih, ko je prišel domov, je bilo že temno. Niso imeli avta in je bilo vse zelo težko. Najtežje je bilo pozimi, ker je bilo hladno in ker je bilo veliko snega. Po osnovni šoli se je preselil v mesto in vse je bilo lažje. Čeprav so bili to težki trenutki, se rad spominja tega obdobja.

MAŠA PAVKOVIČ, 3. C

MOJ DEDA V ŠOLI

Moj deda je začel hoditi v osnovno šolo v septembru 1953. leta. Šola je bila v hribovski vasi na Tolminskem. Od njegovega doma je bila oddaljena dva kilometra.

V šolo je hodilo malo otrok. V vseh razredih je učil samo en učitelj. Od prvega do četrtega razreda so hodili v šolo popoldan, od petega do osmega razreda pa dopoldan. Dedova torba je bila narejena doma. V šoli so najprej pisali s svinčniki, kasneje pa s peresniki, ki so jih namakali v črnilo. Knjige in barvice so bile redkost, zato so jih večkrat posojali drug drugemu.

V šoli so imeli strog red. Če so med poukom klepetali ali se med odmorom grdo obnašali, so bili kaznovani. Po končanem pouku je tak učenec ostal še eno uro v razredu in za kazen nekaj napisal. Učitelj je tudi pogosto kontroliral, če imajo učenci uši ali predolge nohte na rokah. Med odmorom so se igrali preproste igre, največkrat med dvema ognjema. Spomladi so težko čakali, kdaj se bo oglasila kukavica, saj so takrat namesto težkih čevljev začeli tudi v šolo hoditi bos.

EMA PODLIPNY, 3. C

BABICA MI JE POVEDALA

Babica je s starši najprej živela pri stari mami na vasi. V hiši niso imeli vodovoda, zato so hodili po vodo v vas, kjer je bila kapnica (štirna). V kapnico se je zbirala deževnica. Ob kapnici je bila črpalka (pumpa), v katero je bilo treba naliti malo vode, da je potegnila vodo. Poleg je bilo še korito, iz katerega je pila živina. Na koritu pod črpalko je bil podstavek za posodo, v katero se je pumpala (črpala) voda. Vodo so potem nosili do hiš v kanglah ali pa peljali v sodčku, ki je bil na malem vozu. V veži so imeli čeber in vanj so zlili vodo. Ob njem je visela velika zajemalka za vodo.

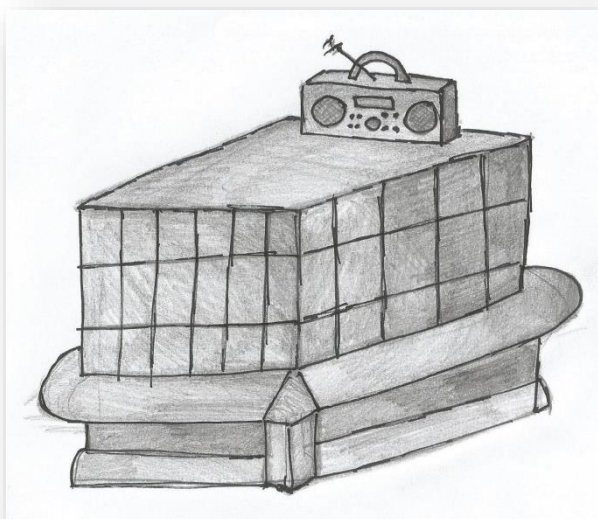
Perilo se je pralo na roke enkrat na teden. Perilo se je najprej prekuhalo v velikem loncu na štedilniku na drva, potem pa se spiralo v drug lonec. Pranje perila je bilo zelo naporno opravilo.

V hiši so že imeli elektriko, ampak se je uporabljala samo za luči in za to, da so lahko poslušali radio. Na radiu so lahko poslušali le en program. Najbolj popularna oddaja je bila Četrtekov večer, ko so vrteli narodno-zabavno glasbo in seveda poročila ob osmi uri zvečer. Ostali čas je bil radio izklopljen.

Ker niso imeli hladilnika, so hrano spravljali v poseben prostor v velike sode. V enem sodu je bilo kislo zelje, v drugem pa kisla repa. Korenje in rdeča pesa sta bila pokrita z mivko, fižol pa je bil shranjen pod streho v pokritih košarah. Mast, suho meso, ocvirki in zaseka so bili v lesenem čebričku. Slanina, krače in klobase pa so visele pod stropom v črni kuhinji. Krompir je bil shranjen v zemeljski

luknji v kuhinji, da ni zmrznil. Luknja je imela lesen pokrov, da ni kdo padel vanjo. Ostala hrana je bila spravljena v črni kuhinji v vzdani omari.

Hišo so ogrevali na drva. V dnevnem prostoru (hiši) je bila krušna peč, ki je ogrevala dva prostora. V njej se je enkrat na teden pekel tudi kruh. Kuhinjo so ogrevali s štedilnikom na drva. Na njem se je kuhalo. Štedilnik je imel tudi pečico, v kateri so pekli potico in krompir.

MARINA JOSIPOVIĆ, 3. C

OTROŠTVO MOJE BABICE

Moja babica Danica se je rodila leta 1948 v Kranju. S svojim očetom, mamo, dvema bratoma in tremi sestrami so živeli v prvem nadstropju večstanovanjske hiše. Radi so se tudi igrali z žogo in druge igre, kot na primer tančulo in zemljo krast. Šli so tudi v gozd, kjer je bilo veliko zanimivega. Doma so igrali šah, domine, človek, ne jezi se, brali pravljice in druge zgodbe.

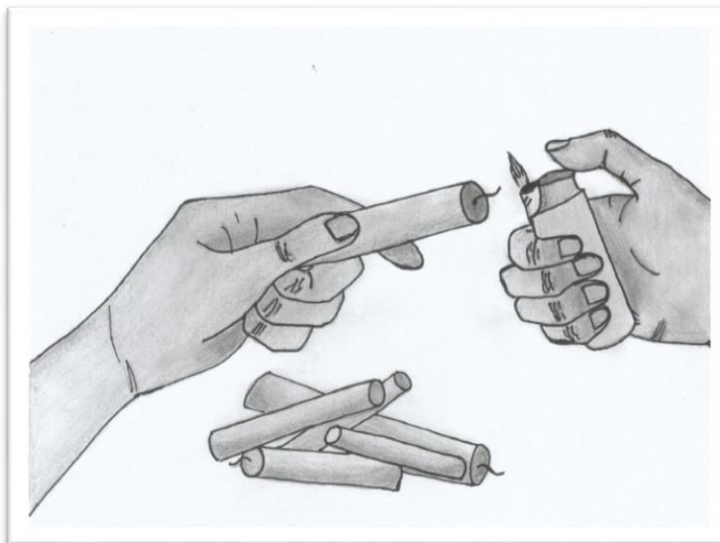
Pouk so imeli tudi ob sobotah. Sobotno popoldne je bil čas za čiščenje in pospravljanje stanovanja. Otroci so morali iz kleti prinesti drva, premog pa tudi jabolka in krompir. Ko so bile zimske počitnice, so se veliko sankali. Poleti so se kopali na Ovčanah, hodili v planine. Jedli so domačo hrano, a ne samo repe, zelja, žgancev, ampak tudi štruklje, cmoke in narastke. Imeli so velik vrt, zato so jedli veliko zelenjave. Babica ima tudi lepe spomine na delavski dom, kamor jih je oče peljal gledat diapozitive, ki so jih kazali ljudje s svojih potovanj po svetu.

JULIJA RAKAR, 3. C

SREČA V NESREČI

Ko je bil moj oči star 10 let, so se s sorodniki na božični dan zbrali v Bosni pri dediju in babici. Stric je iz Avstrije prinesel pakete petard. Z bratrancem sta jih metala. Ker je bilo veliko snega, niso dobro pokale, zato sta se odločila, da jih bosta metala pod nadstrešek, kjer sta babi in dedi hranila seno za živino in tam ni bilo snega. Ko sta metala petarde, je oči po nesreči vrgel petardo malo dlje in padla je v seno. Začelo se je kaditi. Oči se je ustrašil in stekel v hišo po pomoč. Dedek je zagrabil sneg in ga vrgel na seno, da se bi pogasil.

Ker je bil božični dan, niso bili hudi nanj. Nato jima je dedi dal kovinsko vedro, da sta vanj metala petarde, ki so potem res pokale bolj glasno.

ALEKS VUJINOVIĆ, 3. C

30

OH, TI BONBONI

Opisal vam bom dogodek, ki si ga je moj oče najbolj zapomnil iz svojega otroštva.

Nekega dne, ko je bil moj oče sam v svoji sobi, je brez dovoljenja vzela bonbon. Ko ga je že

skoraj polizal, ga je nesrečno pogoltnil. Ker je ostal v ustni votlini, mu je začelo zmanjkovati zraka.

Hitro je stekel do svojega očeta, ki mu je pomagal tako, da ga je z obema rokama močno stisnil okoli trebuha in bonbon je padel na tla.

Ta dogodek si je oče zelo zapomnil in od takrat naprej je vedno vprašal za bonbon in močno pazil, da se mu ni več zgodilo kaj podobnega.

TIMON BELJKAŠ, 3. C

Knjižni junaki so naši prijatelji, zato – odprimo jim vrata in vzemimo knjigo v roke.

(Darja Groznik)

MEDEJEVE DOGODIVŠČINE

Ljudje v Grčiji so verjeli v nesmrtna bitja – v bogove. Ti so imeli nadnaravne moči. Najmočnejši je bil Zevs, poglavar bogov, in v rokah je imel »cel planet«. Vsi ljudje so spoštovali bogove, a najbolj od vseh Zevsa. Prav vsi ... razen enega dekleta.

Živelo je dekle Medeja. Prebivala je na Krete, kjer je bilo mnogo svetišč in templjev, posvečenih bogovom. A sama ni molila v svetiščih, kar je bilo za tisti čas precej nenavadno. Njeni starši so se bali, da bo s tem priklicala jezo bogov in prekletstvo na njihovo družino. A Medeja se ni bala in še naprej je molila doma ali pa na obalah Krete. Bogovi na Olimpu so to sicer opazili, a je njihovo jezo ustavila Atena, boginja modrosti, ki je bogove prepričala, da ima Medeja dobre razloge za svoje početje. In to je bilo tudi res.

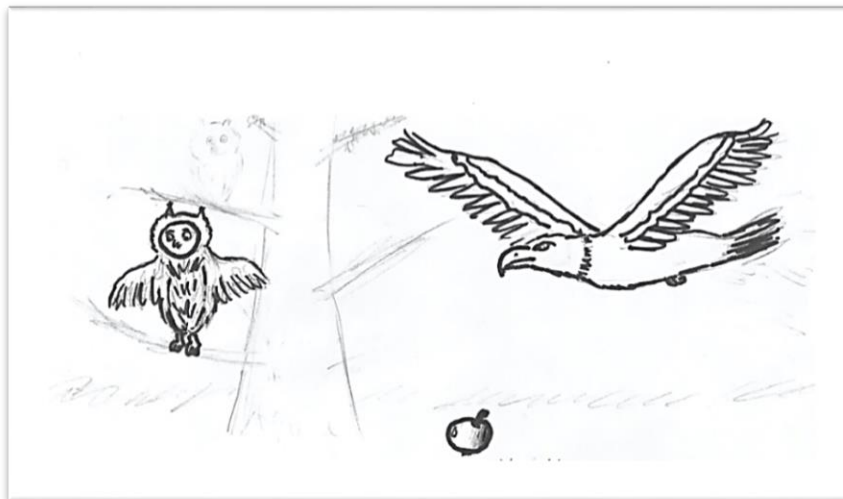
Medeja je kot otrok slišala mnoge prigode grških bogov, ko jo je mati učila grško mitologijo. Večina Grkov je bogove spoštovala in mislili so, da so dobri in

nepravičen. Iz strahu pred bogovi jo je družina poslala s Krete na oddaljeni otok Rodos. A tudi tu se Medeja ni spremenila.

Bogovi so bili jezni in ogorčeni. Vsi razen enega. To je bil Pozejdon, bog morja in brat Zevsa. Ker je bila Medeja zelo navezana na morje, je vse svoje spoštovanje izkazovala le njemu. Bogovi so bili ljubosumni, zato so Pozejdonu zabičali, da jo mora obiskati in ubiti.

A ker tega ni želel storiti, je nalogo odšel opraviti Zevs. A imel je eno težavo. Če bi se pojavil na Rodosu in umoril dekle ali pa jo zadel s strelo, s katero je lahko upravljal, bi ljudje vedeli, da je on umoril nedolžno dekle. A Zevs je bil zviti.

Nekega dne je Medeja spet sedela na obali Rodosa in molila za boga Pozejdona. Bila je sama, saj je večina ljudi v tako poznih nočnih urah že spala. Kar naenkrat pa je morje vzvalovilo in iz vrtince je stopil Pozejdon. Medeja se je prestrašila, a ni zbežala, le strmela je vanj. Ta jo je nagovoril: »Medeja, strašno jezo bogov si si

pravični. A ne Medeja. Zvedela je, kako kruti so lahko tudi bogovi. Ko je slišala za vse Zevsove prigode, je bila zgrožena nad poglavarjevimi dejanji in tako se je odločila, da ne bo hodila v njegova svetišča. Družina jo je rotila, naj opusti svoja dejanja, a Medeja je bila trmasta in ni hotela spoštovati nekoga, ki je tako krut in

nakopala. Hoteli so, da te umorim, a ker sem jih zavrnil, je vse v skupaj v svoje roke vzel Zevs. Pazi se. Bogovi—še posebej pa Zevs—so zviti.« Nato je stopil v vrtinec in pogoltnilo ga je morje.

Medeja je bila sicer previdna, a bog Zevs je bil s svojo željo in jezo neukrotljiv. Medeja je odšla do slepega preroka

Tezirisa, ki je napovedoval prihodnost. Rekel ji je: »Želja bogov je neukrotljiva, vendar je ustavljiva.«

Medeja je več dni razmišljala o pomenu prerokbe. Bila je zelo nenavadna, saj so prerokbe po navadi oznanjale, kaj se bo zgodilo v prihodnosti, ta pa ni izdala ničesar. Ljudje so se je izogibali, saj so se bali, da jih bodo bogovi prekleli, če ji pomagajo. Tudi kralj ni bil nič boljši in jo je nekega dne pregnal z otoka. Dal ji je majhno barko in ji ukazal, naj odide.

Vsa nesrečna je Medeja sedla v barko in odveslala na širni ocean. Plula je že cel dan, ko se je morala zaradi žeje ustaviti na nekem otoku, ki ga ni poznala, zato tudi ni vedela za nevarnost, ki preži na njem. Kar naenkrat je začelo grmeti in blisk je udaril le korak stran od nje. Spomnila se je Pozejdonovega svarila. Hitro je stekla v jamo, kjer je bliski niso mogli doseči. Po nekaj urah se je nevihta pomirila in Medeja si je poiskala vodo. Pri tem je ugotovila, da je otok neposeljen. Tedaj pa je pred njo skočila sfinga in ji rekla: »Odgovori na mojo uganko, neznanka, ali pa te čaka smrt!« Medeja jo je le pogledala, sfinga pa je začela pripovedovati:

*»To žival je sredi oceana,
ki prekaša tudi velikana.
Potem povej mi, kaj rečeš,
ko z vrelo vodo se opečeš.
Nazadnje pa razmisli, prijatelj moj mali,
kako skrajšala bi kalij.
Poveži zdaj te tri stvari v državo,
pa ne porinem te v to lavo.«*

Ko je nehala govoriti, je pred Medejo izbruhnilo jezero z rdečo lesketajočo lavo. Sfinga se je nasmehnila, Medeja pa je začela razmišljati o uganki. »Žival, ki živi v oceanu ... prekaša velikana ... Se pravi, da je ta žival velika. Morda je morski zmaj, morda orka ali pa kit? Hmm, se bom kasneje vrnila k temu delu uganke. Kaj rečem, ko se opečem? Ja, auč ali ajs. In kako bi skrajšala kalij? Morda na ka? Če je prva beseda KIT, druga AUČ in tretja KA sestavim besedo KITAVČKA, ampak to nima nobenega smisla. Morda pa KIT-AJS-KA? Seveda, odgovor je Kitajska.«

Takoj ko je izgovorila besedo Kitajska, je lava izginila. Sfinga se je nasmehnila: »Kitajska je sedaj tvoj cilj.« Nato je izginila. Ker Medeja ni vsega razumela, se je usedla na obalo in molila. Kar naenkrat je iz vode skočila škrlatna riba in ji vrgla kompas.

Medeja je slišala Pozejdonov glas: »Pojdi v smer, ki ti jo kaže kompas. Na morju si popolnoma varna.«

Tako je Medeja odrinila in sledila kompasu. Nenadoma je na njeni barki pristala sova, ki se je v trenutku spremenila v Ateno, boginjo modrosti. Medeja se je prestrašila, a Atena jo je nagovorila: »Ne boj se, dekle. Ko sem videla, da si razvozlala sfingino uganko, sem se odločila, da prestopim na tvojo stran. Svetujem ti, da na svoji poti nikomur ne zaupaš. Ne mislim le na ljudi, ampak tudi na živali in rastline. Kajti Zevs bo zastrupil vse sadeže, ki jih boš želela pojesti, živali pa te bodo poskušale napasti in odpeljati k Zevsu. Ne stopi na kopno, dokler ne dosežeš cilja. Tam ti bom dala znak. Tako boš vedela, kdaj lahko stopiš na kopno.« Medeja jo je vprašala, kaj je sfinga mislila, ko je rekla, da je Kitajska njen cilj. Atena se je nasmehnila: »Kitajska je edina država, kjer Zevs nima nobene moči. Kamor koli bi odšla, bi te Zevs izsledil in ubil.« Ko je to izgovorila, se je spremenila v sovo in odletela.

Medeja je veslala naprej. Utrujena je bila zato se je malo spočila. Nenadoma je priletela štoklja. Če je Atena ne bi opozorila, bi verjetno štokljo pobožala. A namesto tega je v vedro zajela vodo in oplaknila štokljo, ki je zavreščala in odletela.

Veslala je naprej. Že je hotela seči po jabolku, ki ga je imela shranjenega, ko se je spet spomnila Ateninih besed, ter ga vrgla v morje. Ko je bila že skoraj brez moči, je mimo priletela sova in ji dala znak, da lahko pri naslednji obali stopi na kopno. Pojavil se je tudi Pozejdon, ki je ustvaril val, ki je barko hitreje neslo proti kopnemu. Medeja je od kopnega in Kitajske ločilo le še nekaj metrov. Nenadoma je zaslišala krik in proti njej je letel orel, ki ni bil nihče drug kot Zevs. Sklonila se je, da bi se izognila orlu, a bilo je prepozno. Orel je sicer s kremplji zgrešil oči, a jo je vseeno malo oplazil. Medeja je začutila bolečino okoli oči. Ko se je čez nekaj časa pogledala v odsev morja, je videla, da ima poševne oči. A za to se ni zmenila. Ateni in Pozejdonu se je zahvalila za vso pomoč. Kasneje se je Medeja naselila na Kitajskem. Njeni potomci so prav tako kot ona imeli poševne oči.

META PENEŠ, 9. B

MARTIN KRPAN

*Živel je Martin Krpan,
ki bil je izredno močan.*

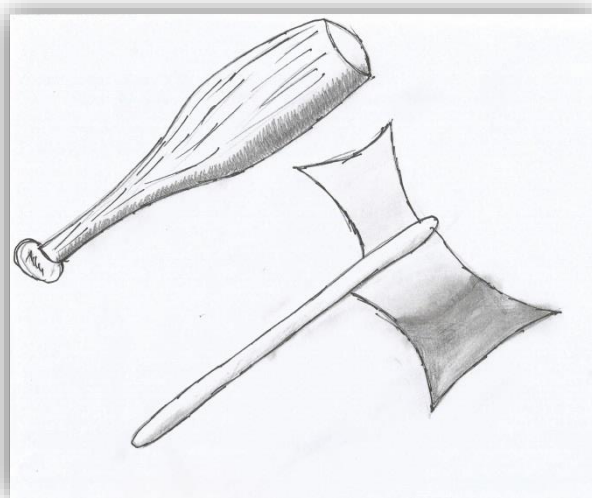
*S svojo kobilico tihotapil je sol,
mejnikom nikoli ni postal ulov.*

*Ko pa na Dunaj Brdavs pridrvi,
Martina Krpana kličejo vsi.*

*Cesar v obupu obljubi mu vse,
Martin Krpan pa želi si sol le.*

*Konja preizkusi, po godu mu ni,
saj kobilice svoje zamenjal ne bi.*

*Lipo poseka, svoj kij naredi,
Brdavs premaga in Dunaj slavi.*

KLARA IN KRISTJAN KOVAČEC, 3. A

LISICA IN MEDVED

*Ta basen govorila bo
o medvedu in lisici.*

*Tako lisica neki dan spravi noge na cesto
in odkoraka v medvedje mesto.*

*Do najbolj naivnega medveda gre,
da nalaže ga, kakor se zagre.*

*»Joj, medved, prijatelj stari,
greva v gostilno k obari.«*

*»Povabilu se ne odrečem,
ampak brez neumnosti, kakor rečem.«*

*»Ja, seveda, medved moj dragi,« pravi
in se k vratom postavi.*

*Kasneje v gostilni se dogovorita,
da lisica plača vse, kar pojesta in popijeta.*

*Nato začne lisica jokati,
seveda blefira, da ji ne bi bilo treba plačati.*

*Medved neumnež pa se je usmili
in reče: »Bomo uredili.«*

*Tako lisica mu reče, da denarja nima nič,
po obedu pa se gre takoj ostrič.*

*Zapravi ves denar za obleke,
medved, ki to vidi, pa si moči veke.*

*Skliče skupaj celo mesto,
da gredo nad lažnivca,
za vsak slučaj pokliče tudi rešilca.*

*Tako dobe lisico,
to lažnivko, to tatico
in takoj ji kazen nalože,
da pomivati mora dneve vse,
Tako povsod se razve,
da laž ima kratke noge.*

ERAZEM KLOJČNIK ZAPLOTNIK, 7. A

Domišljija je pomembnejša od znanja.

(Albert Einstein)

GORSKI ŠKRAT

Nekoč je visoko v gorah živel škrat po imenu Gorski škrat. Nekega dne je šel na sestanek v mesto. Na koncu mesta je bila hiša, v kateri so se zbirali škratje. Tam je moral vsak škrat povedati, kaj je počel v preteklih treh letih. Tako je moral tudi Gorski škrat poročati o svojih pripetljajih. Tam so bili že vodovodni, glasbeni in muzejski škratje. Prvi je začel govoriti Gorski škrat. Najprej je malo zamencal, potem pa je začel pripovedovati. Po koncu srečanja je hotel iti na goro Grintavec, da bi ponagajal svizcem, gamsom, kozorogom, orlom, ruševcem in kavkam. Ko je prišel na sredo poti, je zagledal kavko. Na srečo je imel v svojem nahrbtniku fračo. Pomeril je proti kavki in jo zadel, vendar ni poginila, ampak samo omedlela. Gorski škrat je kavko odnesel domov in jo udomačil. Postala sta prijatelja.

35

LOVRO RAČIČ, 3. C

KAKO JE NASTAL OBLAK

Nekega lepega sončnega jutra se je deček odločil, da gre na sprehod v gozd. Ko je prišel globoko v gozd, se je malo razgledal okoli sebe. Ni videl ničesar razen nekaj živali.

Rjavi zajček je priskakljal do njega, mu dal mešalnik in zbežal. Na mešalniku je pisalo: »V mešalniku zmešaj nekaj belih gob, nato jih zavij v liste in vrzi daleč stran na drugo stran gozda. To poskušaj tolikokrat, da bodo na nebu nastali oblaki. Ko se prikažejo oblaki, mora nujno začeti deževati.« Deček je vse dobro razumel. Začel je iskati bele gobe in jih tudi zelo veliko našel. Vrgel jih je v mešalnik in jih nato zavil v liste. Vse skupaj je vrgel na drugo stran gozda. Čakal je na veliki trenutek. Prvič mu na žalost ni uspelo. Poskusil je še enkrat, a tokrat dvajset metrov stran od prvega poskusa. Tokrat mu je uspelo. Začelo je tako močno deževati, da je deček zbežal domov. Doma ga je mama že čakala s čajem. Deček ji je povedal vse, kar se mu je pripetilo v gozdu.

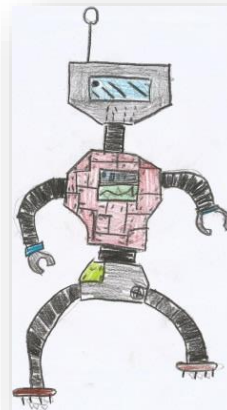
Mama je bila zelo vesela dežja, saj je bila že dolga časa suša. Naslednji dan je šel deček ponovno v gozd in čakal, da bi srečal zajčka. Ko je prišel k njemu, se mu je zahvalil za dež in mu v zahvalo dal šop korenja. Od takrat dalje so na nebu vedno tudi beli oblaki.

NINA GNJATOVIČ, 7. A

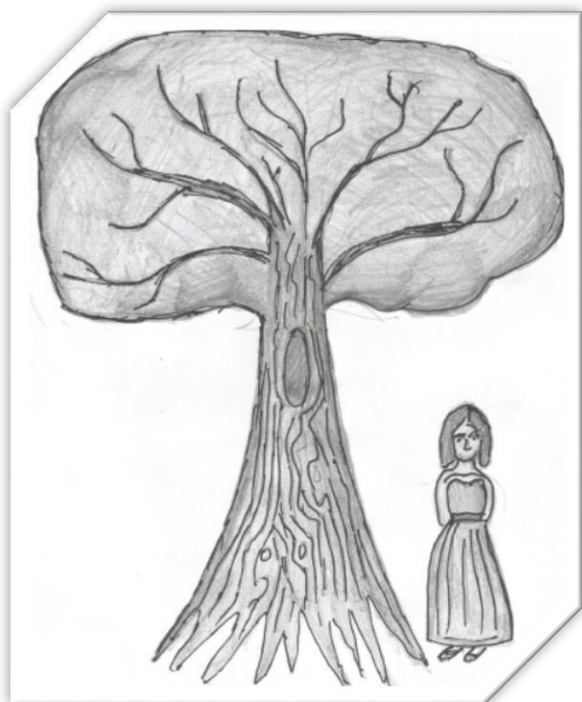
ROBOTEK BOTEK

Nekoč je živel robotek po imenu Botek. Robotek Botek je naredil vse, kar si je zaželel Janezek Kočar. Ampak nekega dne se je robotek Botek pokvaril. Poskusili so ga popraviti, a ni šlo. Mehaniki pa so slišali njegove zadnje besede. Robotek je povedal, da ga lahko ozdravi le Janezek. In naslednji dan je bil Botek že zdrav. Vsi so bili srečni in veseli.

ARNE MAZI JAMNIK, 3. B

ZGODBA O ZALI IN DREVESU MARIJANU

Nekoč je v Ljubljani živela družina Ranec, ki so jo sestavljali oče Stane, mama Polona in edinka Zala.

Zali je bilo večkrat zelo dolgčas. Včasih se je šla igrat v park Zvezda. Nekoč, ko prijateljev tam ni bilo, je bila nesrečna. Nato je opazila lepo drevo. Stekla je k njemu in si zamislila, da se z drevesom pogovarja. Pozdravila je lepo drevo in mu povedala, da ji je ime Zala. Vprašala ga je, kako je njemu ime. Drevo ji je odgovorilo, da je Marijan. Dolgo časa sta se pogovarjala in Zali ni bilo več dolgčas. Zala je ta dan ugotovila, da si lahko najboljši prijatelj tudi z rastlino. Kuhala mu je čaj in mu pripovedovala najlepše zgodbe.

Za vedno sta ostala najboljša prijatelja na tem širnem svetu in tudi daleč naokoli.

JULIJA RAKAR, 3. C

JAZ UČITELJ/UČITELJICA

Sem učiteljica geografije. Vem, da me učenci kličejo Porovka. Nisem preveč stroga, saj vem, da takih učiteljev učenci ne marajo. Tudi domačo nalogo jim dam, a nikoli preveč, le toliko, da ponovijo snov, ki smo jo obravnavali. Snov jim poskušam razložiti na zabaven način, učne ure pa imamo tudi v naravi. Pogosto delamo v skupinah. Ko pa raziskujejo okolico, pa morajo obvezno vse tudi zapisati. Nekajkrat na leto jih peljem tudi po Sloveniji, da spoznajo tudi tiste dele Slovenije, kamor ne zahajajo.

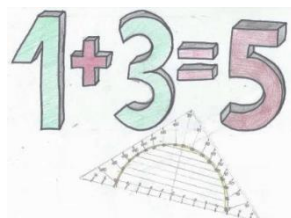
NIKA POR, 6. B

Sem učiteljica geografije. Poučujem tako, da se z učenci veliko pogovarjamo. H katedru pokličem vse učence, tudi tiste, ki roke ne dvigujejo, da se morajo malo potruditi. Za delo v skupinah se učenci sami razdelijo. Če pa opazim, da katera od skupin ne dela, kot bi morala, učence dam k drugim skupinam. Snov razlagam s pomočjo globusa, zemljevidov, e-prosojnic. Nalogo dam malokrat. Učenci, ki imajo željo po raziskovanju, lahko pripravijo raziskovalno nalogo, ki pa jo tudi nagradim z dobro oceno.

UMA ČERNE KLOFUTAR, 6. B

Sem profesor matematike. Slišal sem, da so tudi meni dali učenci vzdevek, in sicer Floki. Sem prijazen, a če kdo med poukom nagaja ali klepeta, ga pošljem iz razreda. Nazaj ga pokličem nekaj minut pred zvonjenjem in povedati mora, kaj se je pred razredom naučil o snovi. Če nič ne ve, potem mu dam en dan časa, da se nauči in takoj naslednji dan je snov tudi vprašan. Učim tako, da v eni uri vzamem eno snov. Če jo učenci razumejo, grem na naslednjo snov. Z učenci se dobro razumemo. Učenci me spoštujejo, saj vsakemu, ki snovi ne razume, jo tudi še enkrat razložim. Naloge med tednom ne dam, dam jo le v petkih, da jo lahko v miru naredijo. V ponedeljkih po navadi pregledamo nalogo in takrat ne jemljemo nove snovi. Učence, ki se doma učijo, nagradim s čokoladico, učenci, ki naredijo domačo nalogo, pa dobijo plus, ki ga upoštevam pri zaključevanju ocen.

NEJC FLORJANČIČ, 6. B

Sem profesor angleščine. Učence poučujem tako, da sem do njih razumevajoč. Da me učenci spoštujejo, pri pouku sodelujejo, se doma učijo in delajo domače naloge, moram biti do njih spoštljiv, predvsem pa jim moram znati prisluhniti. Učne ure jim pripravim bolj zabavne. Prepričan sem, da je dober učitelj tisti, ki se zna vživeti v vlogo učenca, ki zna opazovati napredek učencev, jim dobro svetovati. Pri urah poskušam pritegniti pozornost učencev tudi tako, da jim povem kakšno svojo življenjsko izkušnjo.

DEJAN PUNČEC, 6. B

Sem učiteljica likovne umetnosti. Zdi se mi, da je zelo pomemben dober odnos z učenci. Zelo rada sem v takih razredih, kjer se z učenci dobro razumem. Pri likovni umetnosti učenci nimajo nalog, tudi učiti se jim ni potrebno, poudarek je namreč na ustvarjanju. Učencem poskušam dopovedati, da je sodelovanje pri pouku njim v dobro. Zavedam se, da bi morala biti včasih bolj stroga, kot sem, saj posamezniki mojo popustljivost hitro izkoristijo.

NAJA KOLAR, 6. B

Sem učiteljica slovenščine in angleščine. Učenci me morajo poslušati, ne smejo klepetati. Kdor je priden, je nagrajen, poredni pa se hitro znajde na mojem listu. Učenci me spoštujejo in tako je tudi prav. Imam poseben način spraševanja, in sicer po datumih, na primer 5. 10. vprašam tista, ki sta peti in deseti po abecednem redu. Če učenec nima naloge, mu postavim vprašanja, povezana z nalogo. Če učenec ne zna odgovoriti, dobi temu primerno oceno. Za dobro oceno pa morajo učenci res pokazati veliko znanja. Če učenec želi popravljati oceno, naredi referat, ki ga predstavi svojim sošolcem.

LUCIJA ŽBOGAR, 6. B

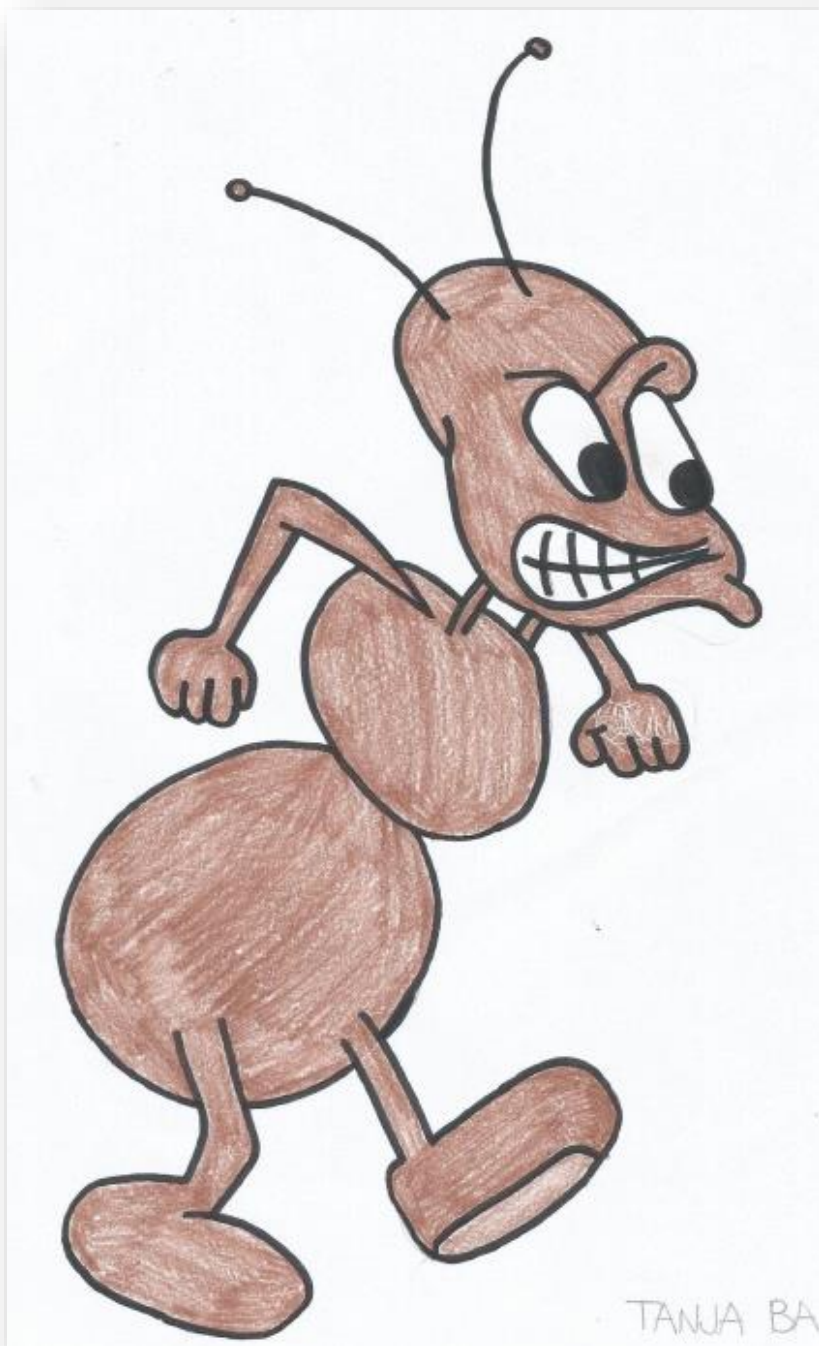
HUDA MRAVLJICA V KRANJU

Po Kranju se je sprehajala huda mravljica. Ljudje iz cele Slovenije so poslali okrepitve. Prišli so vojaki in policisti. S skupnimi močmi so jo spravili v živalski vrt.

TADEJ GREGA POTOČNIK, 2. A

Pozor, pozor, po Kranju straši šestnoga mravlja. Po Stražišču in po Planini drvi kot strela. Nikdar se ne ustavi. Luči ugaša in strele dela, da svet sedi na glavi.

MAKSIM SMOLOVIČ, 2. A

Pozor, pozor, pazite se hude mravljice! Huda mravljica straši po celem Kranju. Vsi bežijo pred njo. Ljudje že upajo, da jo bodo pregnali. Uničila je že ogromno stavb in avtomobilov. Rešite se pred hudo mravljico.

ANIS DULIČ, 2. A

Mimo Evrope je prišla huda mravljica. Še vse avte je požrla, le gume je pustila. Požrla je kip Franceta Prešerna. Pot je nadaljevala do drsališča. Cel ogražo je polomila. Odšla je v živalski vrt, prišla do leva in ga pojedla.

NIKOLA ĐOKIĆ, 2. A

Huda mravljica je prišla v Kranj že petič in spet je močno udarila. Gospodu, ki prodaja lonce, je že spet polomila vse lonce. Zmečkala je deset avtov in tri hiše. Podrla je eno trgovino. Uspelo je zbežati trem ljudem,

štirim pa ne. Na srečo je ušla nazaj v Avstrijo.

ANA VUJANOVIČ, 2. A

Vsak pesnik je velik otrok. In vsak otrok je mali pesnik. **(Boris A. Novak)**

BOŽIČNI PRAZNIKI

*Sneg pobelil nam je cesto,
mraz zajel je celo mesto.
Lučke že povsod gorijo
in v temi se lepo iskrijo.
Smrekice svoje okrasimo
in si vse lepo zaželimo.
Dobri mož bo prišel do nas
in nam prinesel smeh na obraz.
Praznikov se veselimo,
saj počitnice k nam hitijo.*

MARINA JOSIPOVIĆ, 3. C

LIPA

*Prelepa si, lipa moja stara,
poleti, pozimi, vedno veličastna.
Na cvetočem mi travniku kot stražar,
v zavetju hišic si zadnji dih narave.*

*Vsak dan, že vsa leta, ko prihajam iz šole,
se pogovarjava na tvojem travniku
divjih trav in lepih cvetlic,
z družbo metuljev in morda tudi ptic.*

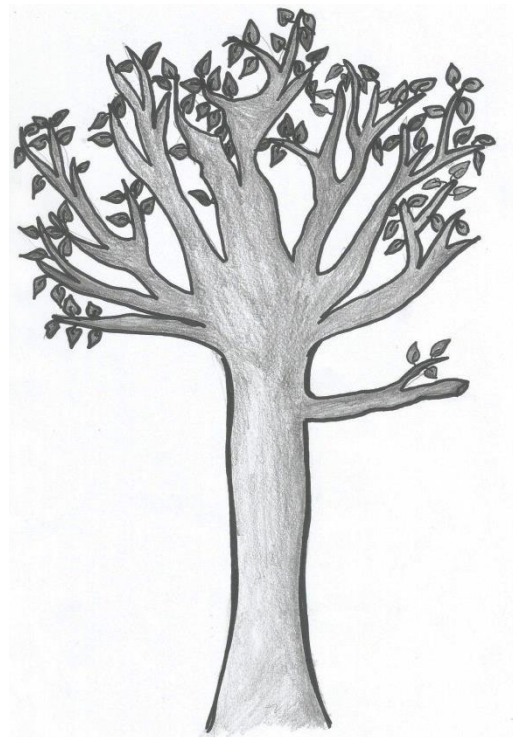
*V osamljenem kotičku narave
se še enkrat srečava,
je že zadnji dan šole,
ter se za dva meseca posloviva.*

*Nazaj prihajam židane volje,
da spet bom videla prijatelje iz šole,
s torbo na rami,
stopam po že stokrat obhojeni poti.*

*Ko pa pridem izza vogala,
se korak mi ustavi,
napnem oči, misleč:
Me oko vari?*

*Ampak je res, kjer prej je bila trava,
je zdaj vse razrito,
ni več zelenja, življenja
in meni ljubega varuha.*

LARA POTOČNIK, 9. A

Draga narava,

vsak dan te vidim, te gledam, to je pesem, za vse,
kar ti poklanjaš meni ...

Da ti pokažem, kako te rada imam:

Lepa si kot roža
kot visokogorska planika,
majhna, preprosta,
po srcu velika.

Vse so tu, vse tvoje rože,
čudovita vrtnica, encijan nebeški,
dišeča sivka, preprosta marjetica,
in jaz v vseh občudujem tvojo lepoto.

Žuborenje potokov,
skrivnostno šumenje dreves,
prelepo prepevanje ptic,
z njimi me spremljaš na vsakem koraku.

Ko vidim tvoje gore in hribe,
planote, doline,
oceanne ter morja, širna obzorja,
takrat zavem lepote se tvoje in sreče, da sem tvoja.

Kot veter v gorah,
piš ob obali
ter sapica na morju,
kjerkoli, vem, da si tam.
Lahko vidim veselje,
miliarde zvezd, luno, planete,
osamljene komete,
a jaz nisem nikoli sama, vedno si z mano.

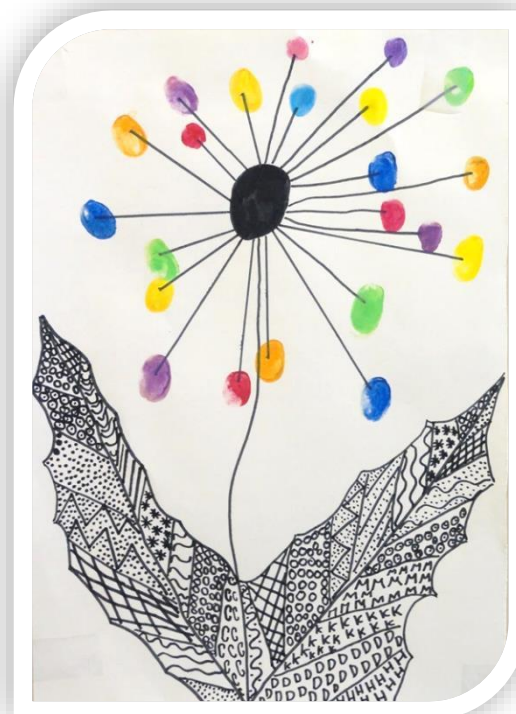
Zvezd je milijone, milijarde,
le eno je sonce,
ti si moje sonce,
osvetljuješ moje življenje.

Šumenje valov, bleščanje gladine,
petje kitov, ples delfinov,
pesek med prsti, veter v laseh,
vse to je tvoje darilo.

Življenje brez tebe
bilo bi brezbarvno,
sivo in dolgočasno,
hvala ti za vso lepoto.

Z ljubeznijo

tvoja Lara

PRIJATELJA SVA

*Jaz se zbudim, najboljši je ta svet.
Svet se vrti, iz dneva v dan se vrti.
Mami mi reče: Najboljši si,
jaz in ti sva najboljša prijatelja.
To je ta pesem, iz neba pade na tla
in midva sva prijatelja.
Zvok, utrinek, pade z neba,
prijatelja najboljša sva
in nikoli se ne bova skregala.
Ta pesem se vrti, to je ta čas.
Ta zgodba, ta pesem.
en, dva, tri, najboljši si ti.*

VID KEJŽAR, 3. B

MISEL ZA PRIJATELJA

*Solidaren sem, ko si ti solidaren do mene.
Strpen sem, ko si ti strpen do mene.
Prijatelja sva, če si pomagava.
Ti pomagaš meni, jaz pomagam tebi.
Ekipa sva, ko sodelujeva in si pri tem pomagava.*

VID KEJŽAR, 3. B

BABICA V ŠOLI

*Babica vnučka pred šolo čaka,
da z njo domov odkoraka.
Vnučka nikjer ni,
zato v šolo odhiti.*

*Njegovo učilnico išče
in po pomoti pogleda v stranišče.
Do učiteljice odhiti,
saj ona ve, kje tiči.*

*Učiteljica jo začudeno gleda,
saj babica je čisto bleda.
Učiteljica ne ve, kaj ji je,
zato odkoraka mimo nje.
Babica odide na igrišče
in išče njegovo skrivališče.
Babica postaja še bolj siva,
saj jo skrbi, kje se skriva.*

*Končno ga pri košu zagleda
njegova lica so čisto bleda.
Ve, da nekaj je ušpičil,
zato se babici je opravičil.*

SARA ZLATANOVA, 6. B

VELIKA ŠOLA

*V veliki šoli so bili le velikani.
Bili so veliki in močno zaspali.
Veliko so spali veliki velikani.
Zato v šolo niso hodili radi,
ker na mizah so zaspali.
Takšni so bili veliki velikani.*

MAKS GOLI, 3. B

GLASBENA ŠOLA V NEDELJO

*Glasbena šola v nedeljo počiva
in se rada umiva.
V nedeljo zaklene svoji duri
in uživa v svoji mirni uri.*

*Ura hitreje mineva,
ko glasbena šola prepeva.
Gleda bližnje ljudi,
mogoče kdo na obisk prihiti.*

*Takrat glasbena šola igra na inštrumente
in si polepša nedeljske momente.
Zvečer leže spat,
ker je zaspala od oken do vrat.*

*Glasbena šola obožuje nedelje,
ker se lahko v tišino popelje.
V nedeljo zvečer pa se že pripravi,
da v ponedeljek spočita učence pozdravi.*

MIA MUNIH LAKOVIĆ, 6. A

DISKO KROGLA

*Disko krogla je zabava
in še zraven razsvetljava.
Vrti, vrti se sem in tja,
kakšna godba tam igra!*

RAENI VIDOVIČ, 4. A

STRAHEC

*Doma sem čisto sama,
kar srh me spreletava.
Če lahko bi vsaj še mirno
spala.*

*Okoli mene vse šumi,
zraven pa še hrumi.
Odprem vrata svoje sobe,
notri pa je kot iz ledene dobe.*

*Pogledam v omaro,
saj je v njej nekaj zaropotalo.
A notri ni ničesar,
kar bila bi grozna stvar.*

*Najdem si miren kotiček,
kjer lahko bi bival ptiček.
Notri se tiho uležem,
da strah poležem.*

*Ko pa pride mama,
v sobi nisem več sama.
Strahec nenadoma izgine,
jaz imam pa odrgnine.*

NIKA POR, 6. B

POŠTA

*Pošta v nedeljo rada počiva,
se umiva in meditira.*

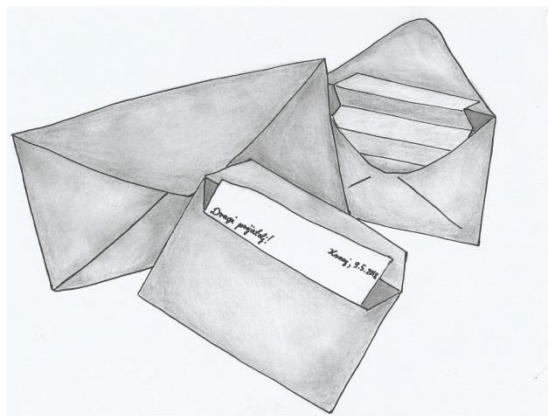
*Pošta je včasih nagajiva,
a vseeno marsikaj pridobiva.*

*Pošta ponoči sanjari,
prižiga luči
in vriska za ljudmi.*

*Ni v redu, ko pošta zaspi,
ker zvonec ves čas zvoni.*

*S svojimi pismi hiti,
da se v gneči izgubi.*

ŽIVA JANŠA KIRBIŠ, 6. A

TROT

*Nekoč je živel en trot,
ki je nabral na tone gob.
Basal se je noč in dan,
dokler ni postal preveč zaspan.*

*Trot je želel nekaj za pod zob,
na srečo je tam lahko pogledal mal čez rob.
Na tleh je zagledal eno kredo
in si na drevo narisal čredo.*

DAVID ROBIDA, 3. B

MOJ VRT

*Na mojem vrtu raste roža,
ki jo podnevi sonce boža.*

*Ko pa zvečer se sonce skrije,
na moj vrt pokuka krt,
ki je v soju lune črn kot smrt.*

*Zjutraj je na mojem vrtu rosa,
opoldne pa po vrtu pleše kosa.
Vihti jo dedek,
ki je prijazen kot medvedek.*

*Ne smemo pozabiti na babico,
ki pridno vrt moj zaliva
in velikokrat opeče jo kopriva.
Vidite, kako poseben je moj vrt,
kot tisti črn krt.*

NAJA KOLAR, 6. B

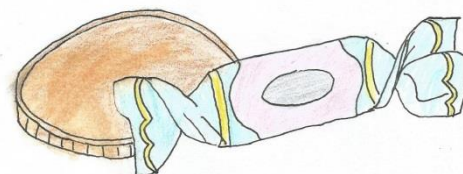

LOVEC

*Stari lovec
je imel nekoč novec.
Hotel je novec pokazati vsem,
zato se je odpravil v daljno puščavo,
kjer je vse delal za zabavo.*

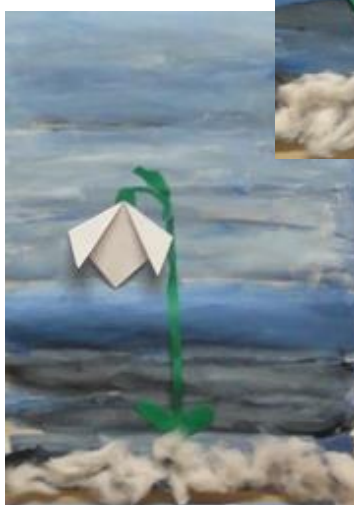
*Vsem tam je kazal svoj novec,
ta stari lovec.*

*Ko je prehodil vso širno puščavo,
se je začel na ves glas veseliti.
Odločil se je,
da bi se bilo prav malo nagraditi.*

*Za bonbon zamenjal je novec,
ta stari lovec.
Zdaj ima velik bonbon,
rumen kot makaron.*

NAJA KOLAR, 6. B

BOLEČINA

*David papirček je vrgel pod klop,
njegova skrivnost je, da izbil si je zob.
Skrivnosti na srečo nobeden ne ve,
če kdo jo izve, potem tebi gorje.*

*V šoli bil je slabe volje,
ko zjutraj na glavi je videl mozolje.
Da grozote pokrije, čez čelo da lase,
nato pa izve, da ostriči se gre.*

*Danes imel je zelo slab dan,
da to bi odmisлил, odtaval je stran.*

*David od doma že dolgo beži,
a kmalu se spomni, denarja več ni.
Ko starša že spita, on pride domov,
vzame denar in se odpravi na lov.*

*Ko pride v gozd, napravi si lok,
a kmalu zasliši se lovski pok.
Ko lovec se odpravi po mrtvo žival,
David se spomni, da medveda je igral.*

*Lovec je pobegnil, pustil mu žival,
David jo vzel je in pokopat jo dal.
Nato ga v šoli je vsak občudoval
in ker dober dan imel je, dobro je spal.*

NIKOLA RAKIN, 8. A,
ANDREJ STOJANOSKI, 8. C

44

PLES

*Plesati je res lepo,
sploh pa, če je še nekdo,
ki bi plesal s tabo v nebo.*

*Plesanje zna biti tudi grdo,
če korake znaš slabo.
Tokrat vrtiš se, ko pokvarjeno kolo,
da ti je kar hudo.*

*Ples ne gre brez glasbe,
včasih pa tudi ne brez svatbe.
Ob partnerju se delaš vseved,
v resnici pa pesmice ne znaš zapet.*

*Ko si utrujen, se ustaviš
in si vprašanje postaviš.
Kaj sploh delam tu,
namesto da bi šla domu?*

ARDI AHMETAJ, 8. B,
AULONA AHMETAJ, 8. C

MOJEMU DEDKU

*Ko si star, umreš,
a vendar ne izgineš,
solze domačim z lic polzijo
in nate misli v srcu gorijo.*

*V srcu ostajajo mi rane,
ko ni te tu več zame.
Želim si, da bil bi tu,
ker živel bi brez strahu.*

*Ker živimo na kmetiji,
vsak dan ti na grob
prinesem le pšenični snop.
Ker kot nekje sem že prebral,
pšenica je najlepši cvet,
jutri k tebi pridem spet.*

*Na tvojem grobu sveča gori,
v mojem srcu pa sreča tli,
ker vem, da si nekje,
kjer lepše ti je.*

JAN MOHAR, 8. A

SKRIVNOST

*Skrivnost je lahko
temna in svetla,
nikogar ne pusti
brez skrbi.*

*Slabe so mračne in boleče,
kot poslušal bi otroka, ki govori kričeče.
O, ja, temne so mračne in boleče.*

*Dobre so svetle kakor beli dan,
ko zbudimo se vsak dan iz dobrih sanj.
O, ja, dobre so svetle kakor beli dan.*

*Skrivnosti vsak dan silijo na plan,
izda jih človek pregnan.
Ampak tisti, ki je vdan,
skrivnosti ne pusti na plan.*

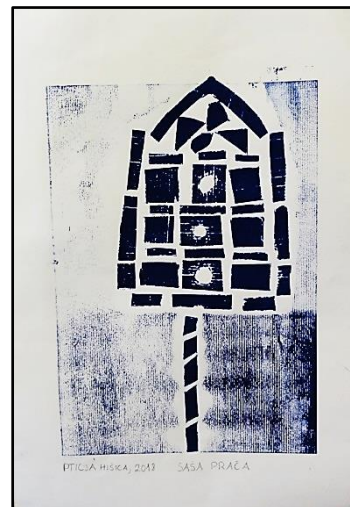
*Ko skrivnosti se razvejo
in ljudje si jih povejo,
skrivnost ni več skrivnost,
med ljudmi vlada norost.*

*Skrivnosti ne moremo vzeti nazaj,
naj bo sladka kakor raj
ali pa grenka kot kava.
O, skrivnost, ta ni več prava.*

*Včasih skrivnost ostane skrita,
skupaj z nekom pokrita.
Svet je ne izve nikoli,
pa čeprav ta poskuša karkoli.*

*Skrivnost naj ostane skrita,
naj ne bo odkrita
in nikomur razkrita.*

ALEKSANDRA ČIGOJA, 8. C,
TEA ROŽMAN, 8. B

SKRIVNOSTNA LJUBEZEN

*Ljubezen, za nekatere bolezen,
meni je ful dobra stvar, sem ji kar hvaležen.
Ljubezen ni stvar, ki se jo kupi,
ampak se jo vzljubi.*

*Skrivnostna je ta moja ljubezen,
vse gre kot najlepša pesem.
Moja ljubezen je otvoritev vsakega dneva
ali pa tudi katastrofa najboljšega leta.*

*Z njo velikokrat se dobim,
veliko znanja pridobim.
Ona diši kot nebesa,
popelje me na svetovna kolesa.
Moja ljubezen so sanje posebnega človeka,
ki ljubi mavrične barve in omamne vonjave.
Njeni poljubi so kakor ceste, polne čarovnije,
kdaj pa tudi popolne traparije.*

*Ta ljubezen ima posebne čare,
še posebej sladke zame,
kajti s strastjo začinjena mladostna ljubezen
imenuje se KUHARIJA – LJUBEZEN DO
HRANE!*

LUKA BLAŽIČ, 7. A

LJUBEZEN

*Ljubezen je nekaj lepega,
nekaj enkratnega.
Vedno si nasmejan,
čeprav je on daleč stran.*

*V zvezek srčke rišeš,
njegovo ime napišeš.
Za šolo ti ni mar,
ker je on tvoj 'car'.*

*Mami čudno gleda te,
nate krega se,
ampak tebi vseeno je,
ker on tvoja prva ljubezen je.*

TIA SARA SPASOV, 7. A

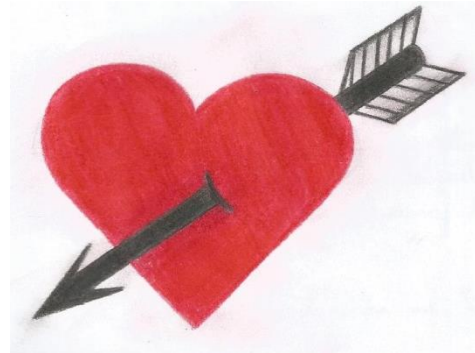
KAJ JE LJUBEZEN?

*Ljubezen se vije in vije
ter se od nekoga odbije
in prav vate zavije,
po vsem svetu zganja norčije.*

*Ljubezen od boga je dar,
v ljudeh vzbudi poseben čar.
Ljubezen pomeni biti ljubeč,
dati srce nekomu, ki ti je všeč.*

*Ljubezen je lahko zelo oddaljena
ali pa že vnaprej pripravljena.
Meter ali celo kilometer,
to sploh ni pomembno,
saj ljubezen širi lahko tudi veter.*

AMIR LULIČ, 7. B

NEZNANA LJUBEZEN

*Pri drevesu je sedela,
in se prav fino imela.
V roki knjigo je držala,
ne da bi jo sploh brala.*

*Pa so lica ji zardela,
ko je pesem zapela.
In je videle nekoga,
hoditi z uličnega smoga.*

*Srce ji je ropotalo
in spuščalo kot letalo,
ker našla je tistega,
ki si ga je zamislila.*

*Prišla je do njega,
a pojavila se je megla.
Se bosta sploh še videla kdaj,
in se zamislila v čase nazaj?*

EVA HENDRICKX, 7. B

KAJ JE LJUBEZEN

*Ljubezen je dar,
za katerega ti je mar.
Nič te ne skrbi,
le srce ti hrepeni.*

*Ljubezen je mimobežna,
lepa in nežna.
Ni hrupna ne glasna
temveč je krasna.*

*Ljubezen je lahko boleča,
a včasih je tudi speča.
Odkrije se šele takrat,
ko imaš nekoga neskončno rad.*

*Včasih pa ljubezen hitro teče
in nič ne reče.
Počasi pa se jeza razkadi
in spet se imamo radi vsi.*

ŽIVA LEBEN, 7. B

ZALJUBLJEN SEM VATE

*Zaljubljen sem vate,
zate in samo zate
bi pokosil vse trate
z razlogom, ker sem vate.*

*Peljal bi te najlepši kraj,
peljal bi te v neskončni raj,
kjer spila bi najboljši čaj
in se skupaj pripravila na maj.*

*Že na prvi pogled si mi bila všeč,
na žalost s seboj nisem imel leč,
zato sem postal ves rdeč
kot kuhinjska peč.*

*Bila si tako sramežljiva
in hkrati potrpežljiva.
Včasih si me opekla kot kopriva,
a nikoli nisi bila ti kriva.*

*Upam, da boš pesem prebrala,
in da iz tega ne bo nastala cela štala,
da ti bo lepa kot havajska obala,
še enkrat za vse ti hvala.*

TANJA BALDŽIEV, 7. B

KAKO SE POČUTIŠ, KO SI MAJNIŠKO RAZPOLOŽEN/-A?

Sem vesela in srečna. Najraje bi bila cel dan zunaj, ker je lepo vreme in dolg dan. Sem zelo dobre volje.

EVA HENDRICKX, 7. B

Takrat se težje učim, ker je zunaj lepo vreme. Prepričana sem, da lahko naredim vse, kar si želim.

ŽIVA LEBEN, 7. B

Počutim se bolj veselo, lahko sem več zunaj s prijatelji, dnevi so daljši, vreme je lepše.

VIKTOR ČEKREDŽI, 7. B

Naredim kaj dobrega, sem brez skrbi, vesel, da je vreme lepše.

ALAN DAVID KODRA, 7. B

Nisem tako zbran kot ponavadi, razmišljam o drugih stvareh, kot bi moral. Sem tudi bolj utrujen kot druge mesece.

ALEKSEJ MILIČ, 7. B

V maju nisem prav nič vesel, sem bolj zaskrbljen, ker pišemo toliko preizkusov.

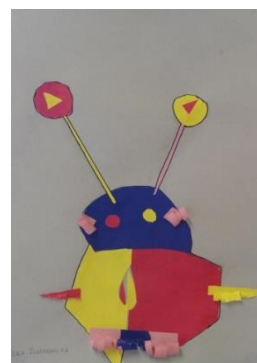
LUKA TOMŠIČ, 7. B

Želim biti več zunaj, več časa preživim s prijatelji. Zato včasih pozabim na učenje in šolo.

ANASTASIA VUČENOVIČ, 7. B

Počutim se zelo sproščeno, sem polna pozitivne energije, pozabim na vse skrbi.

NAJA MILAŠINOVIČ, 7. B

Pravljice so prava bogata in neizčrpna zakladnica ljudske iznajdljivosti in duhovitosti.

SIROMAK POSTANE KRALJEVIČ

Nekoč je živel pastirček, ki je imel zelo siromašne starše. Sam ni mogel veliko zaslužiti, pa je sklenil, da bo šel po svetu za kruhom in srečo. Oblekel se je, se poslovil od očeta in matere ter odšel od doma.

Potoval je po cesti, s ceste je stopil na stezo. Po njej je prišel na polje, s polja je zašel v gozd. Globoko v gozdu je zagledal tri ptice. Prva ptica mu je zletela na desno ramo, druga na levo, tretja pa na glavo. Ptica na desni je imela v kljunu kos kruha, ptica na levi zlat cekin, ptica na glavi pa zlato verižico. Ptice so mu izročile te stvari. Pastirček je šel naprej. Mimo njega so priletele tri vrane in mu ukradle nakit in kruh. Pastirček se je ozrl v nebo, da bi s kamni zadel vrane, a zaman. Obupal je že in šel dalje. Zagledal je majhno kočo. Najprej se je bal, a potem se je opogumil in stopil v kočo. Hodil je po stopnicah, ki so se mu zdele neskončne, dokler ni prišel do sobe, kjer je bila krsta. Ko jo je hotel odpreti, se je zunaj nekaj zabliskalo. Nenadoma je privihral vrtnec in iz njega je priletel velik zmaj z ledenim telesom in velikimi čudovitimi krili, iz katerih so se vsule snežinke. Zmaj je želel dečka napasti, vendar je deček v tistem hipu z vžigalico prižgal palico in jo vrgel v zmaja. Ko se je zmaj stopil, je našel v njegovi luži leden ključ, ki se ni in ni hotel staliti. Deček je spravil ključ, se odpravil proti krsti, a opazil je, da je zaklenjena. Hotel je že oditi. Spomnil se je na ključek, stekel je h krsti, vtaknil ključek v ključavnico, a nič se ni zgodilo.

Zaradi ledenega zmaja je bil zunaj sneg. Deček je zagledal iglu. Naposled je le stopil vanj in v njem našel pingvinovo jajce. Nekaj trenutkov kasneje se je jajce izvalilo. Ven je prilezel majhen pingvinček s svetlečo se stvarjo, zataknjeno v repku. Deček ga je želel ujeti, a mu je ubežal. Deček mu je sledil in pri tem zašel. Hodil je že nekaj časa. Posijalo je sonce. Mladeniča je zasleplil žarek, ki mu je sledil.

Ko žarka ni videl več pred sabo, je zagledal pingvina in ugotovil, da se je svetleča stvar odbijala od žarkov sonca. Hitro je odnesel ubogega pingvinčka na varno, nazaj v iglu, kjer sta se srečala. Pingvinček ga je objel in mu kar sam od sebe izročil stvar v repku. Preden je pingvinček izginil, je rekel dečku, da bo srečno živel. Deček se je začudil tem besedam. Videl je, da mu je pingvinček izročil zlati ključek. Pred sabo je zagledal skrinjico in predvideval, da bo ključek odprl njeno ključavnico, vendar se to ni zgodilo.

Skomignil je z rameni in krenil dalje. Prišel je do zelene trave, kjer so bile kobile, ki so se postavile v krog tako, da je bil mladenič v sredini kroga. Vse so topotale z nogami. Kobile so dečku rekly, naj si izbere eno izmed njih. Deček se je ozrl naokoli in hitro izbral eno. Vse kobile so prenehale s topotanjem. S kobilo, ki jo je deček izbral, je šel dalje. Nenadoma so se kobili v očeh naredile iskricice in spremenila se je v prelepo deklico, ki je dečku izročila ključek v mavričnih barvah. Skupaj sta našla pisano škatlico s ključavnico. Vanjo sta vtaknila ključ, a zopet se ni nič zgodilo. Potem se je deček domislil, da bi morala iti na vsa mesta, ki jih je že obiskal. Najprej je vtaknil vse tri ključe v krsto, potem v skrinjico in nato še v škatlico. Ledeni ključ je odprl skrinjico, žarečo krsto in pisano škatlico. V skrinjici so bili zlati cekini, v krsti dragulji, v škatlici pa steklena kipca. Ko se bosta razbila, bosta deček in deklica umrla.

Deklica in deček sta odšla domov. Še vedno srečno živita, če se kipca še nista razbila.

AMELIE MARTEY NAA, 4. B

SREČNA DRUŽINA

Nekoč pred davnimi časi so v revni bajti živeli oče, mati, sedem sinov in sedem hčera. Nekega dne se je mati močno poškodovala in čez nekaj dni je v umrla.

Oče se je odločil, da si gre iskat novo ženo. Otrokom je naročil, naj ga počakajo v bajti, preživljajo pa naj se s tem, kar pridelajo. Oče je kar nekaj časa hodil, ko je prišel do grajskega stolpa ter potrkal na visoka vrata. Odprla jih je čarovnica. Oče jo je poprosil, če bi bila njegova žena. Čarovnica je seveda privolila, kajti čarovnice vse vedo. Ko je oče pripeljal ženo domov, jo je predstavil otrokom. Bila jim je zelo všeč, kajti po dolgem času so imeli spet mamo. Čarovnica je bila z njimi nekaj časa prijazna, potem pa je rekla svojemu možu, naj spodi otroke od doma, da si bodo našli vsak svojo ženo ter vsaka svojega moža.

Otroci so to slišali, zato so se raje v svet odpravili kar sami. A zašli so v gozdu ter v daljavi zagledali hišo. Čez noč so prespali v njej. Ko so se zjutraj zbudili, jih je na mizi čakal zajtrk, ob njej pa je stal nek mož. Vprašal jih je, zakaj so prišli. Povedali so, kaj se je zgodilo doma. Dobri mož jih je potolažil in jim povedal, da bodo obogateli in vsi imeli svojo družino.

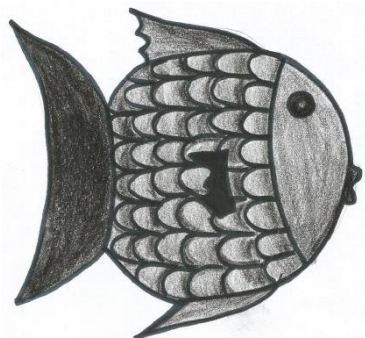
Najprej je povedal fantom, da morajo priti do steklene gore. Tam jih bo čakal palček, ki jim bo naredil škornje ter jim povedal pregovor. Fantje so odšli do gore, srečali palčka, ki jim je dal škornje ter jim povedal pregovor in jim rekel, da ga morajo upoštevati. Fantje tega niso upoštevali, vseeno so se odpravili na goro, a jim ni uspelo priti na vrh, zato jim je palček povedal drug pregovor. Toda tudi drugič niso uspeli priti na vrh. V tretje so palčka pozorno poslušali in uspelo jim je. Prišli so na vrh hriba, stopili v hišo ter vprašali vsak za svojo ženo.

Ko so prišli nazaj, so enako storile deklice. Dobri mož je dekletom povedal enako, le da jih pod goro ne bo čakal palček, ampak vila in da morajo rešiti njene tri uganke. Dekleta so njene tri uganke rešile in vila jih je peljala na goro. Domov so se vrnile vsaka s svojim fantom. Ko so prišli do dobrega moža, je eden od fantov, ki je na gori vzel zvonček, z njim pocingljal. Tedaj se je prikazala miza, na kateri je bilo polno hrane in pijače.

Priredili so poroko za vseh 14 otrok. Dobri mož je postal njihov oče, pravi oče ter mačeha sta umrla, družina pa je srečno živela do konca svojih dni.

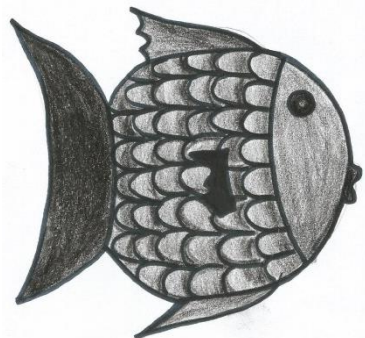

RAZLIČNI SMO SI

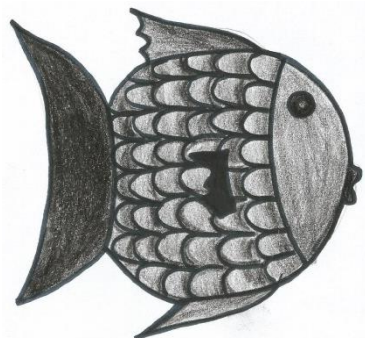

Za sedmimi gorami in prav tako sedmimi vodami je živela osamljena deklica, ki ni imela ne prijateljev in ne družine, ko pa je nekega jutra šla po vodo, je v bližnjem potoku zagledala majhno, črno in nenavadno ribo.

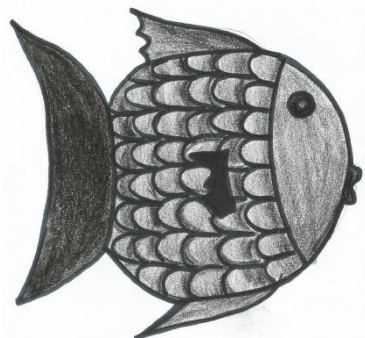
Riba je imela samo eno plavut. Čeprav se to nam zdi neobičajno, je bila to zadnja stvar, ki bi se deklici brez prijateljev zdela čudna. Deklica je zaslišala glas ribe, ki jo je v potoku klical k sebi. Najprej se je malo poškopila z vodo, saj se ji je zdelo, da sanja, a potem je vseeno stegnila roko do ribe, ta pa je splavala nanjo.

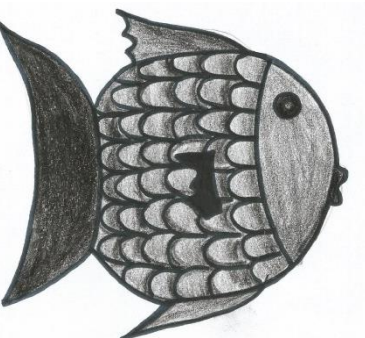
Deklica je ribo pozdravila in jo vprašala, če potrebuje pomoč. Riba je milo in prestrašeno rekla, da ne. Deklica je bila radovedna in jo vprašala, kaj se ji je zgodilo, da ima le eno plavut. Riba je začela pripovedovati.

Rekla je, da je nekega dne plavala skupaj z jato samih lepih, čudovitih rib. Ona ni bila tako lepa kot ostale in tudi plavala ni tako hitro, zato jih je prosila, naj se malo ustavijo. Ribe so jo grdo pogledale, a so se vseeno ustavile in so ji rekle, naj počaka tam, one pa bodo šle po hrano, ji jo prinesle, potem pa bodo šle naprej. »In kaj je bilo potem?« je vprašala deklica. Riba je odgovorila, da jih je potem čakala, čakala, a jih ni bilo. Ustrašila se je in se hotela skriti v morsko travo, tedaj pa je priplavala mimo kača in ji odgriznila plavut. Riba je rekla, da takrat ob sebi ni imela nobenega prijatelja, ki bi ji lahko pomagal.

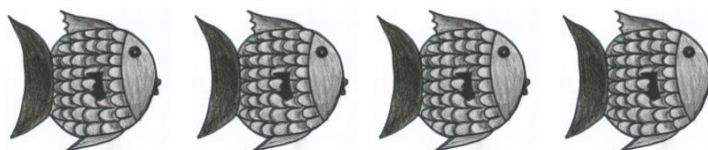

Deklica je bila čisto pretresena, ko ji je riba povedala to grozno zgodbo in ji je rekla, da je zdaj našla novo prijateljico. Njo. Riba ji je bila zelo hvaležna, a menila je, da je bolje, da se ne družita, saj se potem njeni prijatelji ne bodo več želeli družiti z njo. Deklica pa je brez zadržkov odgovorila, da tudi ona nima prijateljev in da je vesela, da jo je spoznala. Riba je bila nekaj časa tiho, potem pa jo je vprašala, kako to, da ona nima prijateljev, če pa je tako prijazna. Deklica na to vprašanje ni znala odgovoriti, a je rekla ribi, da ji njeno prijateljstvo v tem trenutku pomeni največ.

Tako sta se deklica in riba videvali vsak dan, ko je deklica prišla po vodo. Bili sta srečni in veseli ne glede na razlike med njima.

NEŽA KEJŽAR, 9. B

ZAPESTNICI

Nekoč je živel oče, ki je imel hčerko edinko. Za njen 18. rojstni dan jo je ugrabil zmaj s sedmimi glavami.

Hčerka se je odpravila v gozd po gobe in očetu obljubila, da se bo vrnila pred zatonom.

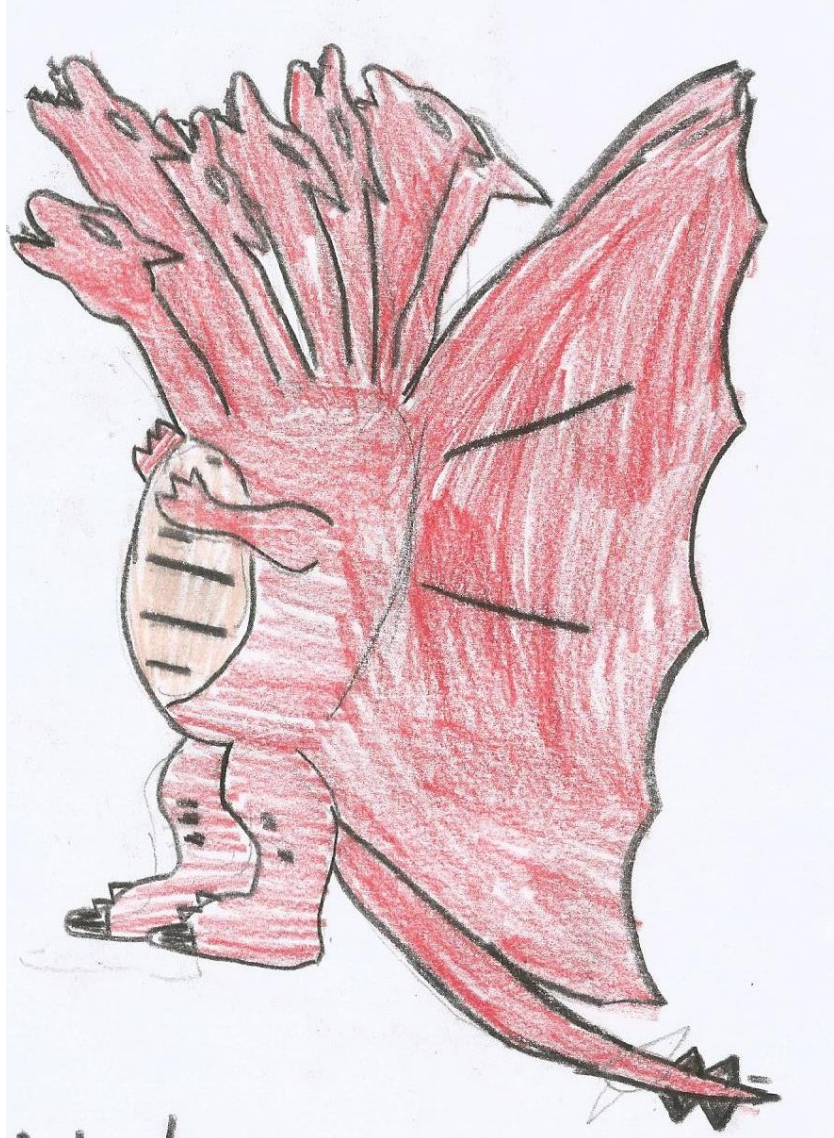
A to se ni zgodilo. Oče jo je iskal, a je ni našel. Novica o izgubljeni hčeri je prišla na uho tudi mladeniču, ki je imel dve zlati zapestnici, ki ju je nosil na rokah. Z njima je lahko nadzoroval veter in druge naravne sile. Takoj ko je slišal, kaj se je zgodilo, se je spomnil zgodb o ljudeh, ki so izginjali in se nikoli več niso vrnili. Zavedal se je, da je prišel po dolgih prespanih letih na plan zmaj s sedmimi glavami, z ogromnimi krili in luskami po telesu. A ni bil tak, da bi bruhal samo ogenj, temveč tudi led.

Mladenič se je hitro odpravil k očetu izginule deklice. Vprašal

ga je, po kateri poti je hči odšla in takoj je odšel na pot. Hodil je po poti in zagledal veliko sledi in odtisov. S pomočjo zapestnice je našel tudi zmajev brlog. Hitro ga je nežna sapa vetra odnesla čez širne poljane, gozdove in puščave in ga na koncu spustila pred zmajev brlog. Zmaj se je prestrašil mladeniča, saj ni pričakoval, da bi bil kdo tako pameten, da bi prišel do njegovega doma. Zmaj je prišel do mladeniča in ga vprašal: »Kaj hočeš?« Fant se je zamislil in odgovoril, naj vse ujetnike, med katerimi so tudi škratje in mnoge živali, spusti. Zmaj je zakričal, da tega ne bo storil, razen če se bo boril za njih. Ker fant s seboj ni imel nobenega orožja, mu je zmaj dal meč in ščit, ki pa sta bila bolj za okras kot pa za boj. A deček je bil pogumen in boj je trajal kar štirideset dni in štirideset noči. Oba sta bila že utrujena. Ščit je zaradi ognja, ki ga je bruhal, čisto spremenil svojo obliko. Zmaj je dečku svetoval, naj preneha, saj bi to naredila večina.

Še preden je povedal do konca, se je zaslišal krik. Mladenič je s pomočjo zapestnice zmaja porinil v prepad. Rešil je vse ujetnike, deklico pa odpeljal k očetu. Ta je bil tako vesel, da mu je dal hčer za ženo. In še danes se govori o pogumu mladeniča, ki je premagal zmaja, da so vsi srečno živeli.

NOEL MILOST, 6. B

V PRAVLJIČNEM SVETU

Zjutraj sem se zbudila, mame že ni bilo več doma in zajtrk me je čakal na mizi. Pojedla sem zajtrk in odšla v šolo. Po vrnitvi domov mi je mami obljubila, da mi bo zvečer prebrala pravljico. Preden sem zvečer zaspala, sem razmišljala o pravljичnem svetu, ki je bil omenjen v zgodbi. Kmalu sem zaspala.

Kar naenkrat sem se znašla v nekem čudnem kraju. Hodila sem in hodila, dokler nisem zagledala hiše. Odšla sem k njej in potrkala. Nihče mi ni odprl, hotela sem nadaljevati pot, ko sem nenadoma zaslišala glasen hrup, ki je prihajal z vrta pri hiši. Odšla sem za hišo in zagledala staro gospo, ki je sadila solato. Vprašala me je, če ji pomagam pri sajenju solate. Ko sva končali z delom, mi je gospa povedala, kje raste čudežno drevo, ki izpolnjuje želje. Na poti do drevesa sem srečala škrata. Ime mu je bilo Papi in je bil zelo zloben. Pokazal mi je, kam naj grem. Odšla sem naprej in nikjer ni bilo nobenega čudežnega drevesa. Nenadoma se je pred menoj pojavila gospa, ki sem ji pomagala na vrtu in rekla, da je Papi zloben, zato mu ni za zaupati. Povedala mi je, da me je usmeril v napačno smer. Odločili sva se, da skupaj poiščeva čudežno drevo. Ko sva ga le našli, mi je gospa zaupala, da drevo govori. Bilo je veliko, v deblu je imelo odprtino, ponoči pa se je lahko premikalo in prestavilo na drugo mesto. Drevo me je vprašalo, če mu lahko prinesem z grmovja, ki ga čuva stonoga s tisočimi nogami, tri rdeče hruške. Odgovorila sem mu, da je to možno, a mora me narediti nevidno. Drevo mi je dalo pregrinjalo, s katerim sem res postala nevidna. Po treh dneh in nočeh sem prišla do treh hrušk in jih vzela. Stonogi pa sem pustila listek s svojo zahvalo.

Na poti nazaj sem se spraševala, zakaj drevo sploh potrebuje rdeče hruške. Ko sem se vrnila k njemu, sem ga to tudi vprašala. Reklo je, da bo z njihovo pomočjo postal mlad in dobil še več moči. Papiju pa smo se maščevali tako, da ga je drevo vsako noč strašilo, dokler ni zbežal na drug konec sveta.

Ko sem se zbudila, sem videla, da sem v svoji postelji. Spomnila sem se, da moram za nalogo napisati še sodobno pravljico, zato sem se odločila, da napišem kar to, kar se je zgodilo meni.

V šoli me je učiteljica pohvalila, kajti moja pravljica je bila najboljša. Ko sem odhajala iz šole, sem pri neki hiši zagledala starejšo gospo, ki je bila podobna gospe, ki sem jo spoznala. Začela sem se spraševati, ali so bile to res sanje.

NIKA POR, 6. B

SREČANJE S ČAROVNICO

Pred devetimi tedni smo na taboru za pomoč naravi iskali plodove. Ena od korenin drevesa je bila zelo nenavadna. S prijateljico Nimiko sva se odločili, da si bova to korenino zvečer natančneje pogledali. Nimika je moja najboljša prijateljica, ker je prijazna, potrpežljiva in ima vse tiste lastnosti, ki jih mora imeti pravi prijatelj. Ponoči sva se res

sp plazili proti drevesu.

Nenadoma sva padli v globoko luknjo. Prišli sva v prekrasen svet, poln vil, škratov in palčkov. Bili sva presenečeni in prestrašeni. Zagledali sva gospo, ki je imela metlo, vendar z njo ni pometala, ampak je poletela po zraku. Prosila naju je, če ji prineseva tri liste rdečega praprota, tri male popke rjave barve in devet lističev ognjene rože. Ker je bila že na pogled zelo čudna, saj je imela sive lase, črno obleko in bradavico na koncu nosu, ji nisva hotela ugoditi. Nato nama je rekla, da če ne bova opravili zahtevane naloge, tudi preživeli ne bova. Vdali sva se v usodo.

Po sedmih dneh iskanja sva le našli vse, kar je zahtevala čarovnica. Ker sva ji prinesli vse, nama je pokazala pot do čudežnega drevesa. Hitro sva prispeli do njega. Bilo je ogromno, vijoličaste barve, pa tudi govorilo je. Rekla je, da nama lahko izpolni eno željo. Zaželeli sva si, da grozna gospa izgine. Res je za kratek čas ni bilo, a se je na leteči metli znova vrnila. Sedaj sva spoznali, da je to čarovnica. Povedala nama je, da sva ji nabrali sestavine za napoj smrti. Zahtevala je, da ga popijeva. Nimika si je zaželela, da bi bila spet v taboru. Skoraj je že spila napoj smrti, ko ...

Nenadoma sva bili spet pred korenino drevesa. Prav nič nenavadnega ni bilo na njej. Odšli sva nazaj v tabor, ne da bi katera od naju spregovorila. Pred vrati sva zagledali metlo. Spogledali sva se in zasmejali.

UMA ČERNE KLOFUTAR, 6. B

STEKLENIČKA IN GUMB

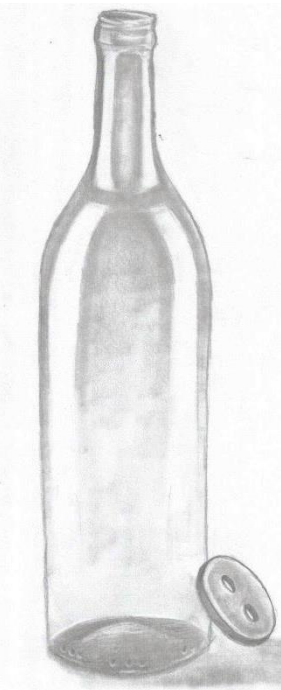
Nekoč je za devetimi gorami ležala vas, v kateri je živel deček. Ni bil niti bogat niti reven. Rad je pomagal ljudem. Nekega dne se je odpravil na pot, kajti kralj iz najbližje palače je k sebi poklical vse mladeniče, ki so dopolnili osemnajst let. Ko se je na nebu prvič pojavila luna, se je deček odločil, da si bo poiskal prostor, kjer bo prenočil. In kar naenkrat je z neba na tla padlo nekaj za dlan velikega. Bila je drobna palčica. Na njeni drobni dlani se je videla globoka praska. Mladenič ji je s travno bilko obvezal rano. Potem se je odpravil spat.

Naslednje jutro je ob njem stala palčica in ga ogovorila. Zahvalila se mu je in mu dala stekleničko. Povedala mu je, da je v njej posebna tekočina, ki ima tako moč, da vsakogar ozdravi. Opozorila ga je, naj to tekočino popije le takrat, ko je prepričan, da je nujno. Če jo bo spil prej, ga bo doletelo nekaj slabega. Deček je vstal, se ji zahvalil in odšel dalje.

Ni minilo dolgo časa, ko je zagledal majhnega in prikupnega palčka. Noga se mu je zataknila med dve skali. Deček mu je takoj priskočil na pomoč. Palček mu je v zahvalo dal gumb in deček je nadaljeval svojo pot. Po treh urah je končno prispel do veličastne palače, kjer se je priključil skupini vrstnikov, ki so bili prav tako poklicani. Nenadoma so vsi utihnili. Na vrhu stopnic je stal kralj, ob njem pa princesa. Kralj je spregovoril. Povedal je, da bo njegova hči kmalu polnoletna in da bo eden od zbranih mladeničev postal njen ženin, a še prej bodo morali opraviti določeno preizkus. V puščavi bodo morali najti oazo – otoček z drevesi in vodo ter ptico s škrlatnim peresom.

Vsi so osedlali svoje konje in odjahali, le deček je odšel na pot peš. Ko je prispel v puščavo, je zagledal povsod samo pesek. Postal je žejen in spomnil se je na stekleničko. Vzel jo je iz torbe, naredil en požirek, ostalo pa je pustil za pozneje. Po sedmih korakih je začutil tesnobo. Skrčil se je in spremenil v krokarja. Takrat se je spomnil na besede, ki mu jih je izrekla palčica. Tekočino bi moral spiti, le če bi bilo to nujno potrebno. Zažele si je, da bi bil v kraljestvu, ob njem pa ptica s škrlatnim peresom. Naenkrat se je nekaj zasvetilo. Bil je gumb, ki mu ga je dal palček. Že v naslednjem trenutku se je znašel pred vrati palače, v naročju pa je imel ptico. Nesel jo je h kralju, sam pa je posumil, da ima gumb čudežno moč. Deček in princesa sta se poročila in živela v palači. Ko je kralj zvedel za čudežni gumb, mu ga je nekega večera vzel. Prilepil ga je na svojo krono. Ko ga je deček opazil na kroni, je kralju ponudil tekočino. In takoj, ko je kralj popil tekočino, se je spremenil v žabo.

Tako je mladenič dobil nazaj gumb in s cesarjevo hčerjo živita srečno še danes. Kralj pa kot žaba živi v eni od bližnjih mlak.

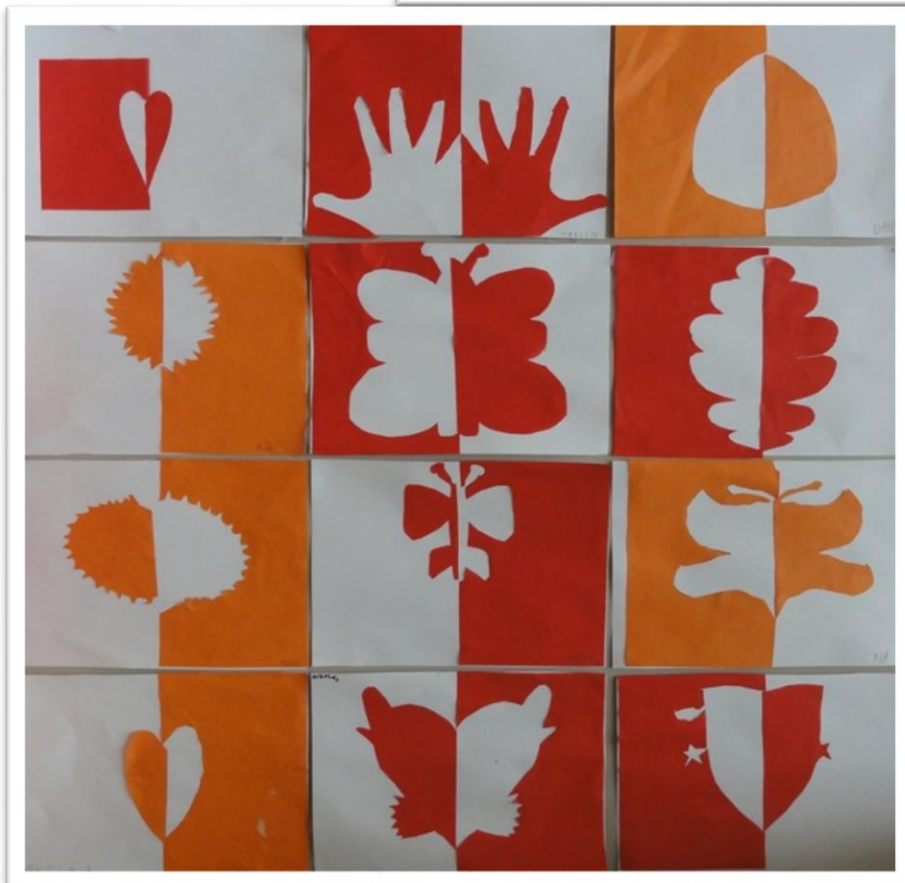
NAJA KOLAR, 6. B

KRALJ, KI SI JE ŽELEL ČAROBNO SMREKO

Nekoč pred davnimi časi je živel kralj. Lovcem je naročil, da gredo po največjo smreko. Poskusili so devetindevetdesetkrat, a v stotem poskusu jim je uspelo. Naslednji dan je nekdo potrkal na grajska vrata. Ko so jih odprli, so zagledali zmaja s tremi glavami. Zmaj je rekel, da bi nazaj svojo smreko. Kralj je rekel, da mu jo da, če bo on naslednji kralj. Zmaju ni bilo všeč kraljevsko življenje. Neki dan je zmaj padel s prestola in umrl. Kralj je začel proslavljati. Postavili so spomenik preminulemu zmaju. Povabil je vse meščane. Veselica je trajala sto dni. Zmajev spomenik še vedno stoji, če ga še niso podrli.

SARA PLANINŠEK, 3. B

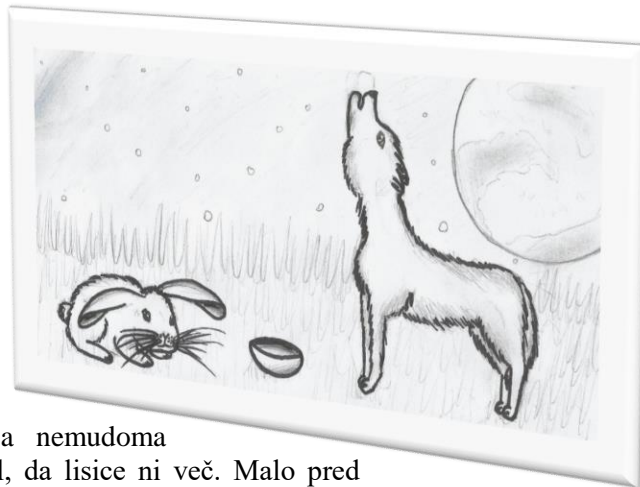

Živali so tako prijetni prijatelji – ne sprašujejo in ne grajajo.

(George Eliot)

IZDAJALSKA LISICA

Nekega popoldneva sta se pogovarjala lisica in medved. Med pogovorom je medved zaupal lisici skrivnost, da je našel zaklad, poln medu, ki se skriva globoko v gozdu. Medved jo je vljudno vprašal, ali bi želela, da si med razdelita. Lisica pa je nemudoma pritrdila in povedala medvedu, da ta dan že nestrpno čaka. Naslednje jutro sta se odpravila v gozd po medeni zaklad. Lisica je znana po svoji zvitosti in pretkanosti, to pa je izkoristila v dani situaciji. Ko se je medved oziral po gozdu, iskal zaklad in ni bil pozoren, je lisica nemudoma pobegnila. Čez nekaj časa je medved opazil, da lisice ni več. Malo pred ciljem pa se mu je začelo dozdevati, da je lisičino izginotje povezano z zakladom. Ko je prišel na mesto, kjer naj bi bil omenjeni medeni zaklad, se je zavedal, da ga je lisica prevarala in izkoristila njegovo odkritosrčnost. Počutil se je izdanega s strani lisice, saj je bila to edina oseba, ki ji je skrivnost zaupal. Medved ni vedel, kaj naj stori, bil je nemočen. Lisica jo je popihala že daleč stran. Žalosten, potrj je sedel pod drevjem. Mimo pa je priskakljal zajec, redkobeseden in plašen. Bila sta bolj soseda kot kakšna dobra prijatelja. Ampak zajec medveda še nikoli ni videl tako žalostnega. Zajec ga je povprašal, zakaj je takšne volje. Medved mu je povedal celotno zgodbo, zajec pa ni mogel verjeti, da je nekdo zmožen česa tako podlega. Zdelo se mu je prav, da svoj med podeli z medvedom. Ta dogodek ju je zbližal, medved pa je bil zajcu večno hvaležen. Postala sta najboljša soseda in prijatelja. O lisici pa ni bilo nikoli več ne duha ne sluha.

Pravega prijatelja spoznaš v nesreči.

KRISTJAN FRLIC, 9. B

KONJ IN ŽIRAFI

Živela sta konj in žirafa, ki sta bila zelo dobra prijatelja. Žirafa je jedla listje z dreves, konj pa travo. Tako je bilo vsak dan.

Nekega dne je prišel k njima nek človek. Imel je rjavo majico, rjave hlače in klobuk. To je bil kavboj. Ujel je konja, ga zajahal in odšel v kavbojsko vas. Žirafa je bila zelo žalostna in razočarana, ker je odpeljal konja. Stekla je za njim. Tudi konj je bil žalosten zaradi žirafe. Pri kavbojih je spoznal veliko prijateljev. To so bili konji in vsak dan so skupaj dirjali, ampak žirafa je še vedno pogrešal. Ko ga je žirafa videla s konji, je bila žalostna. Mislila je, da ni več njen prijatelj in da je nanjo pozabil. Žalostno je odšla do svojega drevesa in zajokala. Mimo je prišel konj in jo vprašal, zakaj joka. Žirafa mu je vse povedala in konj ji je rekel, da je še vedno njen prijatelj, čeprav so njegovi prijatelji zdaj tudi drugi konji. Potem se je vrnil h konjem. Vedel je, da je žirafa še vedno žalostna, zato se je odločil, da se bo vrnil k njej, če se bo le dalo. Ker pa so kavboji tudi z ostalimi konji grdo ravnali, je sklenil, da bodo skupaj pobegnili k žirafi. Ponoči so tiho odšli iz tabora. Seveda to ni bilo tako lahko, saj so bili kavboji budni in so jih ves čas opazovali. Tiho so odšli v gozd do žirafinega drevesa, a žirafe ni bilo tam. Potem so šli do drevesa, na katerem raste najboljše listje, a je tudi tam ni bilo. Našli so jo na osamljenem travniku. Konj je žirafi povedal vso zgodbo in bila je srečna, saj je zdaj imela veliko prijateljev.

Kavboji pa so le ugotovili, da so s konji grdo ravnali in so jih zato izgubili. Pustili so jih v gozdu na svobodi. Konji in žirafa so postali najboljši prijatelji.

RAENI VIDOVIĆ, 4. A

KUMBA

Nekega prelepa dne je na svet v Afriki zadihala mala zebrička. Bil je srčkan mladiček, ki je imel črte samo spredaj po telesu, na zadnjici pa ne, zato mu je mama dala ime Kumba, kar pomeni koža.

Čez nekaj let je zrasel in se najraje igral s svojo prijateljico Klaro. Bila sta najboljša prijatelja. Klarin brat se je Kumbi smejal, ker na zadnjici ni imel črt. Kumba je bil zato zelo jezen in žalosten. Klara mu je rekla, naj se ne ozira na druge, ki se norčujejo iz njega. Nato je odšel k bolni mami. Tudi ona mu je rekla, naj se na poredneže ne ozira. Kumba jo je vprašal, zakaj nima po vsem telesu črt kot vse ostale zebre. Mama mu je razložila, da so bile pred davnimi leti vse zebre čisto bele. V začetku je bila samo ena zebra s črtami, ki jih je dobila v čarobni reki Tiarska reka črt. Mama mu je pojasnila, da je nekaj posebnega, ker nima črt po vsem telesu in da Kumba pomeni koža.

Kumba je mami povedal, da bo šel do Tiarske reke črt. Mama mu je rekla, da je prenevarno in naj ne hodi tja. Kumba pa je ni poslušal in se je odpravil na pot. Ko je bil že na drugem hribu, je videl, da so se vse zebre zbrale pri njegovi mami. Pohitel je nazaj in zvedel, da je bolna mama umrla. Solze so mu tekale po obrazu. Podal se je na pot. Odprl je zaščitno ograjo, noter pa so prišli kozorogi, ki so bili žejni in so prosili za vodo. Klarin oče ni dovolil, da kozorogi ostanejo in spodili so jih ven. Kumba je poškilil čez zaščitno ograjo in brez besed odšel. Na poti je spoznal ptico Peri in kozoroginjo Laro. Skupaj so se odpravili na pot. Prišli so do najlepšega afriškega travnika s cvetlicami.

Od dolgega pohoda so bili zelo izmučeni. Leopard jih je zavohal in jim sledil. Prišli so do najlepše reke s slapom. Kumba je rekel, da ve, da to še ni Tiarska reka črt. Prišle so še druge živali, se zasmejale in povedale, da to vodo pijejo, ker je suša. Kumba se jim je opravičil, ker se je namakal v vodi. Tedaj so prišli lovci in hoteli ubiti Kumbo. Zbežal je, kar so ga nesle noge. Ko je prišel na svoj cilj, je tam divjal požar. Kumba je skočil čez ogenj in našel Tiarsko reko črt. Na steni je zagledal narisano njegovo podobo.

Rekel si je: Vse zebre so iste razen mene. Tedaj je zagledal leoparda, ki je vrgel Kumbo v vodo in ga opraskal. Slap ju je odnesel v spodnji del reke.

To je opazila cela čreda zeber, med njimi je bil tudi Kumbin oče. Zelo jih je skrbelo za Kumbo. Na leoparda sta padli dve velikanski skali. Kumba je padel z velike višine in negibno

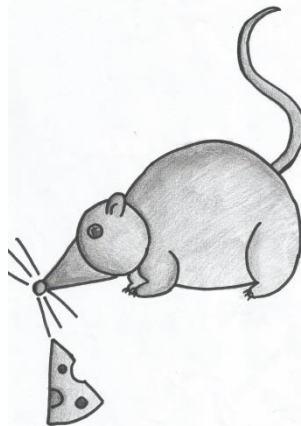
obležal. Mislili so, da je mrtev, a potem se je premaknil.

Vsi so bili zelo srečni. Vse živali so se preselile na najlepši afriški travnik ob najlepšo afriško reko. Vedno so imeli dovolj vode in nikoli več niso trpeli suše.

(Prirejeno po risanki Kumba.)

LORENA ILIČ, 4. A

MIŠKA LILI

Nekoč je živela miška po imenu Lili, ki ni imela nič hrane, le vsake toliko časa je kaj ukradla svojemu sosеду Petru, ki je imel hrane čez glavo in še več. Ker pa je bil tako zloben do drugih, mu ni upala reči, če ji da kaj hrane

in je še kar naprej stradala. Nekega dne pa je vseeno zbrala pogum in ga vprašala, če ima kaj hrane na posodo. A sosed ji je povedal, da so ga oropali. Najprej je Lili pomislila, da laže, a potem mu je rekla, da mu bo pomagala, če obljudi, da ne bo več zloben do drugih, kar pa je bil verjetno tudi edini razlog za rop. Najprej ga je vprašala, do koga je bil najbolj zloben. Sosed je malo pomislil, čez nekaj časa pa je rekel, da je grdo ravnal z Robertom, ki je bil njegov sošolec v 1. razredu, in s Filipom, ki je hodil z njim na atletiko. Najprej sta šla do Robija in ga vprašala, kaj je prejšnji večer počel. Odgovoril jima je, da je spal. Robijev sosed je šel ravno mimo in povedal, da je v njegovem stanovanju videl prižgano luč še pozno ponoči. Lili ga je vprašala, če je mogoče kaj ukradel Petru. Ta je odgovoril, da mu ni nič vzel. Šla sta naprej do Filipa. Spet sta vprašala isto, a je Filip rekel, da se mu zelo mudi na trening. Vzel je velik težak nahrbtnik in šel. Miška Lili je bila zelo zvita in je rekla Petru, da naj počaka tam, ona pa bo zasledovala Filipa. Kmalu je Filip iz nahrbtnika stresel kup sira. Miška je vedela, da je sir Petrov. Skočila je iz skrivališča in rekla Filipu, naj se ne premakne. Filip je priznal, da je ukradel sir. Lili mu ga je pomagala pospraviti v nahrbtnik. Za kazen sta morala Filip in Peter obiskati vse tiste, do katerih je bil Peter zloben in jim dati malo sira. Tudi Lili je dobila svoj delež. To, kar je ostalo, pa sta si pravično razdelila Peter in Filip.

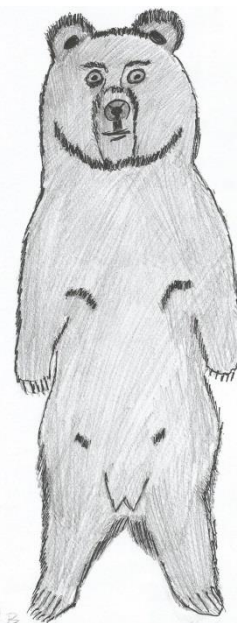
TRINA KLOJČNIK ZAPLOTNIK, 4. A

OSAMLJEN MEDVED

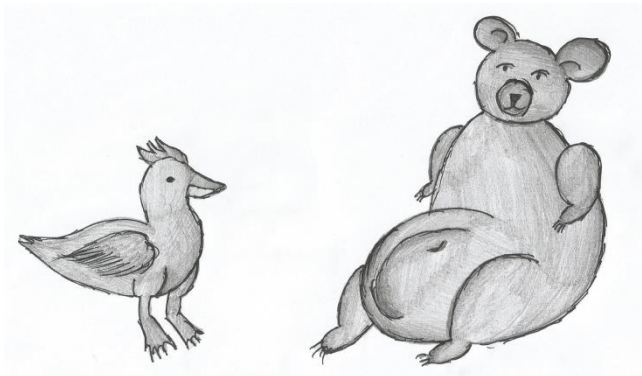
Nekega jutra je medved odkorakal v gozd in odšel po prijatelja zajca. Vprašal ga je, če se gre z njim igrati. Zajec mu je odgovoril, da nima časa, ker gre nabirat jagode. Medved je odhitel do veverice in jo vprašal, če bi se z njim igrala, pa mu je tudi veverica rekla, da se ne more z njim igrati. Nato je medved šel k lisici in jo vprašal, če ima čas, da bi se z njim igrala. Ta mu je tudi odgovorila, da se ne more, ker gre v gozd. Medved je šel k svojemu najboljšemu prijatelju pujsku in ga vprašal, če se gre on igrati z njim. Tudi pujsk je rekel, da ne, ker gre v svojo blatno kopel.

Medved je odšel domov, kjer je nenadoma zaslišal ropotanje bum, bum, bum ... Medvedu se je zdelo, da sanja. Odprl je vrata in pred vrati so stali prijatelji. Vprašali so medveda, če se gre z njimi igrati. Medved je veselo prikimal. Vsi skupaj so se dobro zabavali in srečno so živeli do konca svojih dni.

ALEKSA KALABIĆ, 3. A

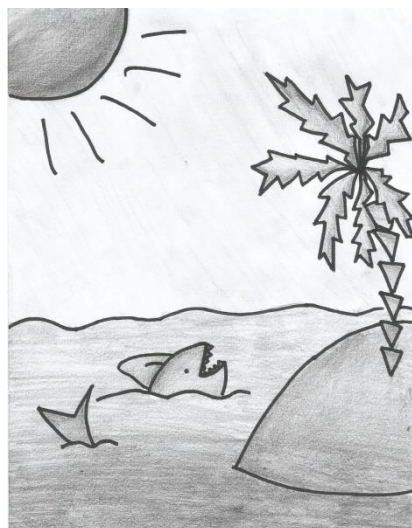
RAČEK IN MEDVED

Nekega dne je lisjak opazoval račka. Ko je prišel pravi trenutek, ga je zgrabil. Ker je bil lisjak že malo ranjen, ga je raček močno ugriznil ravno v rano. Lisjak se je prestrašil in zbežal pred račkom. V bližini je bil medved, ki je vse to videl. Hitro je stekel do Medvedje vasi in jim vse povedal. V Medvedji vasi je strašil velikan Brdavs.

Medvedi so osupnili in medveda hitro poslali po račka. Medved je prijel račka in ga odnesel v Medvedjo vas. Medvedi so ga odpeljali v dvorano, kjer je prebival njihov največji sovražnik Brdavs. Rekli so, da bo naslednji dan dvoboj. Raček je bil zelo prestrašen, saj ga je lisjak spustil samo zato, ker ga je ugriznil ravno v rano, v resnici pa ni bil nič močnejši od njega. Brdavs je bil zelo močan. Ko je Brdavs začel svoj napad, je raček spretno bežal pred njim toliko časa, da se je Brdavs od utrujenosti zgrudil. Tako je raček zmagal. Postal je kralj v Medvedji vasi. Raček modro pove: »Tudi majhna žival je lahko zelo nevarna.«

EMA PODLIPNY, 3. C

OTOK

Tam v daljnem velikem morju je bil zelo velik, toda osamljen otok. Vsak dan je gledal školjke in rakce. Otok je bil do vseh rib zelo nesramen, zato ni imel prijateljev. Nekega dne je do otoka priplaval morski pes. Povedal je otoku, naj bo prijaznejši do drugih. Otok se je strinjal z morskim psom. Poklical je ribe in druge živali in jim dal nekaj posebnega. Dal jim je varen dom. Postali so dobri prijatelji in otok ni bil več osamljen.

LANA SEFIĆ, 4. A

MOJ PES MIŠKO

Moj pes Miško že cel dan mi nagaja,
po ulici razgraja in rad laja.
Po mestu divja in se smehlja,
z repkom miglja in piškotke grizlja.
Ko se utruji Miško,
gre v svojo hiško
in zaspi s svojo miško.

ELA KOLAR, 3. C

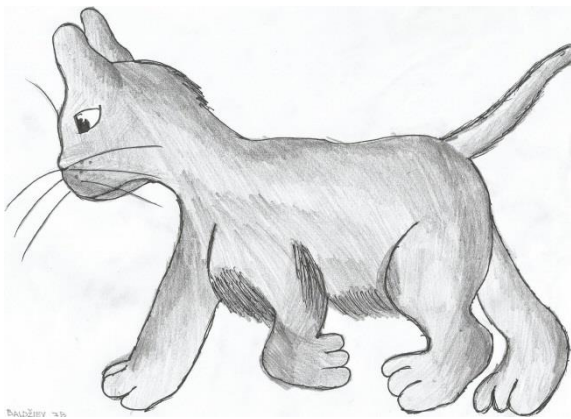
MUCA

*Muca Puca, mala lunca,
vedno se lepo ima.
Vedno skače sem in tja,
kaka, lula vedno tja,
kjer prostor za to ima.*

*Pri dobrih lastnikih je živela,
ampak nekega dne
so lastniki jo prodali
in znašla se je povsem drugje.*

*Obupana je vsa
in najprej skače sem in tja,
potem pa ugotovi,
da tukaj ni slabo
in da bo kar tu doma.
V novem domu se veseli
in živi do konca svojih dni.*

LANA SEFIĆ, 4. A

ZAJČJA KAŠA

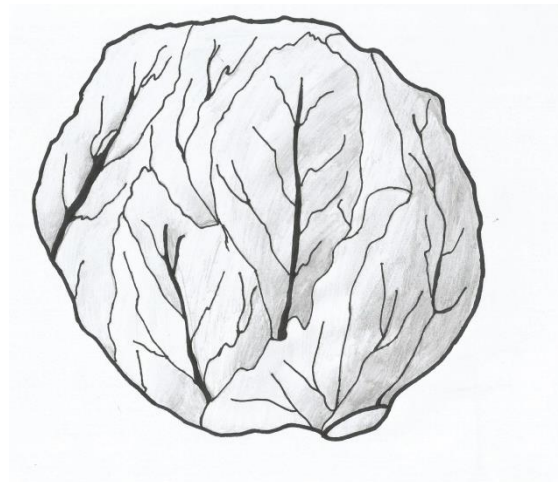
*Zajčja kaša je najslabša,
mali zajček godrnja.
Rajši je solato
ali zlato raco.*

ANDREJA PUNČEC, 3. C

KUNEC

*Kunec se igra,
tam na trati godrnja.
Levo, desno skače,
res prelepa je narava,
kunec super se zabava.*

LANA SEFIĆ, 4. A

GOZDNA VESELICA

V nekem gozdu sredi popoldneva,
se razširi glavna novica dneva.
Zgodila se je veselica
in prišla je lepa ptica.
Vsi so jo občudovali,
nekateri ob njej pa godrnjali.

EMA PODLIPNY, 3. C

ZAJČJA ŠOLA

V zajčji šoli lahko delaš, kar hočeš.
Lahko se tepeš, boksaš, ščipaš ...
Ampak ko zajčja učiteljica vidi to in se
razjezi,
zajček Tine hitro v svojo klop zbeži
in zajčja učiteljica nanj kriči.

ARNE MAZI JAMNIK, 3. C

MIŠJA ŠOLA

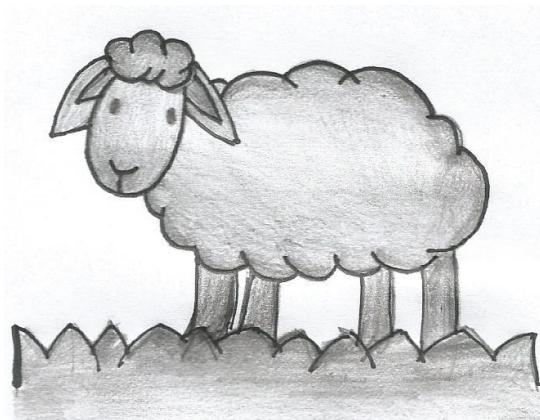
V mestu Mišji dol
je stala mišja šola.
V njej bilo je mnogo mišk,
ki prišle so iz svojih hišk.

KRISTJAN KOVAČEC, 3. A

OVCA IN PAŠNIK

Od nekdanj ima travo rada ovca Komolca.
Vedno je risala trave, a nikoli nobene krave.
Tudi v šolo več ne hodi, ker ji ne godi.
Ko je šla na počitnice, ni bila vesela.
Malo samcato travico je na pašniku imela.
Kmetica si je pela, saj bo Komolca še
debela.

JULIJA RAKAR, 3. C

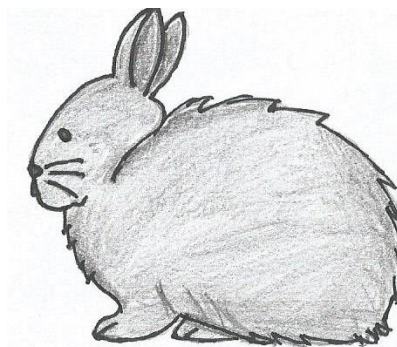

60

ZAJČEK

Zajček skoči sem in tja,
zajček skoči sem in tja,
da bo mamica vesela
in mu pesmice bo pela.
Tralalala, tralala,
to vsaka zajčja mama zna.

RAENI VIDOVIČ, 4. A

MIŠ IN ZAJEC

Nekega dne zajec najde na travniku majhno posodo z vodo. Začne piti, a kmalu se mu pridruži miš. Miš zavpije: »To je moja voda!« A zajec ji odgovori, da to ni res, da je to njegova voda. Nato se začneta glasno prepirati. Zajec predlaga, da si vodo podelita. Miš se je z njegovim predlogom strinjala, a nenadoma je zavpila: »Jaz bom začela prva piti.« Zajec se s tem ni strinjal in spet sta se začela prepirati. Med preprirom nista opazila mačke, ki se je približala posodi z vodo. Brez težav jo je vso popila.

Kjer se prepirata dva, tretji dobiček ima.

VANJA LUKENIĆ, 7. A

SOVA, VRABČEK IN OREL

Sova in vrabček sta živela na najvišji krošnji v gozdu. Nekega dne je na vejo priletel mlad orel in po nesreči vrgel gnezdi na tla. Takoj se je začel opravičevati: »Joj, kakšna neroda sem! Oprostita, šele učim se pristajati.« »Vrabček mu je odgovoril: »Saj ni nič hudega. Naredil si bom novo gnezdo.« Sova pa je vsa vzhičena odvrnila: »Ja, ja, prav nič ti ni žal. To si naredil nalašč, da mi povzročiš nepotrebne težave.« Orel ji žalostno odvrne: »Res mi je žal. Nisem hotel podreti vajinih gnezd.« Sova je sedaj že pošteno jezna in mu odvrne: »Mene že ne boš pretental tako, kot si vrabčka, mene pa ne!« Orel ni rekel nič, le žalostno je odletel.

Čez tri mesece je na krošnjo priletel velik lačen orel, za njim pa še manjši. Večji orel je pograbil vrabčka in sovo ter ju hotel ubiti. Tedaj se je zaslišal vreščec glas: »Očka, ne! Spusti vrabčka, ne naredi mu nič hudega. On je takrat, ko sem se učil letati, verjel mojim besedam.« Orel je res spustil vrabčka, a sove ne.

Nauk zgodbe: Lepa beseda lepo mesto najde.

ANUŠA KRISTAN, 7. A

RAZMIŠLJANJA UČENCEV PRVIH RAZREDOV PO POSLUŠANJU PESMI IZ ZBIRKE PESMI ŽIVALSKÉ USPAVANKE IN ZGODB IZ KNJIGE ZAKAJ? AVTORICE LILE PRAP

Z UČENCI PRVIH RAZREDOV SMO SE PRIPRAVLJALI NA TEKMOVANJE V ZNANJU SLOVENŠČINE ZA CANKARJEVO PRIZNANJE – MEHURČKI. PREBRALI SMO SE DVE KNJIGE AVTORICE LILE PRAP, IN SICER PESNIŠKO ZBIRKO ŽIVALSKÉ USPAVANKE IN KNJIGO ZAKAJ? UČENCI SO PO PREBRANIH KNJIGAH IN POGOVORU PODOJALI ZANIMIVA RAZMIŠLJANJA. NEKAJ TEH RAZMIŠLJANJ SO STRNILI V ZAPISE.

ŽIVALSKÉ USPAVANKE PRIPOVEDUJEJO O TEM, DA LAŽJE ZASPIMO. PRED SPANJEM IMAJO ŽIVALI RADE BOŽANJE IN NEŽNOST. JAZ TO PREPOZNAM PO BESEDILU IN NAČINU BRANJA. USPAVANKAM LAHKO REČEMO BOŽAJOČE PESMI. ŽIVALSKÉ USPAVANKE SO NAMENJENE ŽIVALSKIM MLADIČKOM. VŠEČ STA MI USPAVANKI ZA MUCKE IN PIŠČANČKE. BRRRRNJAV, BRRRRNJAV, PREDDEM SI SANJE IZ MESEČNE PREJE, DA LAŽJE BOM SPAL. BRRRRNJAV, BRRRRNJAV. ZASPI, PI, PI, ZASPI, PI, PI. ZLATO JAJCE SE NA NEBU VALI. ZASPI, PI, PI.

ANA STAMENOVA, 1. b

USPAVANKE LILE PRAP PRIPOVEDUJEJO O ŽIVALSKIH USPAVANKAH. PRED SPANJEM IMA MUCA RADA VOLNO, DA LAHKO PREDE. V RISBICAH SEM PREPOZNALA, KAJ IMAJO ŽIVALI RADE PRED SPANJEM. USPAVANKAM LAHKO REČEMO »BOŽAJOČE« PESMI, KER SO MIRNE IN USPAVAJO. ŽIVALSKÉ USPAVANKE SO NAMENJENE DOJENČKOM, DA LAŽJE ZASPIJO. OD OBEH KNJIG MI JE BILA BOLJ VŠEČ KNJIGA ŽIVALSKÉ USPAVANKE, KER SO USPAVANKE LEPE IN ME UMIRIJO. V ŽIVALSKIH USPAVANKAH JE VEČ ČUDEŽNIH BESED. ZAME SO ČUDEŽNE BESEDE HVALA, PROSIM, DOBER DAN, LAHKO

NOČ. VEČ ČUDNIH BESED PA JE V KNJIGI ZAKAJ? ČUDNA BESEDA JE ZA MENE SMEŠNA.

KORI MATOH HORVAT, 1. c

V KNJIGI ŽIVALSKÉ USPAVANKE MI JE BILA NAJBOLJ VŠEČ USPAVANKA ZA SLONE, KER JE SMEŠNA. ČUDNI SE MI ZDITA BESEDI SEN IN BIBA, KER JU NE UPORABLJAMO POGOSTO. ČUDEŽNE BESEDE SO POLJUB, ZAIGRATI, SLADKO SPATI, KER OPISUJEJO LEPE STVARI. TE BESEDE ME POMIRIJO. ČUDEŽNO JE, DA IMAJO ODRASLE ŽIVALI IN LJUDJE TAKO RADI SVOJE MLADIČKE IN OTROKE. ČUDEŽNO JE TUDI TO, KO SE DAN SPREMINJA V NOČ.

MOJA USPAVANKA ZASPI, ZASPI DETE MALO, MIJAV, MIJAV, MIJAV, ZRAVEN TEBE BOM SPAL.

MATEJ MARINKOVIČ, 1. b

V KNJIGI ZAKAJ? SO MI BILE NAJBOLJ VŠEČ HIJENE, KER SO TAKO SMEŠNE. TUDI ZEBRE, KER SO PROGASTE. PROGASTE SO ZATO, KER SO BILE V ZAPORU. VŠEČ MI JE TUDI VPRAŠANJE, ZAKAJ KROKODILI JOČEJO. KER SO ZASPANI.

TAMARA STOJKOVIČ, 1. c

ZAKAJ SO DINOZAVRI ŽIVELI VČASIH? KER NISO MARALI BROKOLIJA. ZAKAJ SE SLONI VALJAJO V BLATU? KER JE ZA NJIH TO MASAŽA.

MAMICA RIBICI VSAK VEČER ZAPOJE PESEM U- U- U- U- U-. MIŠKO USPAVA MIŠKE TAKO, DA GRIZLJA LUNO, KI JE V RESNICI SIRČEK. VČASIH JE BOŽANJE ENAKO KOT USPAVANKA. USPAVANKE SO NAMENJENE OTROKOM. ŽIVALI V RESNICI NE POZNAJO USPAVANK.

GABRIJEL DONOŠA, 1. a

MOJA VPRAŠANJA PO PREBRANI KNJIGI ZAKAJ? ZAKAJ IMA JEŽ BODICE? ZATO, DA NOSI HRUŠKE IN JABOLKA IN DA SE LAHKO SKRIJE.

ZAKAJ IMA KAMELA DVE GRBI? KER IMA V NJIJU VODO. ZAKAJ IMA ZEBRA PROGE? DA LAHKO POBEGNE.

TANAJA GOGALA, 1. a

ŽIVALSKÉ USPAVANKE GOVORIJO O LUNI IN ŽIVALIH. MIŠ IMA RADA SIR. VSE ŽIVALI PA IMAJO RADE PESMICE. OVČKE RADE ŠTEJEJO. USPAVANKE OPISUJEJO STVARI. USPAVANKE SO NAMENJENE OTROKOM, DA LAŽJE ZASPIJO.

BOLJ VŠEČ SO MI BILE ŽIVALSKÉ USPAVANKE, KER JE TA KNJIGA BOLJ VLJUDNA. ČUDEŽNIH BESED JE VEČ V KNJIGI ŽIVALSKÉ USPAVANKE. ČUDNO SE MI ZDI, DA LUNA POTUJE ČEZ RIBNIK. ČUDNE BESEDE SO V ŽIVALSKIH USPAVANKAH. ČUDNE BESEDE SO PI, UP, GLUP, LA LA LA, BA BA.

LEONORA PODRAŠČANIN, 1. c

Pravo učenje se pojavi takrat, ko zgine duh tekmovalnosti.

(Jiddu Krishnamurti)

NOČ KNJIGE 2018 NA NAŠI ŠOLI

V ponedeljek, 23. 4. 2018 (ob svetovnem dnevu knjige), smo na šoli že četrty organizirali Noč knjige. Ker je Muca Copatarica dopolnila 60 let, smo ji namenili ta večer. Z učenci od 3. do 5. razreda smo imeli delavnico ročnih spretnosti (izdelovali so hišice, copatke in muce iz različnih materialov), literarno delavnico, kjer so nastale zanimive zgodbe in pesmi o mucah, pevsko in plesno delavnico (na temo muck). Posladkali smo se z mucinimi piškoti, ki so jih spekli učenci gospodinjskega krožka.

Na zaključni prireditvi so učenci predstavili izdelke, ki so nastali v tem večeru. Učenci pa so zgodbo o Muci Copatarici pripovedovali tudi v svojem maternem jeziku – srbščina, makedonščina, ruščina, češčina, albanščina.

Obiskala nas je tudi čisto prava Muca Copatarica.

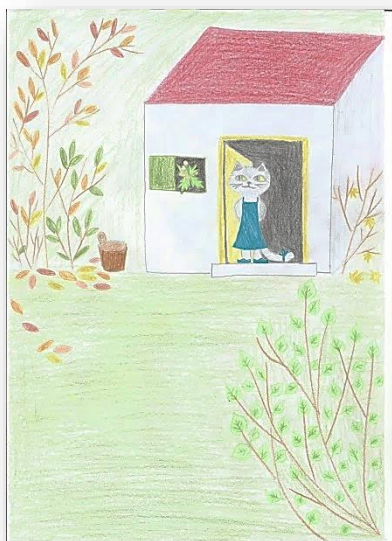
In kaj vse je nastalo na tej Noči knjige? Preberite si.

MOJ MUC PIKI

Mojemu mucu je ime Piki. Star je tri leta. Je bele in sive barve. Je velik. Z njim se igram trikrat na dan. Njegova najljubša igrača je miška na vrvici. Večino časa lenari. Dobro se razume s papagajem Kalom. Njegov najljubši prostor je na moji omari, vendar mu na njej razen ob vikendih ne dovolim spati. Ustraši se budilke in takrat skoči na moj trebuh. Včasih tudi spi na moji postelji.

MARCEL HRIBAR, 5. B

MUCA COPATARICA (nadaljevanje zgodbe)

Naslednje leto je Muca Copatarica spet šla v vas obiskat otroke. Želela je izvedeti, če pospravljajo svoje copatke. Obiskala je vse hiše. V nekaterih hišah so otroci pridno pospravili copate, v nekaterih pa so bili še vedno razmetani. Muca Copatarica jim je spet vzela copatke. Otroci so morali do hiše Muce Copatarice. Potrkali so in ko jim je Muca Copatarica odprla vrata, so hoteli nazaj svoje copate. Muca Copatarica jim ni vrnila njihovih, ampak jim je dala lepe in nove copate. Otroci so ji obljubili, da bodo vsak dan pospravili copate. In obljubo so res izpolnili.

DAJANA TRIVINČEVIĆ, 4. B

PESEM O MUCI

Muca je bela,
vsako jutro je vesela.
Zelo rada vzame copatke,
ki so kot njene tačke.
Otroci so iskali copatke,
ker jih niso pospravili v vrečke kratke.
V mucini deželi je bil maj,
zunaj je letel en zmaj.

ZOJA IN TAJ, 3. A

Eva Valunčič, 9.A

MUCA MACA

Muca Maca je zaspana,
ker je mamica postala.
Mucke štiri je dobila
in jih hitro pod odejo skrila.
Muca se je veselila,
ker je mucice dobila.

TAJA MISLEJ, 4.A

MUCA MICIKA

Moja majhna mucka
skače sem ter tja,
a najraje mene ima.
Skupaj se igrava traparije,
zmeraj pleševa v ritmu melodije.

Imam jo rada kakor ona mene,
na njo prav nič NE vpliva slabo vreme.

EVA SUBOTIČ, 5. B

MOJA MUCA IN JAZ

Moja muca zjutraj me zbudi
in me s postelje zvali.
Radi se igrava,
da prava je zabava.
Mijavka pozno v noč,
da ji dam mleko za lahko noč.

HANA RADONČIČ, 5. B

MOJA MUCA

Moja muca je vesela,
kadar je na travi veliko plevela.
Z njim se rada igra,
pri tem se ves čas smehlja.

LAURA ROBIDA, 5. B

MUCE IN MACE

Mace so male face,
ki jedo kurje tace.
Mace so lene
in popraskajo vse pene.
Obe radi pijeta mleko,
da hitro preplavata reko.

ADRIAN TUNUKOVIČ, 4. A

MOJ MALI MUC

*Buc buc buc,
moj mali beli muc.
Z repom naokoli vihra,
za mišmi pa skaklja.*

*Ko priplaziš se do mene,
hitro se preplaši Cene.
Pridi k meni, moj mali muc,
da pobožam te buc buc.*

*Res poskočiti znaš,
ko ustraši te pes Blaž.
Ko pa hrbet ti obrne,
se več k tebi ne vrne.*

*Moja draga mucica
res si vredna ti zlata.
Najraje te imam,
ker jeziti nate se ne znam.*

NATALIJA BARIĆ, 5. A

KAJ SO UČENCI POVEDALI O NOČI KNJIGE?

65

Noč knjige mi je bila zelo všeč, saj smo se učili veliko novih stvari. Plesali smo, peli zanimive pesmi in pisali svoje pesmi. Naslednje leto bom zagotovo prišla.

EVA SUBOTIĆ, 5. B

Noč knjige mi je bila zelo všeč, še posebej so bili odlični piškotki. Nimam prav nobene kritike.

MARCEL HRIBAR, 5. B

Noč knjige mi je bila všeč. Še posebej je bil zanimiv ples.

KALINA RADULOVIĆ, 5. A

Zabavno mi je bilo, saj sem se naučila novega plesa, zanimivo je bilo pisati pesmi in izdelovati copatke in hišice.

NATALIJA BARIĆ, 5. A

Noč knjige mi je bila všeč. Še posebej mi je bilo všeč v delavnicah, kjer smo se tudi nasmejali.

ANDRAŽ KUŠAR, 5. A

Noč knjige je bila super, ker smo plesali in izdelovali copatke.

TAŠA KREJIČ, 5. A

STRIP

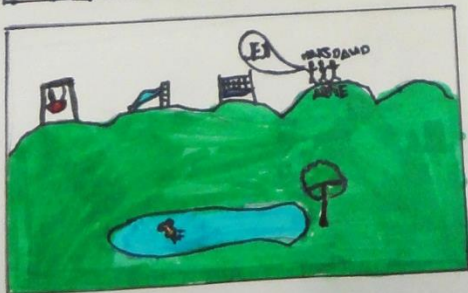
AVTORJI: Maks Goli, Amerikazi
Yamnik, David Robida

ILUSTRATORJA: Maks Goli,
David Robida

KAKO REŠITI ZEMLJO?

KRŠEN
TEPEN
POZNEJE

KONEC

Slikovno gradivo: izdelki učencev
Pripravila: učiteljica Milena Čuden
Oblikovala: učiteljica Barbara Zorman

šolsko leto 2017/2018